

Foreword

We have no business with mysteries (Babylonian Talmud - Hagiga 13a). And though we come, well-intentioned, to divine the source of the well, to slake our thirst and fill our vessels water, who can say whether we will dig as far as pure water? We were never endowed with capabilities to tap the source wherewith the Torah of Mysteries is inundated. And who guarantees we will not stumble on the path, to glance askance perhaps, to be injured, or, what's worse, uproot the plants? I said, however, is it not written (Psalms 25:12) "Who is this man who fears, God will teach him the right path to choose." Our intention is not to uncover that which should remain hidden, nor to reveal the face which ought to be obscured, as it is written (Isa 23:18) "For to those who dwell before God will be merchandise, food for satisfaction, and ancient clothing." The Talmud (Pesachim 118a) interprets the verse thus: "What is this ancient clothing, but he who leaves obscured things obscured by the Ancient of Days. What are those things, but Mysteries of the Torah." And may He, the Merciful, atone.

פתח דבר

אין לנו עסק בנסתרות, ואף אם נרד העינה לעיין עליהן לרוות נאמונו למלא כדינו מים, מי יימר דמתרמי לן מים טבורים, הלא דלים אנחנו מלדלות להשקות תורת הנסתרות. וגם מי יבטיח לן שלא נכשל בדצר הלכה, להליץ ולהפגע או לקלץ ח"ו בנטיעות! אולם אמרתי (תהילים כ"ה י"ב) מי זה האיש ירא יהו"ה יורנו בדרך יצחר וגו'. והנה אין כוונתנו לא לגלות סודות ולא להיות מגלה פנים, כד"א (ישעיהו כ"ג י"ח) כי לישצים לפני יהו"ה יהיה סחרה לכל לשצעה ולמכסה עתיק. ואיתא (פסחים קי"ח). מאי למכסה עתיק זה המכסה דצרים שכיסה עתיק יומין ומאי נינהו סתרי תורה ע"כ. והוא רחום יכפר.

Chapter One

פרק ראשון

Our Patriarch Abraham's Chapter

פרקא דאברהם אבינו

Mishna 1

In 32 mystical paths of wisdom YH, YHVH TZABAOth (God, Lord of Hosts), carved. In

1. (חגיגה י"ד:) תנו רבנן ארבעה נכנסו צפרדם ואלו הן בן עזאי ובן זומא אחר ורבי עקיבא אמר להם רבי עקיבא כשאחם מגיעין אלל אצני שיש טבור אל תאמרו מים מים משום שנאמר דובר שקרים לא יכון לנגד עיני בן עזאי הליץ ומת עליו הכתוב אומר יקר בעיני ה' המותה לחסידיו בן זומא הליץ ונפגע ועליו הכתוב אומר דבש מלאת אכול דייך פן תשצטנו והקאתו אחר קיץ בנטיעות רבי עקיבא ילא בשלוס, ע"כ.

(Chagiga 14b) The sages taught; four entered paradise, and these are they, b. Azai, b. Zoma, Acher and R. Akiba. R. Akiba told them, "When you reach the place of pure marble stones do not say 'Water, Water' for it is written, 'Whoso speaks lies cannot stand in My sight.'" b. Azai glanced and died. About him it was said, the verse applies, "Precious in the eyes of God those who die for His sanctity." b. Zoma glanced and was injured. About him the verses says, "You found honey, eat cautiously, lest you eat to satiation and vomit it." Acher cut off the plantings. R. Akiba come out in peace.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(2)

three books; in chronicle, in account and in narrative.

משנה א'

בשלישים ושתים נתיבות פליאות חכמה חקק י"ה יהו"ה צבאו"ת בשלשה ספרים בספר ספר וספור:

Preface to Mishna 1

Now, it is explained in the book *Etz Chaim* (First Gate - second branch) "Note: Before the archetypes were designated and creatures created there was simple supernal light filling all existence. There was no emptiness or free space or air cavity, rather everything was full with that infinite, simple light which has no beginning or ending. Everything was that single, equal simple light that we refer to as the Infinite Light - *Ohr Ein Sof*. And when it arose in His Simple Desire to create the worlds, to set up the archetypes, to bring forth into the light His perfect deeds and Names and Appellations, which is the reason for the creation of all worlds, (as we have explained in the first branch - first inquiry). Then God constricted His infinite Self into the center point in His Self in the absolute middle of His Light. (Note: Meir says, In our estimation this is what the teacher said. It is difficult to understand.)"

פתיחה למשנה א'

הנה מבואר בספר עץ חיים - שער א' ענף ב', וז"ל, דע כי טרם שנאללו הנאללים ונבראו הנבראים היה אור עליון פשוט ממלא כל המיאות ולא היה שום מקום פנוי צחי' אויר ריקני וחלל אלא הכל היה ממולא מן אור אין סוף פשוט הכול ולא היה לו צחי' ראש ולא צחי' סוף אלא הכל היה אור א' פשוט שוב בהשוואה א' והוא הגק' אור אין סוף. וכאשר עלה ברצונו הפשוט לברוא העולמות ולהאיל הנאללים להוויא לאור שלימות פעולותיו ושמותיו וכנויו אשר זאת היה סיבה בריאת העולמות כמבואר אלהינו בענף הא' בחקירה הראשונה. והנה אז למאס את עלמו א"ס בנקודה האמצעית אשר זו באמצע אורו ממש (אמר מאיר בערכינו אמר הרב זה וק"ל) ולמאס האור הכול עכ"ל, עיי"ש.

Whoever examines the words of Rabbi Isaac Luria, the Ari, can see an obvious and glaring contradiction in his words. On the one hand he says, "everything was full with that infinite, simple light which has no beginning or ending. Everything was that single, equal simple light" While on the other hand he says, "Then God constricted His infinite Self into the center point in His Self in the absolute center of His Light." The difficulty is self-explanatory; if there is no beginning or ending in the infinite, how are we to imagine or think of a middle and center point?

המעייין בדברי הרב הג"ל רואה סתירה בדבריו מפורש כשני כתובים המכחישים זה את זה. על נד אחד אומר וז"ל, הכל היה ממולא מן אור א"ס פשוט הכול ולא היה לו צחי' ראש ולא צחי' סוף אלא הכל היה אור א' פשוט שוב בהשוואה א' ע"כ, ומאד השגי אומר וז"ל, אז למאס את עלמו א"ס בנקודה האמצעית אשר זו באמצע אורו ממש ע"כ. והקושיא מובנת ופשוט דאם נאמר שאין שום צחינת ראש וסוף צמה שקוראין אין סוף, איך נלייר לעינינו ונדמה במחשבתנו אשר יש זו נקודה אמצעית באמצע ממש.

I think this is probably the cause of the note inserted into the text, in parentheses, by R. Meir. He says: "In our estimation this is what the teacher said. It is difficult to understand." It's possible he was indicating his awareness of the contradiction in the words of R. Luria. The way he couches his comment suggests: It appears we have not fathomed the depths of the master's words to explain them properly. We aren't grasping their true gist. Hence the use of the phrase, "In our estimation this is what the teacher said."

וכנראה זהו כוונת הרב ר' מאיר המגיה באמצע הסוגריים וז"ל, אמר מאיר בערכינו אמר הרב זה וק"ל, ע"כ. ואפשר שר'

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ג)

מאיר מרגיש בקושיא ז', ומפרש בהגהתו שדווקא בערכינו אמר זה הרב האריז"ל הק', ומסתמא לא ירדנו לעומק דבריו לפרשם ואין לנו בהם תפסה והבנה כי קשים מניה וביה.

In order to explain it, we need first to understand the profundity of the concept of the Simple Desire; what is it? For us, hewn of base matter, it is impossible to manifest a simple and untrammelled desire, because, what we think of as our pure will and desire is compounded and mixed up with many impulses imposing their influences on the person towards a certain desire. (see preface to Mishna 7) And not only that. But, as we learn in the Mishna, (Erchin 5) "Although we generally agree a person does not receive the benefits of atonement from his guilt-offering unless it is offered willingly, as it is written (Levit. 1) "As he desires it," nevertheless, in this case, we compel him until he says, "I want to!" And so, we find, with matrimonial divorces, we compel the husband until he says "I want to!"

The fact is that with us, humans, it is possible to have desire by compulsion, which would seem, on the face of it, to be a contradiction in terms. And everyone has the experience of saying, "I will" but don't.

אכן לפרש הענין לריכוס לחקור להעמיק להבין מהות ומושג הרצון הפשוט מהו. אללנו קרולי חומר א"א שיופיע רצון פשוט ומופשט, כי מה שנדמה לנו כרצונו הפשוט מורכב ובלול מכמה וכמה דברים המכריחים את האדם לרצון הווא (עיין לקמן הקדמה למשנה ז'). ולא רק זה אלא כדתן (משנה ערכין פרק ה') אף על פי שאין מתכפר לו עד שיתרצה, שנאמר (ויקרא א) לרצונו, כופין אותו עד שיאמר רוצה אני. וכן אתה אומר בגטוי נשים, כופין אותו עד שיאמר רוצה אני ע"כ. שאללנו שייך רצון אפילו ע"י כפייה. וכל אחד יודע שאם יאמר רצוני לדבר מה אין הדבר הווא מוכרח להיות כרצונו ובשזיל רצונו.

Hebrew has many words for desire: Love, Longing, Lust, Cleaving, Hunger, Yearning etc., but they are all identical with the English word, Will. And although it is impossible to compare our wills to the Will of God, it is possible, using analogy and imagination to conceptualize the active, Divine Will, to understand it by parable.

בלשון הקודש יש כמה מלים המורים על רצון כגון אהבה, בומיה, חמדה, חשק, חפץ, תאוה, ערג ועוד. ואע"פ שא"א לדמות רצונותינו לרצון הצורא צ"ה מ"מ אפשר לצייר דמיון ענין רצון הפועל שהוא רצונו יתצרך להבינו בדוגמא ע"י משל.

There are three types of desire:

1.) Desire in the gut in the *Kishke*. As it is written, (Jer. 31:19) "Therefore do My intestines roil for him. (*conturbata sunt viscera mea*) I will be compassionate with him, says God." This type of desire is felt like a hunger which is the desire to eat, or a thirst which is the desire to drink. Or even like the desire of the mother to protect her offspring, which is common to most creatures and especially to mammals. This is the most basic level of desire, and it is connected in general and all its particulars with the workings of the physical body, with organs and limbs like the digestive system the endocrine system and genitals.

שלשה סוגי רצון המה:

א' רצון בקרביים ובחך מעיים, כמ"ש (ירמיה ל"א י"ט) על כן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם ד', והוא כמו הרעצון שהוא רצון לאכול, או צמאון שהוא רצון לשתות מים או אפילו כמו הרצון שיש לאם להגן על צניה שאפשר למנוח אותו ודוגמתו אלל רוב בעלי חיים ובפרט אלו המיניקות את ולדיהן. והיא מדרגה הכי נמוכה שמקושר בכללו ובפרטו בחלקי הגוף הגשמיים כגון האלעומכה וכדומה בכלי המזון ורביה.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ד)

2.) Desire in the heart. This is a higher level than the first, and suggests desire for the spiritual and for things with emotional value, such as the desire for closeness with God, to worship and serve Him, etc.

צ' רלון בלב, והוא למעלה ממדרגה הראשונה ומורה על רלון גם לדבר רוחני ולמושגים הרגשיים, כגון רלון להתקרב אליו להשתחוות לפניו, להעריך ולעבוד אותו ית'.

3.) Desire in the mind, which is to say, desire in the brain, in knowing and in thought. This is higher than the previous levels, and is disconnected from physical affairs. For example, the desire to learn to understand Torah, to delve into its depths, or the desire to acquire broadmindedness, to become a prophet. And this is the secret of *Tobu* - Chaos referred to in Gen. 1:2. (see Rashi cit loc) It's the opposite of the Simple Desire. The chief property of *Tobu* - Chaos is the bewildering disarray of desires, all of them concentrated in one confused muddle.

ג' רלון בנפש, דהיינו צמחו דעתו ומחשבתו והיא מדרגה למעלה ומופשט ממשיגי הגוף, כגון הרלון להגות בדברי תורה להבין ולהשכיל לעומקם, או להשיג מוחין גדלות ודברי נבואה, והוא סוד התכו שהאדם תוכה ומשתומם על הצרכו שצב כדפי' רש"י (בראשית א' צ') והוא היפך הרלון הפשוט. שטיקר התכו הוא בלבול וערצוב הרלוות כלם על מקום אחד.²

It is obvious that the prophet, Jeremiah, was using the phrase "Therefore do My intestines roil for him." in order to emphasize the analogy of God's compassion with His people Israel and his mercy upon us, comparing it to the the compassion of a mother for her children, which is felt viscerally, as a sensation in the actual intestines. It's the lowest form of desire, because it uses organs of the body such as the digestive system for the sensation. And it is shared in common with animals, (almost an instinctive desire) and so the prophet uses it because it is something everyone, regardless of intellectual prowess can relate to. With this we can understand the reasoning behind the original quote from the Ari we quoted above.

וכמוצן שהנצויא ירמיה השתמש בלשון 'המו מעי לוי'³ כדי להדגיש המליצה שהקב"ה חם על עמו ישראל ורחמנותו עלינו כמו רחמנות אס על צניה, שמורגש תוך מעיים וקרציים דווקא, שהיא מסוג הרלון הכי נמוך לפי שמשותף עם פעולות

2. עיין לקמן פרק א' משנה י' (ד"ה תכו ושם ד"ה וצבו) ופרק צ' משנה ו' (ד"ה יר)

See Ch. I Mish. 10 (cit. loc. Tohu, And Bohu) Ch. 2 Mish. 6 (cit. loc. Yetzer)

3. ואלו דברי הרמב"ם צמורה נבוכים - חלק א' פרק מ"ו ז"ל ולא הושאלו לו [להקב"ה] מן האצרים הפנימיים כי אס הלב, להיותו שם משותף, והוא שם השכל גם כן, והוא התחלת חיי החי; כי אמרו, "המו מעי לוי", "המון מעיד", רואה צו גם כן הלב, כי 'מעיי' - שם יאמר בכלל וצפרט, הוא שם הדקיס צפרט, ושם כל אצר פנימי בכלל - ויבחה גם כן שם הלב; והראיה עליו - אמרו, "ותורתך צתוך מעיי" - דומה לאמרו, 'צתוך לצי'; ולזה אמר צזה ה'פסוק', 'המו מעיי', 'המון מעיד' - ו'לשון המיכה' אמנם צא בלב משאר האצרים, "הומה לי לצי". וכן לא הושאל לו הכתף, להיותו כלי העתקה, צמפורסס, ושהוא גם כן יגע צו הדבר הנעתק. וכל שכן שלא יושאלו לו כלי המזון, כי אלו - גלויי החסרון צתחילת המחשבה עכ"ל עיי"ש.

These are the words of Maimonedes, (Moreh Nevuchim, Part I Ch. 46) "God has not been ascribed any of the internal organs other than the heart, because heart is common word used to describe the mind as well. And the heart is also where the living begins its life. When the prophet quotes God saying, "My insides roil for him", or "the roiling of your viscera" he is also referring to the heart of God, because viscera can be used both in the general and particular, referring to the intestines in particular or to the internal organs in general. And so it is used the same way as the word heart."

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(מ)

אחרות כלומר עם כלי המזון וכו', וגם נראית בתוך שאר בעלי חיים והיא כמו רצון טבעי (אינסטינקטיבי). שזה דבר שאדם יכול לתופסו ברעיונו, כי לכל אחד יש לו רצונות כאלו שמורגשים תוך מעיו. וזכה אפשר לבאר נימוקו של האריז"ל המוצא תוך ספר עין החיים הג"ל.

When it was said that God constricted His Infinite Self into the central point in the middle of His actual Light, what we actually meant was this. God, as it were, had the sensation of lack, which is the desire for something, similar to the first level of desire mentioned above which is experienced as an emptiness in the gut. How could there possibly be a greater *Tzimtzum* - Constriction than this which attributes a feeling of deficiency, a need to God? That God made room, like a hole inside Him for the sensation of emptiness, resembling a void, a nothingness or darkness in His actual Light? As a result, we can look at the entire body of literature explaining how or whether the *Tzimtzum* - Constriction actually happened to the Infinite, Divine Light or only to the appearance of the light, or whether it is an illusory or temporary damage to the divine or all the other ways of interpreting the words of the Ari as unnecessary. It was never meant to be understood that way. The Ari didn't mean that since God had the desire to create a world in order to benefit his creatures, He therefore constricted Himself, but rather that the desire itself dictates a feeling of lack. And so, with the manifestation of God's simple desire God, as it were, reduced Himself. The Ari did not mean that God damaged Himself, reducing His Light this way or that. Rather the Ari was using the analogy of light to describe how the existence of Desire in God is already the most profound *Tzimtzum* - Constriction possible, as though darkness were introduced into the light. The sensation of the simple desire and the sensation of lack which accompanies it comprise that which is referred to in the kabbalah literature as the *Ein* - Nothing; when we talk of "something from nothing" we are referring to the Sephirah of *Keter* - Crown.

מה שאומרים שהקצ"ה למאס את עלמו א"ס בנקודה האמלעית אשר זו באמלע אורו ממש כנ"ל פירושו שכביכול הרגיש חסרון שהוא רצון לדבר מה כמו הרצון הא' כנ"ל שהוא מורגש כמו חלל באמלע קרביים, ואין למאס גדול מזה שכביכול נעשה לורך לו ית' כמו חלל בקרבו שעשה מקום להרגיש ריקנות שהיא בדוגמת אין ואפס וחשכה באמלע אורו ממש. ונמלא שכל השקלא וטריא בצפ"ק להבין ולהסביר אופן המאס אס הי' מיעוט באורו א"ס ממש או לא, הכל הוא למותר. כי אין כוונתו שמאחר שהי' לו יתצרך רצון לצרף העולם כדי להיטיב לצרואים אז למאס את עלמו וכו'. אלא הרצון עלמו הוא המאס, כי הרצון לדבר מה מחייב הרגש חסרון, נמלא שצבועת רצונו הפשוט חיסר כביכול בעלמו. ולא כוון האריז"ל שפגם ולמאס באורו ככה או ככה, אלא להמשיל משל שהתהוות הרצון כבר היא למאס היותר חזק זו ית' כמו החשך תוך האור. והרגשת הרצון הפשוט והרגשת ההעדר אשר צלדו ללוותו, הוא אי"ן הידוע צפי חז"ל שממנו נצרף יש מאין, והוא ספירת הכת"ר.

More about *Tzimtzum* - Constriction which manifest with the Simple Desire will be explained in the coming chapters. And with this preface we have enough to begin the first Mishna.

יותר עיניי המאס שהופיע עם הרצון הפשוט יתבארו צעה"י להלן. ובהקדמה זו יספיק לנו עכ"פ להתחיל לפרש המשנה הראשונה.

Mishna 1

In 32 mystical paths of wisdom YH, YHVH TZABAOth (God, Lord of Hosts), carved. In three books; in chronicle, in account and in narrative.

משנה א'

⁴ בשלשים ושתים⁵ נתיבות⁶ פליאות⁷ חכמה⁸ חקק⁹ י"ה¹⁰ יהו"ה צבאו"ת¹¹ בשלשה ספרים¹² בספר¹³ ספר¹⁴ וספור:

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(1)

4. ב - לשון פנימיות, כלומר תוך שלשים ושתיים, כי כאן מרומזים כמה כללים ופרטים עמוקים שעליהם ספר יצירה מתבסס.

In: Inside, i.e. inside the 32 paths. Herein are hints to the rules, particulars and many profound secrets upon which the Sefer Yetzira is built.

בשלשים ושתיים: דהיינו 32. וענין הלכּ היא שמנפּה תמיד לישועה ואין לה רק רעיון אחת וצקשה אחת ודיבור אחד כל ימיה, דהיינו 'נא' שהיא תפלה וצקשה על העתיד, והוא סוד שם אהי"ה והיא שם קודש מן השמות שאין נמחקים, ומרמזה כולה על לעתיד, והוא מקור כל היראות והפחדים בעולם שמתרגשים רק על העתיד, כי אין אדם מפחד רק ממה שצא לנגדו מהעתיד להיות. אותיות א"ה של השם מרמזים על העתיד ואותיות י"ה הם שורש ועיקר לכל ההוויות וממנו שם יהו"ה. ודע כי שם אהיהו"ה כולל ג' שמות הנ"ל אהי"ה - י"ה - יהו"ה והיא בגמט' שלשים ושתיים.

In 32: לב - 32 is the *Gematria* - Numerical value of heart, i.e. In 32 = In Heart. The special characteristic of the heart is that it is always in prayer, it waits upon salvation. And the heart only speaks one word; one single request its entire life. That word is, "Please", which is a prayer for the future. That single detail is the secret of this Mishna. And it is the Mystery of the Name אהי"ה - *EHYH* - I WILL BE, which is one of the seven holy Names that may not be erased. It hints entirely at the future, and thus is the source of all "Fears" and terrors in the world, because a person fears the future. You can only be afraid of what's ahead of you. Now, the first two letters אה - *EH* of the Name mean I WILL, and refer to the future, while the other two letters יה - *YH* mean BE, and are the root and source of all existence and combine to make the Name יהו"ה - *YHVH* which is the Tetragrammaton. Note: the Name *EHYHVH* - אהי"ה - יהו"ה which is comprised of the Names *EHYH* - *YH* - *YHVH* - יהו"ה - אהי"ה - has the *Gematria* - Numerical value of 32 = heart = לב.

ועוד תבין כי שם יהו"ה אינה מתבטא כלל בצמולאות הפה ורק מתמלמלת ונבלעת תוך שם אדני"ה היוצא מפרש מפיו, ונקראת רק חולת בעין הקורה וצמוחו ובלבו אצל לא צפוי. וגמלא ששם אדני"ה היא כמו נרתיק לבלע את הקודש להחזיק בה שלא תתפצט בעולם העשיה, שהשאר אך ורק בעולם הכוונה, וזהו אמנם נורא ואדיר שאין כמוהו. כי שם יהו"ה כולה חסדים גמורים ופשוטים בלי תרעבת דינים וגבורות, ואפשר לאמר ששם יהו"ה היא כמו לב שתוך גוף שם אדני"ה.

Now, it's important to know that the Name of God, the Tetragrammaton, *YHVH* is never, ever pronounced with any of the sounds issuing from the mouth. It is always constricted and swallowed into the Name *ADONAI* - אדני"ה which we do pronounce explicitly. *YHVH* is only ever read with by the eye of the reader, in his mind and brain and heart, but never with the mouth. So, the Name *Adonai* is like a sheath or scabbard swallowing the Holy Name, to hold it and prevent it being spread out into the world of action, it forces it to remain forever in the world of thought and *Kavana* - Intent. This is an awful and tremendous *Tzimtzum* - Constriction of the Name *YHVH*, because it is purest undiluted Lovingkindness, without the least admixture of harshness, judgement or withholding. It is as though the Name *Adonai* is the body of which *YHVH* is the heart.

בשלשים ושתיים פעמים שנכתב שם אלהי"ם צמטשה צראשית ממאמר צראשית צרא אלהי"ם עד סוף היום הששי שכתוב בו אשר צרא אלהי"ם לעשות. וענין שם אלהי"ם בגמט' העצ"ע שהוא מקור ושורש ההסתר. ומעלם קדושת שם אלהי"ם לומחות הגבורות שבהן מתלבשת ומסתתרת כאילו וכביכול יש כח להכחיש השגחה פרטית של הקב"ה על עולמו לומר ח"ו שאין הכל בידי שמים מכיון שנמסר איזו כח לטבע ח"ו. והאמת היא שאין זה רק לפי מראית עין האנושי. והטעות נלמח מההסתר שמסתתר הקב"ה, וכביכול נדמה לבני אדם כאילו מכסה כבודו ואחדותו בשם אלהי"ם.

Furthermore, the Name of God, *ELOHIM* - אלהי"ם is used 32 times in the story of creation, from the opening phrase, In the beginning *Elohim* - God created etc. up until the end of the chapter at the end of the sixth day of creation. Now, the essence of the Name, *ELOHIM*, (having the *Gematria* - Numerical value 86, equal to the value of the word *HATEVA* - הטבע which means Nature) is the source of all hiddenness in the world. It is from the essential holiness of the Name, *ELOHIM* that there grows all types of *GEVUROT* - Harshness and Judgement and Withholding in the world. God is hidden and wrapped, so to speak, in these characteristics, and they are so powerful they actually have the potential to hide God's providence over His world, as though to say, not everything is from heaven, God forbid, since it appears that powers are given to Nature to wield. The truth is that it is only the way things appear to the human eye. But the error is a natural outgrowth of the way things appear to work in the world, and that is how even God's hiddenness is hidden, and it appears to people as though, as it were, God hides His glory and Unity beneath the Name, *ELOHIM*.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(1)

5. בל"ב נתיבות: נתיב בגי' תס"ג, פעמים רל"א. עיין להלן פרק ב' משנה ד'.

In 32 Paths: *Netiv* - Path - נתיב has the *Gematria* - Numerical value of 462. Twice 231 which are the number of Gates, as will be explained. (Ch. 2 Mish. 4)

וקשה מאי בעי למימר ומאי נפקא מינה ולמה פתח ספר יצירה במאמר זו, דהא הל"ב נתיבות לא נתפרש ענינן להלן ואינן נזכרות עוד כלל ולא נודע לנו איך ומה נעשה עמהם. והנה לפרש י"ל כמו שחמשה חומשי תורה נקראים ע"ש משה רבינו ע"ה ומיוחסים אליו כמו שמסיימים כל דברי הנביאים במלאכי פרק ג', זכרו תורת משה עבדי וגו' (שצת פ"ע). כן ספר יצירה מיוחס לאברהם אבינו ומסיים בפרק ו' כיון שצפה אברהם אבינו ע"ה והביט וראו וחקר והבין וחקק וכו' וכמו שהתורה נעוץ סופה בתחילתה צאות למ"ד דלעיני כל ישראל ואות צי"ת דבראשית כך רמז לנו כאן בספר יצירה בל"ב, כלומר צאותו ל"ב שיש לדייק בתורת משה כן כאן בספר יצירה נעוץ סופן בתחילתן.

The question is this, why does the Sefer Yetzira begin by telling us of the 32 mystical paths when it never refers to them again, what difference does it make to us? We are never told anything more about them and they are never elucidated. In order to explain it certain prefatory remarks are necessary. The Pentateuch is known as the Five Books of Moses, they are attributed to him in all respects. (Talmud Shabbat 89a ... So, Satan went to Moses and asked him, 'Where is the Torah that God gave you?' 'Who am I then,' Moses retorted, 'that the Holy One, blessed be He, should give me the Torah?' God said to Moses, 'Moses, are you a liar?' 'Master of the Universe!' Moses replied, 'You have a hidden treasure in which You take delight every day: shall I consider it to the benefit of me, myself?' 'God then said to Moses, 'Moses, since since you were humble, refusing to call the Torah yours, it shall be called by your name, as it is written, (Malachi 3), Remember the Torah of Moses, My servant.) Similarly is the Sefer Yetzira attributed to Abraham the Patriarch. As we see at the end of chapter 6 where it refers to Abraham and his quest for the knowledge of God. And just as Moses' Torah has its end inserted into its beginning, its last letter (Lamed ל) connects with its first letter, (*Beth* ב) to make the word *LEV* - לב - Heart, so the Sefer Yetzira has *LEV* - לב - Heart at the beginning. To tell us it is with the very same teaching that Moses' Torah underlines in its *LEV* - לב that the Sefer Yetzira begins and ends; their ends are contrived into their beginnings.

והנה הרחבתי ביאור במקום אחר (קונטרס סוד התמור) שהשמים עלמם נתלכשו ונתעטפו בדבר ד' ונתהוו ועמדו וחנו ולא נסתיימו במעשה בראשית ולא נגמרה בריאתן ומלאכתן עד שאמר מרע"ב בפירוש מאמר בראשית ברא וגו' בסוד י' מאמרות שצבן נברא העולם והיא המאמר הראשון והעשירי, כן (בראשית ב' ד' - ועיין צ"ר י"ב ט') אלה תולדות השמים והארץ בהבראם וגו'. אמר רבי יבועש בן קרחה בהבראם באברהם בזכותו של אברהם ע"כ. שגם בימיו ובכוחו נבראו תולדות שמים וארץ.

In another place (MS. Sod Hatamar - 2001) I explain at length that the heavens only dressed and wrapped themselves in the word of God, only virtually coming into existence at the beginning of creation. They then stood and waited and remained unfinished until Moses came along and completed them by uttering the words, "In the Beginning God created Heaven and Earth." That is the secret of the Ten Utterances with which God created the universe; In the Beginning, is both the first and the tenth. In a like manner we must read the text: (Gen 2:4) These are the chronicles of Heaven and Earth upon their creation, on the day that *YHVH - ELOHIM* the Lord, God created Earth and Heaven. (see Gen. Rab. 12:9) R. Yehoshua b. Levi said: *B'HIBOROM* - בהבראם - upon their creation? don't read it, *B'HIBOROM* - בהבראם - upon their creation, rather read it, *B'AVRAHAM* - באברהם - in Abraham. In the merit of Abraham. What R. Yehoshua's reading is meant to teach is that it was only in Abraham's merit that this, the second iteration of the Creation story has the Creator identified as *YHVH - ELOHIM* the Lord, God and not simply *ELOHIM* as we find 32 times in the first chapter. He is telling us the the creation of heaven and earth also happened in Abraham's day, the same way it happened in Moses' day with his utterance of the words, In the Beginning.

ועיין מ"ר (בראשית י"ב ג'), אלה תולדות ואמר רבי אבהו כל מקום שנאמר אלה פסל את הראשונים ע"כ, ומסביר שם המדרש שפסל תהו ובהו וחסך וכו' ואפשר לומר שאברהם פסל לגמרי כל הבריאה שנברא עד כאן שלא נבראו צבס הוי"ה רק צבס אלהי"ם וכן ממשך הפסוק ציוס עשות י"י אלהי"ם ארץ ושמים, שמשקדם ושיתף מדת הרחמים למדת הדין נתקיימה העולם כמוצא צבס"י בראשית א' א'.

In the Midrash (Gen. Rab. 12:3) we learn, These are the chronicles. R. Abuhu explains that whenever the text says, These, instead of, And these, it comes to disqualify what was said previously. the Midrash goes on to explain what it thinks the disqualification applies to. But in light of our thesis, it might also be said that Abraham disqualifies Creation in its entirety from beginning to end. He reverses its direction completely, because it was not created with the Tetragrammaton, *YHVH*, which refers to the purest, undiluted Lovingkindness, without the least admixture of harshness, judgement or withholding, as was explained above, but rather with the Name, *ELOHIM*, 32 times, as the

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ח)

text of Genesis continues, on the day that *YHVH - ELOHIM* the Lord, God created Earth and Heaven. It is as Rashi on Genesis 1:1 mentions. First it was God's intention to create the world with the Name, *ELOHIM* from which spring every sort of Harshness and Judgement and Withholding, but upon realizing that it could not thus endure, God preceded it with the Name *YHVH* and made Compassion a partner in the world.

וא"כ כל"צ נתיבות וכו' שהן סוד היראות והפחד שכלצ, סוד אהי"ה לעתיד, וסוד אלהי"ם מקור ההסתר פנים, וסוד אדני"י המתגבר על שם הוי"ה שצבן נצרה העולם, כולן נתנו לאברהם אבינו זיוס המילה כשמסר לו הקב"ה ספר יצירה הנוכחי ונתצטלו כולן כאילו נפסלו, צסוד אלה פסל את הראשונים.

Now we can understand the meaning of the opening phrase: In the 32 mystical paths etc. They refer to all the sources of fear, judgement and trepidation of the heart which flows from the Names, *EHYH* (the future), *ELOHIM* (source of hiddenness of God) and *ADONAI* (preventing the Name *YHVH* from manifesting in the world), and with which the world was created, all of them were handed over to Abraham in his day, on the day he circumcised himself which is the day, by tradition, he was handed the *Sefer Yetzira* by God. The first thing he did was to disqualify the entirety of God's Creation to that point. That's why that verse wherein a reference is made to Abraham begins with, These, and not, And these, suggesting a disqualification of what came before.

וממילא מובן למה לא נזכר ולא נתפרש ענין ה"צ נתיבות להלן צספר כי משצא אברהם אבינו ע"ה וירש כל העולם כולו וכל הברכות ומשנתצטלו אברהם ושרה על אודות לידת יצחק כבר הלכו לאין ואפס ה"צ נתיבות שצבן נפתח ספר יצירה. היו"ל לנו מזה שהל"צ נתיבות שצבן נחקק י"ה וכו' לא נשאר צצורתן כמעט רגע קטן, רק חלפו ועברו ונתצטלו עמם כל היראות והפחדים וצמקומם נתהוו ל"צ נתיבות אחרות מלאות רצון וחסדים, לצו של אברהם אבינו שאין צו פחד ממה שעתידי להיות.

Now we can appreciate why *Sefer Yetzira* opens with the 32 Mystical paths but never refers to them again. For once Abraham appeared and inherited the whole world and all its blessings, and once Abraham and Sarah were foretold of the birth of Isaac, then the story about to be described in the 32 mystical paths disappeared as though they had never been or existed. What we get from this is that the 32 mystical paths with which *YH YHVH* etc. carved etc., did not remain in existence more than a split second but were immediately vacated and voided, and all their concomitant fears and judgements and withholding never existed, but were replaced by 32 different paths of whose substance we are to be apprised in the coming text. Paths comprising 10 Sefirot and 22 Letters filled with Goodwill and Lovingkindness and Desire - the heart, in fact, of Abraham the Patriarch - without fear of the future.

ולהצין החילוק אשר בין ל"צ דפתיחת ספר יצירה ול"צ של אברהם אבינו דע כי כתבו (זוה"ק פ' תל"א ד' רפ"א) איצבו חסיד המתחסד עם קונו ע"כ, דהיינו כל החסד והחסידות ושאר עבודתו של אברהם אבינו הי' רק עבור קונו, ואפילו החסדים שעשה לחצרו ועמי הארץ צכלם לא כוון רק לעשות חסד עם הקב"ה לצד.

To understand the difference between the 32 paths of the opening line of *Sefer Yetzira* and the paths of Abraham's heart, know this. In the *Zohar* (Vol III 281) we learn: Who is a Hasid (*Hesed* - Lovingkindness) whoever does lovingkindness with his Creator. What this means is that all the loving acts and all the other forms of kindness with which the life of Abraham abounds, (Abraham is the paradigm of Lovingkindness) were only performed in the context of Abraham's love for God. Even the benevolence Abraham showed his friends and strangers, in all his acts he was only ever thinking of God, to do Lovingkindness for God alone.

וזכו החילוק שצין החסדים ההם וצין החסדים שצבם נצרה העולם שהחסדים שפעל אברהם אבינו לא הי' צבם שום תערוצת גבורה כלל שלא הי' צריך אצע"ה להתגבר על עצמו ועל לצו כדי לגמלם, אצל החסדים שצבם נצרה העולם היו מעוטפים גבורות משם אהי"ה המרמז על העתידות מקור הפחדים, ומשם אלהי"ם מקור ההסתר, ומשם אדני"י המנאמס שם יהו"ה כמוצא לעיל. שכל שעטיפתו של אצע"ה הי' רק תפלה צלצו להקב"ה שיגלה מלכותו ושכינתו ויתפשט כבודו ית' צעולם לעיני כל חי עד אין סוף. ורצונו הפשוט של הקב"ה המנאמס אורו כדפרשו והם ה"צ נתיבות דתן צפירקין, אצל רצונו של אצע"ה צחי' אלה פסל את הראשונים, צחי' רצון פשוט להטיב לקונו הפקיע הציקוק לרצונו צביכול להטיב לצולתו שהוא מקור המנאמס צאורו אין סוף צ"ה כדלעיל צחי' אס יש דין למטה אין דין למעלה (תנחומא משפטים ה') - אס יש חסד למטה אין חסד למעלה, שהיה אצע"ה מרכצב למדת חסד שאין צו גבורות ולמנאמס אורו ית'.

This then is the difference between the *Hesed* - חסדים - Lovingkindnesses with which God created the world and those with which Abraham served his Creator. The *Hesed* - חסדים - Lovingkindnesses of Abraham were not touched by any act of *Gevurah* - גבורה - Harshness and Judgement and Withholding. Abraham was not creating the world so he did not need to overcome himself and his heart in order to do *Hesed* - חסדים - Lovingkindnesses, whereas the *Hesed* - חסדים - Lovingkindnesses with which God created the world, they are touched by *Gevurah* - גבורה - Harshness

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ט)

and Judgement and Withholding, from the Names, *EHYH* (the future), *ELOHIM* (source of hiddenness of God) and *ADONAI* (preventing the Name *YHVH* from manifesting in the world), as was explained above. Abraham's entire agenda, his desire and *raison d'être* just a prayer in his heart that God reveal His Majesty, the Divine Presence; that God's Glory spread out into the world from end to end, before the eyes of every living creature. God's Simple Desire, on the other hand, results in the diminution of the Light, as was explained. This is the meaning of the opening phrase, In 32 paths. Abraham's Desire is different, at the level of: *These, always comes to disqualify what was said previously*. It was Abraham whose only desire was to do *Hesed* - חסדים - Lovingkindnesses; at the level of "Simple Desire" to do kindness on behalf of his Creator, who removed, vacated and voided the need for God to do *Hesed* - חסדים - Lovingkindnesses. It was God's Simple Desire to do *Hesed* - חסדים - Lovingkindnesses which brought about the entire *Tzimtzum* - Constriction in the first place, as was discussed above. At the level of "If there exists Justice below there is no need for Justice above." (Tanchuma, Mishpatim 5). If there is *Hesed* - חסדים - Lovingkindnesses below then there is no need for it above. Abraham was the Merkava - Paradigm of the sort of *Hesed* - חסדים - Lovingkindnesses which is free of the need for God's *Tzimtzum* - Constriction.

וזזה יוצנו דברי חז"ל משנה מסכת אבות פרק ה' ב' עשרה דורות מאדם ועד נח, להודיע כמה ארך אפים לפניו, שכל הדורות היו מכתיסין וזאין עד שזביא עליהם את מי המבול. עשרה דורות מנח ועד אברהם, להודיע כמה ארך אפים לפניו, שכל הדורות היו מכתיסין וזאין, עד שזא אברהם וקבל שכר כלם ע"כ. וקשה מאי שכר קבל אברהם הא כולם הכתיסו וזאו. וזאירוף מה שאמרנו מוצנת המשנה, שכל העשרים דורות הראשונים הטיב להם הקב"ה משום שכך היה כוונתו ית' צבריאת העולם רק להטיב, אבל אותה צריאה זא על ידי זמאום אורו זחי' לזון הפשוט כדפרשנו, שהלזון להטיב הי' כמו חסרון אור אין סוף, זחי' הצרכות. אבל משזא אהע"ה ועשה חסד עם קומו זטל את הצריאה הקודמת זחי' אלה פסל את הראשונים, ופקע כל מה שהי' ונתהוה צריאה חדשה זחי' חסדים גמורים זלי זמאום וזלי מיעוט. ולראשונים הי' א"א להטיב להם זעוה"ז כי זכר תמו ומתו ועזרו מן העולם, לפיכך זא אברהם ונטל שכר כלם.

With this we can understand the Mishna (Avot 5:2), "Ten generations from Adam to Noah to teach us how patient God is. All of those generations were increasingly vexatious and provoking until God brought the waters of the flood upon them. Ten generations from Noah to Abraham to teach us how patient God is. All of those generations were increasingly vexatious and provoking until Abraham arrived on the scene and took the rewards of all of them." The question is this: What reward of theirs did Abraham receive, weren't they all just vexatious and provocative? With what we have just learned we can understand the Mishna. The first twenty generations of the world receive the *Hesed* - חסדים - Lovingkindnesses which was the purpose of Creation, but, which also carries in it the seeds of God's *Tzimtzum* - Constriction, because it is part of God's Desire which is accompanied by His need. But once Abraham arrived in the scene, who did *Hesed* - חסדים - Lovingkindnesses with God, he disqualified the entire Creation up to that point in time, at the level of: *These, always comes to disqualify what was said previously*. Everything which had hitherto been in existence flickered out of existence. A new Creation happened retroactively, one not requiring God's *Tzimtzum* - Constriction or diminution. Now to the twenty generations that preceded Abraham God had been unable to do His full *Hesed* - חסדים - Lovingkindnesses because they were no longer in the world to receive it. So Abraham was the sole beneficiary, and took the rewards of them all.

6. פליאות: פלא היינו אל"ף דבוא כתר עליון הנקרא אין, זחי' זמופל"א ממך אל תדרוש, אין לך עסק זנסתרות (חגיגה י"ג). כי הלזון הפשוט היא הרגש חסרון זו זכיכול שאסור לנו אפילו בהרהור זו. ויסודו (זראשית י"ח י"ד) היפלא מד' דבר וגו'. ופרש"י שס, היפלא - כתרנומו היתכסי וכי שום דבר מופלא ומופרד ומכוסה ממני מלעשות כרלוני ע"כ. וזעה"י יזואר להלן, (פרק ג' פתיחה למשנה א')

Mystical: The root of the Hebrew word *PLIYOT* - Mystical, is the root word *PELE* - פלא - אל"ף - which is also the word/letter Aleph. Aleph refers to the Sephira of *Keter* - Crown also know as, *Ain* - אין - Nothing. It is at the level of "Into that which is *MUPHLA* - מופלא - too mystical for you, do not go inquiring. You have no business in mysteries" (Talmud Hagiga 13a) Because the Simple Desire is the sense of something lacking in God, as it were, which is not something we are permitted to inquire about, not even to reflect upon. The root of the word is the phrase (Gen. 18:14) *Hayipaleh* - היפלא - Is anything too mysterious for God? See Rashi there: *Hayipaleh* - like the Targum, Is it hidden? could anything be *Muphla*, covered from Me, preventing me doing My Desire? (More will be said about this in the preface to Chapter 3 Mishna 1.)

7. חכמה: כמשמשו, הנקרא יש מאין.

Chokhma - Wisdom: This is the Sephira of *Chokhma* - Wisdom, also known as *Yesh Me'Ayin* - Something from Nothing, *Creatio ex Nihilo*.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

10

8. חקק: יסודו (בראשית מ"ט י') לא יסור שבט מיהודה ומחקה מצין רגליו וגו'. וחקיקה היינו מלכות נוקבא. עיין תוס' (סנהדרין ה.) שמציא בשם הירושלמי על הפסוק לא יסור שבט מיהודה, הזכרים במשמע שהם רישי גלותא דבבל דבאו דווקא מזכרים היינו בן אחר בן משבט יהודה, ומחקה מצין רגליו, הם נשיאי ארץ ישראל דבאו מנקיבות ג"כ וכוונו על ראשי סנהדרין צחי' מלכות תושבתי"פ ועיין החקיקה היא שעשה נקב על פני שטח האבן וחורץ בו דבריו, והוא עמוק צחי' נקבה.

Carved: *Chakak* - חקק - First appears in the verse (Gen. 59:10) "The scepter will not depart from Judah, nor the - מחקק - legislator from between his legs." *Chakika* - Engraving or carving represents the Sefira of *Malkhut* - Sovereignty, femininity. See Tosafot (Sanhedrin 5a) quoting in the name of the Palestinian Talmud which talks about this verse: The phrase The scepter will not depart from Judah, refers to the male offspring of the Tribe of Judah, the Exilarchs in Babylon who had to be descended patrilinearly from Judah, father to son etc. The phrase, nor the - מחקק - legislator from between his legs, refers to the Princes of the Land of Israel who were eligible for election if they were descended matrilinearly from Judah as well. This refers to the Heads of the Sanhedrin Court who were the legislators, who taught the Oral Torah Law which is the - תורה שבעל פה - which is *Malkhut* - Sovereignty. *Chakika* - חקיקה - carving requires making a hole - נקב - on the surface of a body of stone or other material, to cut words into the depths of the surface, hence the carving is a *Chakika* - חקיקה.

9. י"ה: צחי' עשר ספירות, עיין לקמן משנה ט'.

YH - י"ה: This refers to the ten Sefirot as will be explained in Mishna 9.

10. יהו"ה צבאו"ת: צחי' כ"צ אותיות, עיין לקמן משנה ט'. ועיין צפי' הכתב והקבלה (שמות י"ג מ"א) לצאות ה'. בא"ד וז"ל אמנם לצא הונח עליהם ע"ש התאחדותם והתחברותם וע"ז בחפץ לבם וצרון נפשם להיות מקובלים בעשיית דבר כאיש אחד חזרים (וויליגער פערשיין), ולא לאנשי מלחמה בלבד, כי גם משמרות כהונה ולוי' נקראו כן, כמו הבא ללצא לצא צהאל מועד, ישו צהאל העבודה, כי שרש צא יורה על התאחדות והתחברות דברים פרטים יחד, כמו של תשלו לה מן הלצתים (רות צ') והוא אגודת השבטים, ובלשון ארמי שרש צא ישמש על החפץ והרצון, כמו ולא אציתם לעלות תרגומו ולא אציתון, והרבה ממנו דניאל, ונתיי צבי צארץ החיים (יחזקאל כ"ו) אמרו עליו (כתובות קי"א) ארץ שציוני צה, כלומר רצוני וחפלי עכ"ל.

YHVH TZABAOOTH (OF HOSTS) - יהו"ה צבאו"ת: This refers to the 22 Letters as will be explained in Mishna 9. The Sefer HaKitav VeHaKabala (Ex 12:41) cit loc. Hosts of God - *Tzivot Hashem* - צבאות ה': The phrase *Tzivot Hashem* - Hosts of God is used to describe the people who because of the unity and community among them, commit with all the willing desire of their hearts and minds; collectively acting as one to achieve their goal. (yiddish: *williger farein*) It is not limited to the soldiery, one may find it among groups of Cohen and Levite priests, who are also referred to as *Tzava* - Hosts. The root of the word is *Tzav* - צב - suggests combining and joining various disparate units into one group. See Ruth 2:16 "And let fall also some of the handfuls - הצבתים - on purpose for her." In Aramaic the word, *Tzav* - צב - may be used to describe desire and will. As for instance where the Torah says (Deut 1:26) "But you did not want to go up," the Targum translates - אביתם - want as - צביתון. We find many similar uses of the word in Daniel. Ezekiel (26:20) "I have given (*Tzvi* - צבי) beauty in the land of the living." The Talmud, (Ketubot 111a) says, Why is beauty called *Tzvi* - צבי - in this verse? Because "it is the Land of My *Tzvi* - צבי - desire, says God." In conclusion; the Name of God - צבאו"ת is rooted in the word *Tzvi* - צבי which has as its root צב meaning desire.

11. בשלשה ספרים: ענין ספורים להיות כל דבר שבעולם נתפס ע"י ספור, שמתחלה היתה כך וכך ואז התפתחה ככה ואח"כ השתלשלה בלורה כזאת וכי'. כי ספר משמעו זכרון כד"א (שמות י"ז י"ד) כתב זאת זכרון בספר, והזכרון בפשטות משמעו על מה שעבר, וזה סוד הזכר והזכרות שהוא שורש החסדים כולם שמרמזים על העבר. כי ממה שעבר כבר אין לפחד כלל, וגם מוכרח כל אחד בעלמו להודות על החסדים וההשגחה פרטית שאפשר לו להגיע עד כאן.

In three books: The universe in its entirety is comprehensible through narrative, as narrative. We can look at the world and say, chronologically that this occurred before that, and was followed by X which evolved into something Y. Because a book is associated with memory, as we learn (Ex. 17:14) "Write this as a *Zikaron* - זכרון - reminder in a book," and reminders are always about things in memory, in the past. The word, *Zikaron* - זכרון - is cognate with the word *Zachar* - זכר - Male. This is, in fact the secret of the male and masculinity which is the source and root of the Sefira of *Chesed* - חסד - Lovingkindness, and *Chasdim* - חסדים - (plural) which are all connected to the concept of memory and the past. Because, as was said above, there is nothing to be afraid of in the past. Also, it is impossible to stand at any point in the present and not be aware of all the *Chesed* - חסד - Lovingkindness, and *Chasdim* - חסדים -

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(א)

that have gone into the world to bring one to this point. Everyone must acknowledge the divine providence which led up to the present observation. So, every reminder is by definition a symbol of *Chesed* - חסד - Lovingkindness, and *Chasadim* - חסדים - (plural).

12. בספר: ספר ראשון שנזכר בתורה הוא דכתיב (בראשית ה' א') זה ספר תולדת אדם. והספר הוא כעין 'אב ואבות' וכדאיתא (צ"ק 3). מדקתני אבות מכלל דאיכא תולדות, וכמוצן מדקתני תולדות מכלל דאיכא קודמן. והכוונה היא שכל דבר משתלשל דבר אחר דבר מתחלה עד סוף. ולמאי דנקט לשון ספר הוא להגיד מראשית אחרית, כמו ספר שכבר נכתב כולו, אם אחז הספר בידו ואינו קורא בו אז הספור שנכתב בו אינו ספור, וכל הספר אינו אלא חזילה של נייר ודיו אא"כ קוראים אותו. ומדבר כאן שכל מארע שארע מראשית כל יאור נברא עד סוף כל הקאים, מקטן עד גדול הכל על ספר תולדות אדם נכתב. ומדובר כמוצן גם על כל גרעין חלקיק ופזיל צפרעית, וכולל היסטוריה של כל דבר שהכל רשום עד עת קץ.

in Chronicle: The first book mentioned in the Torah (Gen 5:1) "This is the book - ספר - of the chronicles of Man." The Hebrew word *Toldot* - תולדות - Chronicles actually translates as offspring, and is always assumed in rabbinic literature to imply fathers begetting children. (Baba Kama 2a) "Since they are called *Avot* - אבות - Fathers, surely there must be *Toldot* - תולדות - offspring?" Now, it follows that where there is an assumption of *Toldot* - תולדות - there must have been *Avot* - אבות - Fathers, something which begat *Toldot* - תולדות - offspring. The word chronicles hints at a chain of causality, from a beginning to an end. Now, the reason the Sefer Yetzira uses the concept of book with which to describe the tools and medium of Creation is: a.) because the concept of the Book first appears in the Torah associated with the chronicle (which implies a chain of events and not just a Creation) b.) the book is complete, the end is already dictated and written; it is finished you hold it in your hands. c.) It is not really a narrative if it has never been and will never be read. It's just stack of papers with specks of ink on them; data. When the mind makes sense of the specks of ink on the paper a Book happens in the reader. So, when we read Creation we become partners, creators of the book. The Chronicle referred to in the text is a written record of every event since the first recordable moment in the story of creation, even before time began, from the smallest event on the subatomic, quantal level, to the final act in the unfolding of the end. The Chronicles of Man have been written, i.e. the story, the individual history of every single, solitary particle and sub-particle of energy and mass. The chronicle includes the sub-histories of all things from beginning of all beginnings to the end of all ends. Therefore the book is a thing of the past, and it is therefore Male.

13. ספר: ספר שני הוא המספר והמנין, כדכתיב (בראשית ט"ו ה') ויולא אחו החולה ויאמר הצט נא השמימה וספר הכוכבים אם תוכל לספר אתם וגו'. מספרים ג"כ מספרים ספור אע"פ שהוא צאופן משונה קלת מספור הראשון. חכמת המחשבה והפיסיקה והקוסמולוגיה וכדומה כולם מספרים אותו סיפור, איך נהווה העולם וממנו ויולד מתקיימת וממשיכה. רק השפה שבו הם מדברים הוא שפת מספר ומנין וחשבונות וחוקי הטבע וכו', אבל הסיפור שמספרים הוא אותו סיפור שמספר הספר הראשון. רק המספר והחשבון הוא צבור ולא בעבר ולא בעתיד מכין שבעולם החשבון וחשבונות הכל קרה צבור.

in Account: The second book is a recount, a count, an accounting, it uses number. as it is written (Gen 15:5) "[God] took him outside and said, "Look, please, at the sky and count - וספר - the stars, if you can count them etc." Numbers are also telling a story although it is in a somewhat different way to that of the first book. Mathematics, physics, cosmology and other sciences are all telling a story, the same story. They are describing how the world happened, where it came from, what keeps it going and how it continues. The language and symbols may differ, they talk of equations and formulae and laws of nature and such, but the essential narrative is identical to the first book. The difference is that mathematics and the other sciences speak in the present tense, never in the past, nor in the future, because in the world of numbers everything is happening and unfolding and evolving in the present. the Account is therefore neither past nor future, neither male nor female.

14. וספור: ספר השלישי הוא החוט המשלש אותם בידוק חזק והוא כעין השיחה הסיפורי שאינה מספרת רק תהליך כל מולקולה או אטום בגוף האדם. כי א"א לתפוס חוט השיחה צפרוערועים זעירים כאלו להצין ממנו מעשי האדם הוא ומאורעותיו כי הפרט אינו מורה כלום על הכלל ותולדות המיקרוקוסמוס אינו מספר לנו מה קרה אם המקרוקוסמוס, הסיפור המדובר כאן הוא החוק האנושי מה שקוראים חכמי הפיסיקה והקוסמולוגיה בשם עיקרון-אנטרופי. שא"א לשאול למה העולם שלי הוא כמו שהוא, דהא אני עומד על מקומי ואי לאו כל מאורע כמו שהיה לא היתי עומד פה לשאול שאלה. והספור היא הנוקצא סוד העתיד לצא כי מי שיש בידו ספר, כמו שהזכרנו לעיל, אינו תופס רק חזילה נייר ודיו עד שקורא אותו. זאת אומרת שהספור הוא העתיד של הספר.

in Narrative: The third book is the triplicate thread, spinning, twisting and entwining the other two into one long thread the way spoken narrative does. It doesn't merely recite the narrative of a single molecule or atom in the body

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

---

of a man. Being told the precise history of an atom in your leg over the period of a day will tell me nothing about your history for that day. It's impossible to grasp or hold onto the thread of a story in that manner, with such macrocosmic details. A chronicle of the microcosm won't tell me anything about events in the macrocosm. The narrative referred to in the third book is the Anthropic Principle of cosmology. One cannot ask the question, 'why are things the way they are?' The fact that we ask the question means that there are people in the world, and for people to exist in the world it would have had to be created exactly to these specifications. "If things were different, everything would be different!" It is not the chronicle mentioned in the first book, it is not a memory, it explains nothing about the past. Nor is it a mathematical unfolding which explains everything in terms of current events and equations in the present tense. Narrative tells us about the future as it is happening to us, as we move into it and it comes to us. Therefore the narrative is feminine; which is the secret of future to come. Because, someone holding in their hand a book, as was said above, is only holding a bundle of papers - covered with specks of ink - until they actually read it. Which is to say, the the narrative is the 'future' of the book.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע (ט)

Mishna 2

Ten Sephirot without what, numbering the ten digits, five opposite five and a covenant of unity designed between them, in the circumcision of the tongue and the circumcision of the genitals.

משנה ב'

עשר ספירות בלי מה במספר עשר אצבעות חמש כנגד חמש וברית יחוד מכוונת באמצע במלת לשון ובמלת המעור:

Preface to Mishna 2

פתיחה למשנה ב'

The book began by introducing the 32 Pathways. Now it will deal with one large part of those 32 paths, namely, the 10 Sephirot. The 22 Hebrew Letters which comprise the other components of the 32 Paths will be addresses in the second chapter of the book.

Now, it is written, (Ex. 24:10) "They beheld God, and beneath His feet was as a brick fashioned of sapphire, like the essence of the heavens in purity." In the commentary of the *Chizkuni* to this verse, the following Midrash is quoted. "R. Akiba said, Pharaoh's servants were coercing and pressuring the Jews, attempting to force them to produce double their usual quota of bricks without first providing them with supplies and raw materials. So, the Jews were forced to go in search of straw in the wilderness, but the straw they found was replete with thorns and spurs that pierced their heels, and their blood flowed and was mixed into the clay. Rachel, granddaughter of Methuselah was in the throes of childbirth, trampling the clay with her husband until her baby came out of her womb and was mingled with the brick-clay. She cried out over her baby and her cries rose and came before the Throne of Glory. The archangel Michael descended and took hold of it and rose and brought it before the Throne of Glory where he fashioned it into a brick and placed it beneath the feet of the Holy Blessed One. This is the meaning of the verse quoted above, "And beneath His feet was as a brick fashioned of sapphire." Not a sapphire at all, but a *Sh'pir* - Fetus, a brick made of a pregnant mother's fetus.

הספר התחיל בל"ג נתיבות, ועכשיו ידובר על חלק א' גדול מהל"ג דהיינו י' ספירות. ויתר כ"ג אותיות יתבארו צפרק ב'. והנה כתיב (שמות כ"ד י') ויראו את אלקי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכענף השמים לטהר וגו'. ובספר חזקוני (שם) מציא מדרש וז"ל אמר ר' עקיבא עבדי פרעה היו דוחקין ומכין את ישראל כדי לעשות להם תוכן לבנים ככפל שנאמר תוכן לבנים תתנו והמלאים לא היו נותנים להם תצן והיו לריכים לקושש קש צמדצר ואותו קש היה מלא קוליס וצרקנים והיה הקש נוקצ את עקביהם והיה הדם מתצוסס ומתערב צטיט, ורחל צת צנו של מתושלח היתה הרה ללדת ורומסת צטיט עם צעלה עד שיצא הולד ממעיה ונתערב עם המלצן והיתה לו עקת על צנה ועלחה לעקתה לפני כסא הכבוד וירד מיכאל ונטלהו והעלהו לפני כסא הכבוד ועשה אותו מלצן ונתנו למטה מרגליו של הקצ"ה, הוא שנאמר ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר. פירוש לבנה שנעשית משפיר היולדת עכ"ל.

This Midrash is the basis of our understanding of the concept of the Sephira, which are the brick and building blocks of the universe. They are the stones from which the throne of the King of the Universe, the Holy Blessed One is built, as the Torah testifies, "and beneath His feet was as a brick fashioned of *Sh'pir*". This prophecy they were granted was the proto-celestial vision, presaging the celestial visions of Isaiah and Ezekiel that came later. This vision described in Exodus is the first description of the Throne of Glory. And as it is with the brick described in this vision, so it is with all the bricks from which the universe is fashioned, including those we call the 10 Sephirot that comprise the very stuff of creation, formation and fixing of the world. In

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ד)

essence they are made of pain of the mother wailing and grieving for the doomed child of her womb trampled and trodden into clay and sludge. So, the entire created universe is but the pain and grieving of God, who is, as it were, both mother and child, brick and king, as it is written, (Isaiah 63:9) "In all their anguish is [לא - no] [לן - His] anguish." Yet God did not hold back from creating and fashioning the world just because it would be a source of anguish to Him.

וזה תחלת ביאור מהות הספירות שהם כמו לבנים וחומרי צבין העולם וכמו אבנים שצוים מהם כסא לממה"מ הקצ"ה, וכן העידה התורה"ק ויראו את אלקי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וגו', שהנבואה הזאת היא חזיון הכסא היסודי. וכמו שמספר המדרש בלצנה אחת שירד מיכאל ונטלו והעלהו לפני כסא הכבוד ועשה אותו מלבן ונתנו למטה מרגליו של הקצ"ה, כן בכל לבנה דהיינו בהעשר ספירות שמהם ועמהם נצרא ונולד ונעשה העולם נמלא תוכן לער האם שזועקת ומיללת על צנה הנולד ממעיה ושליחה שילאת מצין רגליה הנרמסים ומצוטטים ציטוט ורפש. כן כציכול צבין העולם כלה מלך מלך לו להקצ"ה, שהוא כציכול גם האם גם הולד, גם הלבנה וגם המלך. דהא כתיב (ישעיה ס"ג ט) "ככל ארתם לא [לן] זר. ופירושו שלא מנה עצמו כציכול מלאור ולאייר את העולם אע"פ שזר לו.

Among the Sephiroth is a covenant. There are various ways of understanding the concept of covenant. If we examine the commentary of the Ibn Ezra to Genesis (6:18) on the verse, "And I will establish my covenant with you," where the Torah uses the concept for the first time; the Ibn Ezra suggests a number of possible interpretations.

1.) *Bris* - a covenant is an agreement between two parties. It stems from the Hebrew word *Bar* - Choice, as in the verse (I Samuel 17:8) "*Baru* - ברו - Choose a man from among you."

2.) *Bris* - a covenant is a boundary that is chopped out and thus designated.

Nachmanides in his commentary to the same verse suggests another, third and fourth interpretation of the covenant.

3.) *Bris* - a covenant is the word of God; when God decrees something without condition or withholding, and fulfills it, always bearing it mind, maintaining its permanence with His awareness.

4.) This is the interpretation according to the true way (i.e. the kabbalistic interpretation) The covenant has always existed, and the word *Bris* comes from the Hebrew, - *בראשית ברא אלקים* - *Bereishit Bara Elohim*, In the Beginning God created. When God says, "Behold - *בריתי* - My *Bris* - Covenant" it is as though God has said, "Behold - *ברייתי* - My *Briah* - Creation."

Rabeinu Bachya in his commentary, (ibid) quotes Nahmanides, adding, The *Bris* - covenant which has been designated from eternity is *Rachamim* - Compassion, and it approximates eternity in itself as it serves the conduct of all worlds. It will continue to exist and accompany the *Tzadik Yesod Olam* - Saint Who is the Fundament of the World. And with this covenant, the Sephirah of *Tzadik Yesod* - Saint Fundament receives the flow of abundance and it flows onwards downwards.

ובין הספירות נמלאת ברית, ויש כמה אופנים להבין ענין ברית, עיין אצן עזרא (בראשית ו' י"ח) ע"פ והקמתי את בריתי אתך: אופן א' ברית הסכמה ודבר שצחרו שנים והוא מגזרת צרו לכם איש. אופן ב' ויש אומרים שברית גבול כרות עכ"ל: ועיין רמב"ן (שם) אופן ג' והברית הוא דבר השם כשיגזור אומר בלא תנאי ושיוור ויקיים והזכיר הברית, והזכיר שיהיה קיים. אופן ד' ועל דרך האמת, הברית מעולם היא, והמלה נגזרת מן בראשית צרא אלהים - והנה בריתי כמו בריתי, עי"ש. ובאור אופן ד' נמלא ברצונו צחיי (שם) הברית שהיא נאללת מעולם הוא הרחמים והמוכה לעולמים שהיא מנהג העולמים, תקום ותהיה עם הדיק יסוד עולם, ועם זה תקבל שפע ותשפיע למטה עכ"ל.

This is the secret of the Sephira of *Keter* - Crown, about which the sages said (Hagiga 13a) Do not delve into what is too *Muphla* - Wonderful for you, you have no business with mysteries.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(טז)

Now, in order to understand the secret of *Keter* - Crown you have to realize that even with the death of the flesh and blood sovereign the royal crown remains as it was, because it never was a part of the mortal person of the sovereign. It is not interrupted with the death of the king, which teaches us something important about the Sephira of *Keter* - Crown. For just as the crown sits on the head of the king or queen but is not part of the head or body, similarly, the Sephira of *Keter* - Crown is not really counted among the other Sephiroth of *Chokhma* - Wisdom and *Binah* - Understanding and the seven lower *Midot* - Measures. Because they are all analogies of the human form and body, *Adam Kadmon* - Primal Man. *Keter* - Crown is separate and distinct from them and its qualities and position are other than and away from them. It is the quality of *Ain* - Nothingness, non-existence. Why is it called *Ain* - Nothingness, well, it is similar to what we described in the exposition of the Simple Desire (preface to Mishna 1) Could there be any greater *Tzimtzum* - Constriction of the divine than God allowing Himself to feel Need? God made a space in which there is a feeling of emptiness which is the prototype of *Ain* - Nothingness, darkness inside the Divine Light.

זה סוד ספירת הכתר שדרשו בו חז"ל (חגיגה י"ג). צמופלא ממך אל תדרוש, אין לך עסק בנסתרות. להבין סוד הכתר דע כי אף צמיתת מלך צשר ודס הכתר מלכות נשאר כמו שהיה משום שאינה חלק גופו ואינו נפסק בהפסק חיי המלך. והיא משל ודוגמא על הספירה. כמו שהכתר יושב על ראש המלך ואינו חלק גופו כמו בן ספי' הכתר אין למנות אותו אם ספי' חכמה וצינה וז' מדות שכולם דוגמת המוח או אצרי אדם קדמון, שהכתר מופשט ונצדל ומעלתה ומקומה מחוץ לו, וזה צחינת האי"ן. ולמה נקראת אי"ן, אלא כמו שהסדרנו ענין הרלון הפשוט, (צפתיחת משנה א' ד"ה מה שאומרים) הכי יש למאוס גדול מזה שכביכול נעשה לורך לו ית' כמו חלל בקרבו שעשה מקום להרגיש ריקנות שהיא כדוגמת אין ואפס וחשכה באמצע אורו ממש.

Mishna 2 describes how the Simple Desire which is at the heart of the *Tzimtzum* - Constriction (see preface to Mishna 1) branches out to become the Ten Sephiroth on two sides, in two rows. The Sephiroth are the building-blocks even though they represent pain and constriction, they are the medium through which God, as it were, achieves His goal; to do good for His creation and to have a dwelling-place on Earth, among mortals.

משנה צ' מלייר איך שהרלון הפשוט שהיא סוד הלמאוס (כמו ספי' בהקדמת משנה א') הסתעף לי ספירות על שני לדדים, שהספירות חומרי הבנין אע"פ שהם לער ולמאוס לו כביכול הם אמלעי והשגת מטרתו, להיטיב לצרואיו ולהיות לו דירה בתחתונים.

Mishna 2

Ten Sephiroth without what, numbering the ten digits, five opposite five and a covenant of unity designed between them, in the circumcision of the tongue and the circumcision of the genitals.

משנה ב'

¹⁵ עשר ספירות ¹⁷ בלי מה ¹⁸ במספר עשר אצבעות ¹⁹ חמש כנגד חמש ²⁰ וברית ²¹ יחוד מכוונת באמצע ²² במלת לשון ²³ ובמלת

15. עשר ספירות בלי מה: כמבואר במדרש (רבה במדבר י"ד י"א) וז"ל עשרה זהב: כנגד עשרה מאמרות שנצרא צהם העולם וכנגד עשר ספירות צלימה וכו' ע"כ, ולקמן (משנה ז') נעון סופן צתחלתן ותחלתן צסופן כשלהבת קשורה צגחלת, כי עשרת הדצרות ועשרה מאמרות ועשר ספירות צלימה זו לעומת זו הן כמבואר במדרש, וכמו צצמאמר אנכי ד' ה' צצעשרת הדצרות לא נמצא מפורש לווי ואזהרה, כ"כ אינו כחוצ מפורש צמאמר ראשון צצחורה צראשית צרא וכו' מי אמרו, בן ענין עשר ספירות. וספירת הכתר שהיא הראשונה ג"כ אין לה הוי' כמו שיש לטי ספירות אחרות מחכמה עד מלכות, כי כל אות מדי אותיות צצשם הוי' צ"ה מורה לספירה, אצל ספירת הכתר מרומז צקולו של יו"ד שממעט והולך ואיננו.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(בז)

Ten Sephirot without what: the first mention of the Sephirot in Jewish literature is to be found in the Midrash, (Num. Rabba 14:11) on the verse: 10 Gold - Corresponding to the ten saying with which the world is created, corresponding to the Ten Sephirot *Blimah* - Of Nothingness.

Later in the chapter (Mishna 7) we are told that their ends are inserted into their beginnings and their beginnings into their ends, like a flame in a burning coal. The Ten Commandments and the Ten Sayings of Genesis and the Ten Sephirot of Nothingness correspond to one another, just as the Midrash says. And just as in the First of the Ten Commandments we don't actually find any explicit commands, so, we do not find any explicit saying in the First of the Ten Sayings of Genesis. And so it is with the First of the Ten Sephirot. *Keter* - Crown which is the first of the ten has no real existence by comparison with the other nine Sephirot from *Chokhma* - Wisdom to *Malkhut* - Sovereignty. Because each of the four letters of the Hebrew Tetragrammaton - יהו"ה - *YHVH* corresponds to a Sephira. *Yud* - י - corresponds to *Chokhma* - Wisdom. *Heb* - ה - corresponds to *Binah* - Understanding. *Vav* - ו - corresponds to *Tifferet* - Glory which includes the six *Midot* - Characteristic Sephirot. The final *Heb* - ה - corresponds to *Malkhut* - Sovereignty. The Sephira of *Keter* - Crown is not associated with a letter in the divine name, but rather with the ever vanishing, ever receding, infinitely thin point on top of the letter *Yud* - י - of *Chokhma* - Wisdom.

16. ספירות: לשון חיבור וזיווג כד"א (ברכות ג.) ואשה מספרת עם בעלה.

Sephirot: Sephira is also an expression of desire and sexual connection, as we find in the Talmud, (Berachoth 3a) During the third watch of the night the woman is *MeSaperet* - מספרת - relating to her husband.

17. בלי מה: כלומר צלי שם ותואר, כדכתיב (בראשית צ"ט) ויצא אל האדם לראות מה יקרא לו.

Without what: The first time it is mentioned, here in our Mishna, this word *B'lima* - Nothingness is expressed as two separate words *Bli Mab* - Without What. The first use of the word *Mab* - מה - in the Torah is (Gen. 2:19) in the verse, "and it was brought to Adam to see What he would name it." Hence the phrase Ten Sephirot without *Mab* - What, means 10 Sephirot without names.

18. במספר: למה השתמש צמלת צמספר ולא אמר כנגד או מול או לעומת כמו שאמר להלן חמש כנגד חמש. צמספר פרשו צמנין כדכתיב (ויקרא כ"ה ט"ו) צמספר שנים אחר היוכל וגוי' אלא להגיד ראשית מאחרית, שזורת אדם הכתיב זורת כל העולם כלו מתחילה עד סוף ולא להיפך. לא צשביל שיש עשר ספירות יש לו לאדם עשר אלצעות, אלא צשביל שיש לאדם עשר אלצעות וכי' ולמה לו לאדם עשר אלצעות דווקא, אלא כן גזרה החורה הקדשה שקדמה לעולם אלפים שנה כדאיתא במדרש (בראשית רבה ח"ב)

Numbering: Why use the word numbering after already having said 10 Sephirot? Why not simply say 10 Sephirot corresponding to 10 digits? The first use of the word *B'Mispar* - במספר - Numbering in the Torah occurs in the verse, (Lev 25:25) "According to the number of years after the jubilee year etc." The verse is talking about a calculation for the price of a field. Its value is only *B'Mispar* - במספר - Numbering the years of production expected from the field before the property must be returned to its original owner. What the Mishna is saying is that the number Sephirot is dictated by the number of our fingers and toes. It is the final form of the human body which dictates the form of the original 10 Sephirot and not the other way round. The end is inserted into the beginning and the beginning into the end. And it was the Torah whose evolution preceded the creation of the world by two thousand years (Genesis Rabba 8:2) which dictated that humans have 10 digits.

19. חמש כנגד חמש: עיין לקמן משנה י"ב, ביאור סוד החמש ואת ה"ה. ועיין לקמן, פרק ב' משנה ב'.

Five opposite five: See Ch. I. Mishna 12 for an explanation of the mystery of the number five and the Hebrew letter *Heb*. See also Ch. II Mishna 2.

20. וברית: בין החסדים ובין הגבורות יש חוט המשולל דלית ליה לא מהאי גיסא ולא מאידך גיסא, צשלילת כל המדות כולם, והוא החוט המחבר אדם עם קונו, והוא המחשבה תחילה הנזכר בפתיחת משנה א', דהיינו ראונו הפשוט צ"ה המחייב ומהווה ומקיים העולם, והוא הרחמים הנאללת מעולם כדברי רבינו צחיי (ע"ל בפתיחה למשנה ז). ולמה הזכיר כאן ענין הצרית משום שהזכיר ענין ה"י ספירות וא"א לעיין צהם צלי להקדים להם צרית הרחמים שקדמה, שהוא הרצון הפשוט.

A covenant: Between the five Sephirot of *Hesed* - Love and five of *Genurah* - Withholding there is a thread stripped

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(י)

²⁴המעור:

of attributes that connects neither to one side nor to the other. It is without the characteristics of any of the Sephirot at all. It is the thread connecting a person to their Maker. It is the original thought we mention in the preface to Mishna 1, the Simple Desire of the Holy Blessed One that necessitates all existence and sustains all of Creation. It is the *Rachamim* - Compassion which springs from eternity, as was explained in the preface to this Mishna in a quote from Rabeinu Bachya concerning his interpretation of the meaning of *Bris* - Covenant. Now the reason the *Bris* - covenant is mentioned here in the Mishna at all, is because the Ten Sephirot are being mentioned for the first time, and it is impossible to study them without first being made aware of the covenant of compassion, i.e. the Simple Desire from which they spring.

21. יחוד: כי שניהם דהיינו דיבור אנושי וזיווג זכר ונקבה מחברים ומיחדים אנשים נפרדים. וכתנאי שניהם קיימים וגאמנים באמת וקשוע, דאי לאו אמת, הדבר שקר והזיווג בוגדים תפריד ביניהם.

Of Unity: Both forms, i.e. the covenant between the fingers and the covenant between the toes are concerned with the quality of the connection and relations between people. Whether it is the speech or the sexuality, the essence of the speech or the act is to connect otherwise separate people with one another. The condition for the connection is that it be true and honest. For if it is not the truth being told in speech or in the sex act then the connection is not real, and it is an abandonment rather than a connection.

22. במלת לשון: מגזרת (תהילים קל"ט ד') כי אין מלה בלשוני הן ד' ידעת כלה.

Circumcision of the tongue: In Hebrew *Milab* means a word, as it is written (Psalms 139:4) "For there is no *Milab* - Word upon my tongue, behold, God, You know it all."

23. ובמלת: מגזרת (בראשית י"ז י"א) ונמלתם את צער ערלתכם והיה לאות ברית ביני וביניכם.

Circumcision: As it is written (Gen. 17:11) "And you shall have *Milab* - Circumcision done to the flesh of your foreskin and it will be a covenant between Me and you."

24. המעור: ולמאי דנקט מעור ולא נקט צער, משום שנשא שני תרגומים א' לשון קלון וערוה ומערה וב' לשון ער וערוה.

Genitals: The reason the Mishna uses the word *Ma'or* - מעור - Genitals and not the word *Basar* - בשר - Flesh or another word, is because the word *Ma'or* - מעור - can be understood a number of ways. One suggests exposure, shame, vulnerability, nakedness and a space like a cavern or grotto. The second meaning of the word *Ma'or* - מעור - is awakening and excitation.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ד)

Mishna 3

Ten Sephirot of nothingness. Ten not nine, ten not eleven. Understand with wisdom and be wise with understanding. Build with them, scrutinize from them; stand everything on its verity and sit the artist on his place

משנה ג'

עשר ספירות בלימה עשר ולא תשע עשר ולא אחת עשר, הבן בחכמה וחכם בבינה, בחון בהם וחקור מהם והעמד דבר על בוריו והשב יוצר על מכונו.

Preface to Mishna 3

After introducing the 10 Sephirot and telling us they are made of sets, and that between them flows a sort of irrigating river, the Simple Desire, and after stressing that the Simple Desire is not actually one of the numbered Sephirot, the text explains how the Sephirot depend upon the Simple Desire, but the Simple Desire remains completely independent of them.

פתיחה למשנה ג'

אחר אומרו כי העשר ספירי הן זה לעומת זה וצאמלע כמו נחל המשקה אותם הרלון הפשוט, והרלון ענמה לאו מן המנין. צא להסביר שהעשר ספירות זקוקות לרלון הפשוט, אבל הרלון הפשוט אינה זקוק לא להן ולא למקלתן.

There is another important fundamental aspect to the Sephira of *Keter* - Crown that needs to be introduced here. When the crown sits on the head of the monarch then the very center of the inside of it is actually a midpoint in the brain of the crowned head. That spot is the interface between the two hemispheres of the brain. That connection or interface between the two halves of the 'mind', between *Chokhma* - Wisdom and *Binah* - Understanding is called *Da'at* - Knowing. Our Mishna is coming to distinguish among *Keter* - Crown and *Da'at* - Knowing, to explain why they are not one and the same. This Mishna also takes us beyond the intellectual world of purely Speculative Kabbala into the world of Practical Kabbala, because it teaches how to experience Sephirot, and informs us with which of the senses they may be discerned and become comprehensible to our bodies and minds. This is the secret of *Da'at* - Knowing which is the evolution of *Keter* - Crown from the *Ain* - Nothingness to the *Havayah* - Beingness of YHWH. While *Keter* - Crown itself cannot be understood or grasped at all, in any way, because it is so far removed from any of the tools of comprehension we may possess, as was explained in Mishna 1.

ועוד יסוד נחון להבנת ספירי הכת"ר, שצטעה שהכתר מונח על ראש מלך אז תוך תוכיותו ואמלע אמלעותו היא הנקודה הצינוני ומרכזי שקיימת בין שני חלקי המוח, דהיינו בין חכמ"ה ובינ"ה, והיא הדע"ת. וצא משנתנו לפרש מה בין כתר לדעת ולמה הם נפרדים. וצמשה זו נתפתח הספר וילא מצחי קבלה עיונית ונכנס לצחי קבלה מעשית כי דצריה מליינים איך מרגישים הספירות וצחיזו תחושה אפשר להבין אותם צאופן מעשי צגופינו וצשכלינו. וזה סוד הדע"ת שהיא השתלשלות הכת"ר מן החין אל ההויה. והכת"ר ענמה א"א להבין מהותה צשום אופן כי מאוד נעלמה מעל תעלומה כמו שהסברנו צמשה א'.

Da'at - Knowing is, by way of analogy, like the electrical impulse flowing from the brain through the spinal cord, by means of which a person's limbs can be moved at their command. The desire in the person's mind is invisible and indecipherable to a second person who stands and watches. And even the person whose desire it is cannot express the desire other than in one of two ways; either to express it verbally, saying, 'this is what I want,' or by acting the desire out into actual reality. Both these options require those electrical impulses flowing from the brain through the spinal cord, either to the tongue and organs of speech in order to describe it, or to the limbs to

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ט"ז)

act at will.

והוי הדע"ת למשל כמו המתקף-האלקטרוני שעוברת מן המוח דרך חוט השדרה שע"י מתנעים הגידים שצאצרים כפי ראונו של אדם. שהרצון צאדם היה דבר אי-מוחשי דוגמת המחשבה צמוח האדם שאי אפשר לשני להכיר אותה מצחוץ. ואפילו האדם עצמו אינו יכול לפרטה אלא צאחד משני אופנים, או לתאר אותה צמילים לאמר זו ראוני ומחשצתי, או לפעול אותה צמליחות. ושני אופנים אלו צריכים לפעולת המתקף-האלקטרוני שעוברת מן המוח דרך חוט השדרה או אל הלשוץ לתארם צדיצרו, או אל הצצרים להנעתן כפי ראונו.

When a person experiences the sensation of *Da'at* - Knowing which is the awareness of the Simple Desire in himself, in his brain and mind, in his thoughts and in his body, he may become ready to achieve an altered consciousness, a broadening of the mind, an enlarged *Da'at* - Knowing, and even what we will learn later that is referred to as: *Mochin D'Gadlut* - Greatness of Mind.

וכשהאדם מרגיש הדעת שהיא פנימיות הרצון הפשוט צעלמו צמוחו צמחשצתו וצגופו אפשר לו לצא לידי הרחצת הדעת ולהשגת מוחין דגדלות כדלקמן.

Mishna 3

Ten Sephirot of nothingness. Ten not nine, ten not eleven. Understand with wisdom and be wise with understanding. Build with them, scrutinize from them; stand everything on its verity and sit the artist on his place

משנה ג'

²⁵ עשר ספירות ²⁶ בלימה ²⁷ עשר ולא תשע ²⁸ עשר ולא אחת עשר, ²⁹ הן בחכמה ³⁰ וחכם בבניה, ³¹ בחון בהם ³² וחקור מהם

25. עשר ספירות: פ"י אותן שאמרנו עליהן (צמשנה צ') שהן חמש כנגד חמש, ושהדעת צאמלע כצריית יחוד, דע כי צלימה הן.

10 Sephirot: Namely, those we described above - in the previous Mishna - as being five opposite five, and those wherein *Da'at* - Knowing is central as a covenant of unity; know that they are *Blimah* - Nothingness.

26. בלימה: כדכתיב (איוב כ"ו ז') נטה לפון על תהו תלה ארץ על צלימה. נטה לפון על תהו פ"י (עיין פתיחת משנה א' צצאור הרצון הפשוט אופן ג') שהתהו הוא ערצוב וצלצול כל הרצונות כלם על מקום אחד וצב לפונים וטמונים, (ועיין לקמן משנה י' ופרק צ' משנה ה'). תלה ארץ על צלימה פ"י היפך התהו המלאה רצונות, צלימה כלומר צלי כח רצון, שהרצון הפשוט אינה צעל דעה ואין לה רצון לעלמה ואין לה צחירה, כמו שיצאצאר לקמן. והארץ אין לה צחירה חפשית רק הרצון הפשוט.

Blimah - Nothingness: The first use of the word occurs in Job (26:7) "Stretching north over chaos and hanging Earth on *Blimah* - Nothingness." Stretching north over chaos, because chaos constitutes the aggregate and commingling of all desires in one place where they are buried and hidden. The Hebrew word for north is, *Tzafon* - Hidden. So the verse may be read stretch the hidden over chaos. (See preface to Mishna 1, the 3rd form of desire. Ch. I Mishna 10, Ch. II Mishna 5.) Hanging Earth on *Blimah* - בלימה - Nothingness, suggests the exact opposite of the chaotic mix of desires just described. Nothingness implies without desire or will. Because the Simple Desire of God is not in and of itself capable of thought or will. It has no free will or choice, as will be explained. Earth has no free will or choice, only the Simple Desire flowing through it.

27. עשר ולא תשע: אם תאמר שתכלית צריחת העולם הוא שהקצ"ב רצה להרגיש האין והאפס וההעדר שהוא הרגש הרצון הפשוט (כדלעיל פתיחת משנה א') צלי קץ ואחרית וכוף וגבול, וכמו שהצצרו לעיל (ד"ה וצריח), ופשטות לשון המשנה הקודמת משמע כן, שספ"י הכתר שהיא האיין היא הצריח-יחוד המשפיע להם ומכוונת צאמלע ואינה מקצלת מהם כלום, אז לא תכלל ספ"י הכתר עם שאר הספ"י ולא תעלה צחצונם ומנינם, ותשאר היא לצדה מוחץ כמו הכתר לראש המלך שאיננו חלק גופו, ותהי חשצון הספ"י ע' ולא י'.

Ten not nine: One might contend that God's purpose was to experience that sensation of emptiness (described in the preface to Mishna 1) for its own sake, because He wanted to feel the *Ain* - Nothing, the lack and the need which

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(2)

are the corollary of the Simple Desire, in infinite quantities, without end or purpose or boundary, as might seem apparent from a straight reading of the previous Mishna (see cit loc: A covenant). Then it would be the Sefhira of *Keter* - Crown i.e. the *Ain* - Nothingness, i.e. the Covenant of Unity whose eternal need and desire and emptiness flow into the other, lower Sefhirot. Which would imply that the existence of everything is predicated on nothing more than God's need to feel infinite desire for something. Then it would be the Sefhira of *Keter* - Crown, i.e. the *Ain* - Nothingness which is the thread stripped of attributes that receives neither from one side nor the other; that remains without acquiring the characteristics of any of the Sefhirot at all. Then *Keter* - Crown would be the thread connecting a person to their Maker, but would not be one of the sephirot and would not be counted with them. It would remain isolated like the crown outside the head of the king and not a part of the body and there would be 9 sephirot and not 10.

28. עשר ולא אחת עשר: ואם תאמר שתכלית בריאת העולם הוא שהקב"ה ימלא רצונו כדי שלא יצטרך להרגיש האין והאפס וההעדר ויפסק הרצון הפשוט כשמלא כריסו כביכול ותאוותו, ושהחוט המחבר אדם עם קונו אינה הרצון הפשוט שהיא ספירת הכתר אלא ספי' הדעת שהיא הרגש הרצון להשיג ולהפיק המטרה ולא הרצון הפשוט עצמה אלא כמו סניף וסעיף כתולאה ממנה. נמצא שהא"ן שהיא הכתר יופיע גם בצחי' י"ש וספי' הדעת תקצב זו כאחד הספירות ותהי' מספרם י"א ולא י'.

Ten not eleven: One might contend that God's purpose in creating the world was to have His fill of desires in order not to have to feel the *Ain* - Nothingness, emptiness, need and lack again. And so the Simple Desire will cease as soon as that end has been achieved and God has had enough of His desires. And the thread connecting us to our Creator is not the Simple Desire we tried to name *Keter* - Crown, at all, but rather the Sefhira of *Da'at* - Knowing which is the experience of the desire to grasp the moment, to fulfill the purpose, to consummate with orgasm in order to be done with desire. Then the Simple Desire would no longer be simple, but would have branched out onto a new path. It would be *Da'at* - Knowing which is actually an outcome and consequence of the Simple Desire. So, the *Ain* - Nothingness which is *Keter* - Crown would manifest as *Yesb* - Something, and the Sefhira of *Da'at* - Knowing would also be counted among the Sefhirot and there would be 11 not 10.

29. הבן בחכמה: הנה האווי הראשון צספר יצירה להבין בחכמה פי' ע"פ מה דאיתא (תמיד לז). אמר להם אידן מתקרי חכים אמרו ליה איזכו חכם הרואה את הנוול ע"כ, וכד"א (תהילים קי"א י') ראשית חכמה יראת ד' וגו'. שענין החכמה הוא הרגש שיש עתיד. וענין הבניה הוא הרגש שיש זמן. כד"א (דברי הימים א' י"ג ל"ג) ומצני יששכר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל וגו' ע"פ המדרש (בראשית רבא ע"ה ז') שמדובר על מאתים ראשי סנהדרות משבט יששכר שידעו לעבר את החדש (וע"ע עירובין ק'): צסוד אשה, צחי' בינה, תוצעת לדבר מלוא, צחי' רצון, הוויין לה צנין שאפילו צדורו של משה לא שכח, משה דייקא, צסוד מן המים משיתכו, מים צחי' רצון כדלקמן משנה ט', צצונים פי' צקיים צקציע דירחי והצן). וענין הדעת הוא הרגש שיש זמן והוא עכשיו ושאינה לא העתיד ולא העבר (עיין לקמן פרק ג' צסוד עולם נפש שנה). ופי' דעת כמו דע עת. והבין בחכמה פי' הרגש הדעת כמאפה שהרגע עכשיו תמשוך לעולמי עד.

Understand with Wisdom: This is the first instruction contained in Sefer Yetzira, understand using wisdom. What is wisdom? We learn in the Talmud, (Tamid 32a) Alexander of Macedonia (the Great) met the sages and asked them questions. One of the questions is this: Who should be called wise? They answered: Who is wise, he who sees the outcome. (lit. *Nolad* - נולד - to be born) It is derived from the verse (Psalms 111:10) "The beginning of wisdom is fear of God." As has been said (Mishna 1 note: In 32), the concept of Future is the source of all sorts of fear. Because the essence of *Chokhma* - Wisdom is the awareness that there exists Future. The essence of *Binah* - Understanding is the awareness of the existence of Time, as we read (II Chron. 12:33), "From the sons of Issachar who know the *Binah* - Understanding of time, who know what Israel ought to do." The Midrash (Gen. Rabba 75:2) reads the verse as talking about the hundreds of Heads of the Sanhedrin Supreme Court descended from the tribe of Issachar who knew how to calculate the Lunar and Solar calendars. They were masters of Time. (This also explains the Talmudic dictum (Erubin 100b.) the secret of the woman who knows how to demand a *Mitzva* - Positive Act of her husband, i.e. to arouse his desire, the Talmud promises she will have children with *Binah* - Understanding uncommon even in the generation of Moses. Moses was chosen as the benchmark because Moses is the paradigm of a man without desires. His very name is "From the water he was drawn" and water is a metaphor for desire, as we will learn in Mishna 9. Children with *Binah* - Understanding because they will be Masters of Time.) The essence of *Da'at* - Knowing is the awareness of time and that the time is always Now, neither past nor future. (See Ch.III *Olam Nefesh Shana*) The Hebrew word *Da'at* - דעת - Knowing is actually comprised of two words, *Da Et* - דע עת - Know Time. Understanding with Wisdom means the experience of *Da'at* - Knowing in anticipation of the current moment lasting forever. Imagine standing still, facing upstream in a river of time, always staying in the same spot while the river of time continuously flows towards you, past you and behind you.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(בא)

³³ והעמד דבר על בוריי ³⁴ והשב ³⁵ יוצר על ³⁶ מכוננו.

30. והכם בבינה: והלווי השני לחכם צנינה פי' ע"פ מה דאיתא (ספרי דברים י"ג) מה בין צנונים לחכמים חכמים דומים לשולחני עשיר שמציאים לראות רואה כשאין מציאים יושב ותורה. נכון דומה לשולחני תגר כשאין מציאי לו לראוי מציא משלו ורואה ע"כ. שהחכם צנינה הוא כמו עשיר צעוני. שאינו מהרהר ומרגיש הזמן שהוא נמלא בו עכשיו כלל, אלא מציין שגם העבר וגם העתיד הרגשים הם דומים צמוחו וא"א למונע העתיד מהשתנותה להיות העבר אפילו רגע, וא"א להיות צאמלע הרגע הנוכחי לרדת לעומקו כי חלף ואינו.

Be Wise with Understanding: The second instruction in Sefer Yetzira can be understood in the light of a Midrash (Sifrei Deut. 13). What is the difference between *Chachamim* and *Nevonim*, those who have *Chokhma* - Wisdom and those with *Binah* - Understanding? Someone with *Chokhma* - Wisdom may be compared to a wealthy banker doing business with anyone who approaches him. When people bring him coins to assess he has work to do, but when they don't come to him he does no business. Someone with *Binah* - Understanding is like a merchant banker who brings his own coinage to asses and does business with it even when no coinage is brought his way. According to this Midrash, then, someone who is *Chacham* - Wise with *Binah* - Understanding would be like someone being rich with poverty, which, in the terms set out above would translate as being aware - without any sense of being in the present moment at all - of Past and Future as a universally flowing Time. Imagine floating slowly on a fast flowing river of time, never standing still for a moment, never in one place, always watching Future irresistibly changing into Past, without any chance of stopping or slowing the flow, or even finding a stationary spot to stand in and take bearings from.

31. בחון בהם: בחון מלשון צנין מגדל גבוהה ומצלר חזק, כד"א (ירמיה ו' כ"ז) בחון נתחך צעמי מצלר ותדע וצחנת את דרכם. ועיין רש"י (סם) וז"ל בחון לשון חזק כמו עופל וצחן (ישעיה לב) הקימו צחונו (ישעיה כג) עכ"ל. ופי' השתמש צנינה לצך להרחצת ולהתפשטות הענין.

Build with them: *B'chon* - בחון - is an expression of towering building, like a fortress or citadel. (See Jer. 6:27) "I have set you as a *B'chon* - בחון - tower and a fortress among my people, that you should *B'chon* - בחון - discern and try their way." See Rashi (cit loc) *B'chon* - בחון - is an expression of power. The same verse uses the same word again in another way. *B'chon* - בחון - also means to discern. The Mishna therefore is to be understood as an instruction to use *Chokhma* - Wisdom and *Binah* - Understanding in order to extrapolate and build upon these first principles. To build a tower from which to survey the larger lands. To look beyond your immediate self at the bigger picture.

32. וחקור מהם: כד"א (איוב י"א ז') החקר אלוה תמלא וגו', (תהילים קמ"ה ג') ולגדלתו אין חקר וגו'. שמהם תמלא מרגוע לנפשך שעי' צאים לקצ"ה (ועיין מאורי אור ערך חקירה ויאר נתיב שם שהניחו צ"ע) ולקמן משנה י' אפרשו צע"ה.

Scrutinize from them: Similar use of the word *Chakor* - חקר - Scrutinize can be seen, (Job 11:7) "Can you scrutinize God?" (Psalms 145:3) "There is no scrutinizing His greatness." With the ability to look beyond immediate time, one may apply scrutiny to the Simple Desire of God and see its marvelous unfathomableness. This is a tremendously satisfying endeavor and a balm to the soul, for in the awareness of the impossible distance comes a closeness with God.

33. והעמד דבר על בוריי: הוא הצרית יחוד המדובר לעיל צמשה צ' זה סוד ספי' הדע"ת. ופי' על צוריי כמו על צריתו, כד"א צרו לכם איש, (עיין פתיחה למשנה צ' ד"ה וצין הספירות) ועיין ס' הכתב והקבלה צראשית ו' י"ח שכתב וז"ל והיא דעת צבותינו שאמרו (צפיתחתא דאיכה רבתי) זכור את צוראך צימי צרותיך. עד שצרותיכם קימות עד שצרית כהונה קימת שנאמר וצחור אותו מכל שצטי ישראל, וכו' שמצואר מדצרי חז"ל שצאור שם צרית דומה ממש לענין צחירה והפלגה עכ"ל. והעמדת דבר על צוריי משמעו ספירת הדעת. ומשום שצורה להבין צחכמה ולחכם צנינה מלרף להם גם כן על הדעת. כי כששני הספירות חכמה וצינה משמשים כאחד הן צחי' אצא ואמא תרין רעין דלא מתפרשין, צח' זכר ונקבה צזיווג צלתי נפרד. ואין חילוק בין ציווג גופני לציווג רוחי צצחי' הדעת כמו שלמדנו צמשנה צ' על ההשוואה בין צרית הלשון לצרית המעור כי צרית כרותה לשניהם. ושניהם כלי ציווג הם. הלשון מצווג אנשים. כל מלה היוצא מפי ראובן ונכנס לאוזן שמעון מצווג לצו צלצו ומחשבתו צמחשבתו. וענין הדעת מצווג, מלה שילא מפי ראובן צא ונכנס צאוזן שמעון וצרגע מסוים שהמלה פועלת השתנות צמוח שמעון ומוליד צה הצנה חדשה יש קשר של ידיעה בין המדבר והשומע. והרגע עבר חיש מהר, כי כן עצע הדעת שא"א להמשיכה, ומיד נפסקת.

Stand everything on its verity: The word the Mishna uses for verity is *Bor'yov* - בוריי - It shares a root with the word *Bris* - ברית - Covenant, which we noted (preface to Mishna 2), is cognate with the word *Bo'reh* - בורא - Create. The allusion is to the the Sefhira of *Da'at* - Knowing, as will be explained. It is as though the Mishna had said, Stand everything on its covenant. About the verse, (Gen 6:18) "And I will establish My covenant with you." the Sefer HaKitav VeHaKabala (Gen 6:18) says the following: This is the shared opinion of our sages who explained in the preface to

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כב)

Lamentations Rabba, that while in the text (Ecl. 12:1) it says: "And remember your Creator in your youth." this verse can be read quite differently. a.) The word for your Creator in the above verse is, *Bo'reh'cha* - בוראך - which we said earlier is the root of the word Bris - ברית - Covenant. b.) The word for youth in the verse is, *Bachrut* - בחרות - which can also be translated as Chosenness. Now, the sages say, let us read the verse as follows: "Remember your priestly covenant while you are still in your chosenness." *Coben* - Priests are referred to as chosen in the text, (I Sam. 2:28) "And I *Bachar* - בחר - Chose him [Aaron] from all the Tribes of Israel." It is clear from the words of our sages that they understood the concept of Covenant as a state of chosenness and a specialness.

In the previous Mishna there is the mention of the *Bris* - Covenant, which, we said, is associated with the connection, the Simple Desire flowing between God and us; the *Bris* - Covenant applies to connections between people that make use of either the tongue (speech) or flesh (sex). The connection is called *Da'at* - Knowing. It is similar to the connection between the two hemispheres of the brain, when the moment of synthesis happens between right brain and left brain thinking and for a split second there is a moment of 'knowing'. And because the Mishna instructed us to be Wise with Understanding and Understanding with Wisdom, which is the instruction to use the two hemispheres of the brain at the same time. These two Sefirot, *Chokhma* - Wisdom and *Binah* - Understanding are also called *Abba* - אבא - Father and *Imma* - אמה - Mother. There are also sometimes referred to as the two lovers who cannot be separated. At some level, below that of simple waking consciousness, the two halves of the brain work together, in constant communication. They are in *Da'at* - Knowing with one another. (Eating from the Tree of *Da'at* - Knowledge did not make us aware of the function in us that synthesizes right and left brain activity, rather, it made us aware of the split between them! We became aware of a struggle for preponderance between our two hemispheres.) Now, in the Sefira of *Da'at* - Knowing there is no distinction between physical and spiritual connections, both are bound by a covenant as was stressed in the previous Mishna, because the tongue connects people through speech as follows: Words come out of Reuben's mouth and enter Simeon's ears and suddenly their hearts and thoughts are connected, and when Simeon's mind is suddenly changed by something he is hearing from Reuben, there is a moment of *Da'at* - Knowing. The moment is as fleeting and passing as the momentary glimpse of 'knowing' a person gets when the two sides of his brain synthesize something new. Because that is the nature of *Da'at* - Knowing, it is instantaneous, momentary and cannot be maintained for any duration.

34. והשב: פי' להורידו ית' מעולם עליון לעולם תחתון, לעשות מקום להקב"ה לשבת. כדאיתא במדרש (רצב שמות כ"ג א') אמרו לו עד שלא עשית המלחמה היית מלך עכשיו עשיוך אגוסטוס מה יש כבוד זין המלך לאגוסטוס אלא המלך עומד על הלוח ואגוסטוס יושב.

Sit: To cause God to sit means bringing the Holy, Blessed One down from upper worlds into this world we inhabit, to make room for God to dwell inside us. As we learn in the Midrash (Ex. Rabba 23:1) They said to God, "Until You made war you were only a king, but now we have made you into an Augustus (emperor). What difference is there between the glory of the King and that of the Emperor? Well, (in heraldry) the king is depicted standing while the emperor always sits."

35. יוצר: כמו יצר. שכל ענין ספר יצירה הוא להסביר איך הראון הפשוט השתלשלה מלמעלה והתגשם למטה. כי מן הראון הפשוט נהיתה היצר והיגורים. ונקודה שעליה הכל נשען וכמו על האיר מסתובב היא ספי' הדע"ת. ומלמדת לנו המשנה שדעתה היא הכתר רק שהוא צבחי מטי ולא מטי, (פי' מניע ואינו מגיע) שעולם היצירה היא התפשטות הראון הפשוט והשתלשלותה ביצירה דהיינו צורה הניכר כיצר. ועיין לקמן פרק ב' משנה ה', (ד"ה וכל היצור) ושם הרחבנו ביאורו.

The artist: The word for artist is, *Yotzer* - יוצר - traditionally used to mean a potter, but in modern times also used to describe an author. The root of the words is, *Yetzzer* - יצר - which we find used first in Genesis describing God's forming living things from the raw materials of Earth. In the first description of the formation of Adam in Genesis, the text uses the word *VaYetzzer* - וייצר - and [God] formed. About which the sages remark: Why are there two letter *Yud* - יי - in the word - וייצר -? Because God made humans with two *Yitzrim* - יצרים - Desires; the *Yetzzer Tov* - יצר טוב - Good Desire and *Yetzzer Ra* - יצר רע - Evil Desire. The word *Yotzer* - יוצר - in the Mishna here is used deliberately to denote the Creator whose Simple *Yezzer* - יצר - Desire electrifies and powers all Creation. The *Sefer Yetzira* - יצירה - then, is not a Book of Formation but the Book of Desire, God's Simple Desire. So, the Mishna might be read, "And sit the Desirer on His place." Everything hinges on the Sefira of *Da'at* knowing, the connection, the Simple Desire flowing between God and us, connecting us. The Mishna is telling us that this connection; that *Da'at* - Knowing might almost be *Keter* - Crown, but it isn't quite it; it touches but touches not, reaches but reaches not. But that the World of *Yetzira* is the world where God' Simple Desire expands and spreads and evolves and develops into something we can recognize as desire. (See Ch. II Mishna 5 - cit loc: everything formed)

36. מכוננו: הראוי והיאות לו ית' במלכות. מכון היינו עולם התיקון כד"א (שמות ט"ו י"ז) מכון לשבתך פעלת ד' וגו' ומתרגמינן אחר מתקן לבית

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

שכינתך אתקיימת. וכן הרבה.

His Place: Meaning the appropriate place for God. The word, *Machon* - מכון - is first used in Exodus (15:17) "You have wrought a Place for Your dwelling, God." The Targum there translates the phrase, *Machon L'Shintecha* - מכון לשבתך - as, A place fixed up for Your *Shechina* - Dwelling Presence.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כד)

Mishna 4

Ten Sephirot of nothingness, their measure is ten that have no end. Depths of beginning, depths of afterward. Depths of good, depths of evil. Depths of height, depth of below. Depth of east, depth of west. Depth of south, depth of north. And one master, EL Melech Ne'emana (Lord Faithful Sovereign) rules them all from His holy abode until the time until.

משנה ד'

עשר ספירות בלימה מדתן עשר שאין להם סוף, עומק ראשית ועומק אחריית, עומק טו"ב ועומק ר"ע, עומק רו"ם ועומק תח"ת, עומק מזרח ועומק מערב, עומק צפון ועומק דרו"ם. וארון יחיד א"ל מלך נאמן מושל בכולן, ממעון קדשו ועד עדי עד.

Preface to Mishna 4

After explaining that the Sephira of *Da'at* - Knowing is somewhat like a bridge between *Keter* - Crown and the other 9 Sephirot but is not counted among them, the text returns to describe how the Simple Desire spreads and thickens to fill the space of the world.

פתיחה למשנה ד'

אחר הסבירו ספירי הדע"ת שהיא כמו גשר בין ספירי הכת"ר לשאר הטי ספירות ואינה מן המנין, חוזר לראש הענין לפרש איך התפשטה הרגון הפשוט והתעבה בעוצי חלל העולם.

We learn in the Talmud, (Nidah 30a) Rabbi Simlai taught: To what is the fetus in its mother's womb most similar; to a ledger folded and laid down. Its two hands rest upon its two temples, its two armpits upon its two knees, its two heels on its two buttocks, with its head between its elbows, its mouth stopped and its navel open. It eats from what its mother eats and drinks from what she drinks. It excretes nothing lest it endanger the mother. Once it comes out into the air of the world, the stopped is opened and the open is stopped. For were it not so it would not survive a single hour. A lamp shines above its head and it observes and gazes from one end of the world to the other, as it is written, (Job 29:3) "In the radiance of his lamp over my head, in his light I traverse the dark." Don't be astonished, for a man may sleep here and dream of Spain. And there are no days more thoroughly steeped in goodness in a person's life than those days, as it is written, (ibid 2) "O, would someone give me time like those months of yore, like the days my Lord cared for me." What sort of days are those that have months but not years? I would say he refers to the months of gestation. And they teach it the whole Torah in its entirety, as it is written, (ibid 4:4) "He taught, saying to me, 'my words will succor your heart. Guard my commands and live.'" And also, (ibid. 29:4) "In the mystery of the Lord over my tent." Why also? Well I might have said the first verse is being said by the prophet to the reader, hence the second verse comes to emphasize the point. And once the child comes into the air of the world an angel comes and slaps it on the mouth to make it forget everything it has learned of the Torah, as it is written, (Gen. 4:7) "At the opening sin crouches." But the child does not leave there until it is sworn, (Is. 45:23) "To me must every knee bow, every tongue swear." To me must every knee bow refers to the day of death, as it is written (Ps. 22:30) "Before me bow all who descend to dust." "Every tongue swears" refers to the day of birth, as it is written, (Ibid 24:2) "Innocent hands and pure of heart, who has never blasphemed nor has sworn falsely." What is this oath they make it swear? Be righteous and be not wicked, and even if the whole world tells you you are a saint still consider yourself wicked. Know that God is pure and His servants are pure and the soul you've been given is pure. If you take care of it, well and good. If not I will take it from you.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כה)

הנה איתא (גדה ל.) דרש רבי שמלאי למה הולד דומה צמעי אמו לפנקס שמקופל ומוגה ידיו על שתי זדעיו שתי אליליו על צ' ארכוזותיו וצ' עקציו על צ' עגזותיו וראשו מוגה לו צין צרכיו ופיו סתום וטצורו פתוח ואוכל ממה שאמו אוכלת ושותה ממה שאמו שותה ואינו מוליא רעי שמא יהרוג את אמו וכיון שיא לאויר העולם נפתח הסתום ונסתם הפתוח שאלמלא כן אינו יכול לחיות אפילו שעה אחת ונר דלוק לו על ראשו ולופה ומציע מסוף העולם ועד סופו שנאמר (איוב כ"ט ג') צהלו נרו עלי ראשי לאורו אלך חשך. ואל תתמה שהרי אדם ישן כאן ורואה חלום צאספמיא ואין לך ימים שאדם שרוי בטובה יותר מאותן הימים שנאמר (שם שם צ') מי יתנני כירחי קדם כימי אלוי"ה ישמרני, ואיזהו ימים שיש בהם ירחים ואין בהם שנים הוי אומר אלו ירחי לידה. ומלמדין אותה כל התורה כולה שנאמר (משלי ד' ד') ויורני ויאמר לי יתמך דצרי לצך שמור מלותי וחי, ואומר (איוב כ"ט ד') צסוד אלוי"ה עלי אהלי. מאי ואומר וכי תימא צביא הוא דקאמר תא שמע צסוד אלוה עלי אהלי. וכיון שצא לאויר העולם צא מלאך וטערו על פיו ומשכחו כל התורה כולה שנאמר (צראשית ד' ז') לפתח חטאת רוצן. ואינו יולא משם עד שמשציעין אותה (ישעי' מ"ה כ"ג) כי לי תכרע כל צרך תשצט כל לשון, כי לי תכרע כל צרך זה יום המיתה שנאמר (תהילים כ"צ ל') לפניו יכרעו כל יורדי עפר. תשצט כל לשון זה יום הלידה שנאמר (שם כ"ד ד') נקי כפים וצר לצב אשר לא נשא לשוא נפשי ולא נשצט למרמה. ומה היא השצועה שמשציעין אותה תהי לדיק ואל תהי רשע ואפילו כל העולם כולו אומרים לך לדיק אתה הוי צעיוןך כרשע והוי יודע שהקדוש צרוך הוא טהור ומשרתיו טהורים וגשמה שנתן צך טהורה היא אם אתה משמרה צטהרה מוטב ואם לאו הריני נוטלה ממך ע"כ.

In the teaching of R. Simlai we find he refers to 10 parts of the fetus, hands, temples, armpits, knees, heels, buttocks, head, elbows, mouth and navel. These correspond to the Ten Sephirot of Nothingness in our Mishna. When Job refers to the "Mystery of the Lord above my tent" he is talking about the mystery of pregnancy known as *Sod Ha'Ibur*. Just as the baby is folded thrice like a ledger from one side and once again from the head, so too the 10 Sephirot in our Mishna. And just as the fetus takes no sustenance from his mouth and only through the navel, so too the 10 Sephirot in our Mishna. And just as the fetus does not excrete but recycles everything through the umbilicus to the mother, so too our Sephirot do not work in their proper order before the main acts of genesis are performed. Now, in regard to the Torah the fetus receives from heaven, we have no idea what Torah that is. For the Torah is a product of Supernal Wisdom and our Torah is only a weak reflection of the Supernal Wisdom as we learn in Genesis Rabba (17:5); it is only 1/60th of the original (Talmud Berachoth 57a). But this we can say with confidence about the teaching of R. Simlai and how it pertains to our Mishna. In the womb the baby learns bit by bit that a.) things begin and things end. b.) some things are good and some are not, some things are pleasant and others are not, some are desirable and others are not. c.) there is an up and there is down; there are face and back, right and left. Baby answers 'Amen' which is the word in Hebrew one can say with a mouth full of amniotic fluid. It requires no air, only the movement of lips and tongue. Amen is the mnemonic notation of the phrase, *EL Melech Ne'eman* in our mishna.

הנה צדרשת רבי שמלאי יש צגוף העוצר עשר צחי' והן ידיו, זדעיו, אליליו, ארכוזותיו, עקציו, עגזותיו, ראשו, צרכיו, פיו, וטצורו. כנגד עשר ספי' צלימה שצמשנתנו. דע כי צסוד אלוי"ה עלי"ה אהלי"ה היא סוד העיצור. ודע שכמו שהולד מקופל ומוגה כפנקס דהיינו מקופל ג' פעמים מלד אחד ועוד פעם אחד מלד הראש, כן העשר ספירות האמורות צמשנה זו. וכמו שאינו ניזון מן הפה אלא מטצורו, ואינו מוליא רעי ופסולת אלא מחזירו לחמו צחזרה דרך אותה נור שניזון צה כן העשר ספירות אינן פועלות כדרכן וכסדרן קודם מעשה צראשית. והנה צתורה שמלמדים אותה מן השמים צמעי אמו אין לנו השגה דהא תורה מחכמה עילאה קא נפקת, שתורתנו הק' אינה אלא כנוצלת חכמה של מעלה (עיין צראשית רבה י"ז ה'), דהיינו אחד משישים (עיין צרכות נ"ז). מתורה עילאה. רק זה נתן לנו להשיג ממה שמלמדים את העוצר והוא מה שאפשר ללמוד ממלצו צצטן אמו. וזה שייך למשנתנו. א.) הולד מכיר לאט ולאט שיש ראשית ואחרית שמרגיש דצרים מתחילים ומסתיימים. ב.) מכיר צין טוב לרע, שיש דצרים שמענגים אותה ורואה בהם

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כז)

ולפיכך שיש דברים שאינם מרוצים לו. ג. מכיר שיש מעלה ומטה, פנים ואחור וימין ושמאל. ועל כל התורה שמלמדים אותו עונה אמ"ן, והוא המלה היחידי שאפשר לאמרה צפוי סתום ומלא מים, שאינו לריך להצל הפה והרוח רק עקימת שפתיים והלשון, וצא א"ל מל"ך נאמ"ן שהיא ר"ת אמ"ן צמשנתנו להורות על סוד זו.

The Creator's Simple Desire begins at *Keter Elyon* - Supernal Crown and continues to *Keter Malkhut* - Crown of Sovereignty - (the desire to receive) - and never ceases. It becomes more and more physical, and materializes as time and distance increase through the Tree of Knowledge - (a continuation of the Sefhira of *Keter* - Crown) - to *Tifferet* - Glory (the desire to do good) - and hence through the Sefhira of *Yesod* - Fundament - (the desire to connect and join). It separates into two streams known as the *Yetzer Tov* - Good Desire and *Yetzer Ra* - Evil Desire. The Sefhira of *Chokhma* - Wisdom (represented by the Upper Waters and Lower Waters) is the clothing for the Simple Desire. The vessel capable of holding within it Good and Evil is the Sefhira of *Binah* - Understanding. It is in this Sefhira that a person elevates or lowers good and evil using the intellectual understanding he has of good and evil and the desires of his heart. The heart then becomes the clothing for the two desires. Desire then takes on a front and back which we call *Chesed* - Lovingkindness and *Gevurah* - Withholding. When people connect face to face it means they share aims and purposes. Their desires are similar; the purpose of their coming together is congruent. But if one of them has other motives and purposes in mind besides those they share, then the coming together is not face to face but face to back. When both of them have completely separate motives for coupling and share no purposes then their coupling is said to be back to back. What defines it is their desire; that is the business of *Chesed* - Lovingkindness and *Gevurah* - Withholding, which in this context constitute the clothing for the Simple Desire to give, and the Simple Desire to receive. The Sefhirot of *Netzach* - Victory and *Hod* - Beauty are the Desire to Begin and the Desire to End respectively. Through a person's awareness and sensitivity to these aspects of the self and the clothing of the Simple Desire, a person can learn to recognize the shape and form of the Sefhirot, and thus achieve the ability to wear the clothing of Simple Desire in imitation of his Creator.

ומתחילה הרצון הפשוט מכתר עליון וגמשכה עד כתר מלכות שהיא הרצון לקבל, ואינה נעלמת לעולם, אלא מתגשם והולך דרך עץ הדעת שהיא המשכה מספי הכתר לספי תפארת שהיא הרצון להטיב ודרך ספי יסוד שהיא הרצון לחבר ולהתחבר. ויפרד לשני ראשים, דהיינו יצר טוב ויצר רע, ספי החכמה צחי מים עליונים ותחתונים והם כמו לצושים לרצון הפשוט. והכלי להכיל טוב ורע הוא ספי הבינה בלב, שבו מרים ומוריד הטוב והרע כפי שכלו ורצון שבלבו, והוי הלב כמו לבוש לשני היצרים. וצא הרצון צפנים ואחור שהם ספי חסד וגבורה. כי כשאנשים מזדווגים פנים צפנים פירושו שצדוניהם שניהם דומים זה לזה, וצדוניהם מטרת זיווגם דומה באחד לשני. ואם הכוונה של אחד מהמזווגים אינה מתאים לשניהם, וצדפנס יש לאחד רצון שאין לשני אז הזיווג היא צצחי פנים באחור. וכששניהם מזווגים זה עם זה אצל צדוניהם אינם צהשוואה כלל וכל אחד מכון ורואה לדבר אחר אז היא צצחי אחר באחור, והמכריע היא הרצון. והיו חסד וגבורה כמו לצושים לרצון הפשוט להשפיע, והרצון הפשוט לקבל. וספירת נח הוא ענין הרצון להתחיל, וספי הוד הוא הרצון לגמור. וע"י שהאדם מכיר הלבושים שבהם מסותרת הרצון הפשוט ומרגיש צעלמו צצניתם ודמותם צא לו הכח להתלבש בהם ולדמות לקונו לעשות רצונו.

Mishna 4

Ten Sefhirot of nothingness, their measure is ten that have no end. Depths of beginning, depths of afterward. Depths of good, depths of evil. Depths of height, depth of below. Depth of east, depth of west. Depth of south, depth of north. And one master, EL Melech Ne'eman (Lord Faithful Sovereign) rules them all from His holy abode until the time until.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כו)

משנה ד'

³⁷ עשר ספירות בלימה ³⁸ מדתן עשר שאין להם סוף, ⁴⁰ עומק ראשית ⁴¹ ועומק אחריית, ⁴² עומק טוב ועומק ר"ע, ⁴³ עומק

37. עשר ספירות: פי' אותן שאמרנו עליהן (במשנה ג') שהן י' ולא י"א, י' ולא ט', ושכן מוכתרים בכתר שהיא הראון הפשוט.

Ten Sephirot: These about which we said above; they are 10 and not 9 10 and not 11 etc., those we described and being crowned with Keter - Crown which is the Simple Desire.

38. מדתן עשר: וקשה אם מדה תרגומו מקצב ושיעור איך אפשר לאמר עליהן שאין להם סוף דהוי תרתי דסתרי. ועוד, מה הוסיף באמרן מדתן עשר, דהיה לו לאמר סתם עשר שאין להם סוף, מאי משמע מדתן. אלא פי' שכל אחת מי' ספירות לבושה י' מדות כד"א (ויקרא ו' ג') ולבשה הכהן מדו בד, שכל הספירות יש להן לבושים ולכל אחת מהם עוד י' מדות וזה פי' עשר שאין להם סוף. ומה המה הלבושים ועל מה מדובר, אלא שהספירות הם עשר רגשות שונות זו מזו כדפרישית להלן.

Their Measure: Question: If the Hebrew word Midah - מדה - simply translates as measure, how can the following phrase refer to them as having no end. Isn't that a contradiction? And wouldn't it have been more efficient simply to say, Ten Sephirot without end. Why bother saying, Ten Sephirot, their measure is ten without end? What other connotation is carried by the word Midah - מדה - Measure? The meaning is that each of the Ten Sephirot wears the measure of another ten Sephirot. The word Midah - מדה - is used the way it is used (Lev. 6:3) "And the Priest will wear his Midah - מדר - Tunic of linen." The word Midah - מדה - is then translated as tunic or any clothing of the Sephirot. Each of the sephirot wears clothing in the form of desires and desires for desires as will be explained. This is the meaning of the phrase, ten without end.

39. שאין להם סוף: ולמה דייק שהעשר ספירות לבושים עשר מדות שאין להם סוף, ומהו הלימוד כל כך נחוץ שהזקק לאמרן כן. אלא משום שזא לאמד עומק אחרית שאין פירושו עומק סופי שיש לו קץ ותכלית ח"ו, לפיכך הקדים הדיוק עשר שאין להם סוף כדי שיוצג שמלת אחרית אין פירושו סוף.

That have no end: Why is it important to emphasize that the Ten Sephirot have ten sorts of clothing that have no end. What lesson - so crucial that it must not be overlooked - was the Sefer Yetzira author anxious to teach here? It is as follows: Since we are about to be taught the Depths of Afterwards, which does not mean the Depths of Ending, the Mishna first uses the word *Sof* - סוף - End in such a way that we will not then mistake it for the word *Acharit* - אחרית - Afterwards.

40. עומק ראשית: פי' הראון הפשוט שהיא צחי' כתר עליון יש לה ראשית והתחלה זו וממנו ית', ופי' ראשית ענין הקדם.

Depths of Beginning: The Simple Desire (*Keter Ehyon* - Supernal Crown) has a beginning, a starting point with God. *Reishit* - ראשית - Beginning then also means something which came early, without necessitating the concept of coming First.

41. ועומק אחרית: ואין לה סוף ותכלה אלא אחרית שפירושו המשך. והוא כי הראון הפשוט יש לה המשך זמני וממנה תמשיך ענין הזמן שהוא סוד שני"ה (עולם, נפש, שנה) כדלהלן. והוא צחי' כתר המלכות. וזה פירושו הפסוק בקדושת כתר שצמוסוף, הן גאלתי אתכם אחרית כראשית וכו'. שהראון הפשוט נמשך מכתר עליון לעולם.

Depths of Afterwards: It has no end or stopping point, but rather an afterwards, which suggest continuity. The Simple Desire has continuity in time and from it comes the very concept of Time which is one of the three Mother Concepts we will be learning about later in the book, i.e. Year, Universe and Soul. It is the concept of *Keter Malkhut* - Crown of Sovereignty. This is what we mean in the *Kedusha* - Sanctification of the *Musaf* - Additional Service when God says, "Behold I have redeemed you, *Acharit Ch'Reishit* - אחרית כראשית - afterwards as when it began." Because the Simple Desire continues from *Keter Ehyon* - Supernal Crown forever.

42. עומק טוב ועומק רע: צחי' חכמה כדתגא בן זומא (אבות ד' א') איזבו חכם הלומד מכל אדם, דהיינו מילר טוב וגם מילר הרע, וכמאמר הצעש"ט הק' המוצא צם' תולדות י"י וצשאר ספרי תלמידי הצעש"ט. ופירושו שהרגשות כולם צמקור אחת שרשם. וצשציל השנוי הזה להמאמר מציאו רבינו הק' צמשנה אבות וייחסו כלו לשמעון בן זומא אע"פ שהחכמים דרשו אותו כבר רבו ככלו, ארבע מאות שנה קודם לכן לאלקסנדר מוקדן (תמיד ל"ב) כדלעיל צמשנה הקודמת. שהחידוש שחידש בן זומא איזבו חכם הלומד מכל אדם - דהיינו היצ"ט ויז"ר - צא לו דווקא מפני שלא עמד על דברי תורה אלו עד שלא נכשל בהם, (כדאיחא בגמ' גיטין מ"ג.) וזה טעם מאמר ר' יהושע, עדיין בן זומא מצחוק

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כה)

רו"ם ועומק תח"ת.⁴⁴ עומק מזר"ח ועומק מער"ב,⁴⁵ עומק צפו"ן ועומק דרו"ם. ואדון יחיד⁴⁷ א"ל מל"ך נאמ"ן מושל בכולן;

שנפה בין מים עליונים למים תחתונים כשגש אלצעות, והוא שהבדיל בין יצר טוב ליצר הרע, כי המים הם צחי' תשוקה וחמדה כמבואר צ"ס הק' מי השלוח (ח"א אמור). וספ"י החכמה היא סוד המים כדלהלן משנה י', ועומק טוב ורע שרשם בחכמה, כי הבדל בין חשק טוב לרע הוא דק דק מאוד. כד"א (קבלת י' א') יקר מחכמה מכבוד סכלות מעט, שהי"א י"ש לו מקום ג"כ, וזה עמוק עמוק. ועיין לקמן, (פרק צ' משנה צ') שנצרת צשם הזוה"ק פ' בראשית (כ"ו:) סוד לורת האל"ף קודם החטא ולאחר החטא.

Depths of Good, Depths of Evil: This is the Sefhira of *Chokhma* - Wisdom. We learn in the Mishna (Avot 4:1) "ben Zoma says: Who is a *Chacham* - חכם - Wise man, he who can learn from everyone." This is a teaching of the Ba'al Shem Tov, quoted often in the writings of his disciples and descendents: What ben Zoma actually means by learning from everyone, is learning from one's Evil Desire as well as one's Good Desire. Because desires all come from the same source. And because of this emendation to the quote, Rabbi Yehuda the Prince, author of the Mishna, attributes it in its entirety to ben Zoma although the quote was already quite ancient in Rabbi Yehuda's time. Four hundred years prior to Shimon ben Zoma there was a meeting between the Sages of Israel and Alexander the Great, discussed in the previous Mishna. (Tamid 32a) "Alexander of Macedonia (the Great) met the sages and asked them questions. Who should be called wise? They answered: Who is wise, he who sees the outcome. Who should be called strong? They answered: Who should be called strong, he who conquers his will. Who should be called rich? They answered: Who should be called rich, he who is content with his lot." Strangely, the entire dialogue is attributed to ben Zoma, when his contribution is just one emendation. ben Zoma changed it to say, Who is Wise, he who learns from everyone. The secret is this. We have a rule: (Gittin 43a) No one can really understand the words of the Torah until they have stumbled over them. All the sages quoted in the Tractate Avot of the Mishna are wise precisely because they have stumbled over those bits of wisdom. This explains why R. Yehoshua said: "ben Zoma is still outside." Because ben Zoma saw a split between the waters above the heaven and those below the heaven, as wide as three fingers breadth. What he saw is the difference between Good Desire and Evil Desire. Because water is the metaphor for desire and longing, as we learned in the book, *Mei Hashiloach* (Vol I. Emor). The Sefhira of *Chokhma* - Wisdom refers to the element of Water as we will be learning in Mishna 10. Now, the Depths of Good and Evil are based in the Sefhira of *Chokhma* - Wisdom because the distinction among them is a very fine one. As we learn in Scripture, (Eccl. 10:1) More precious than wisdom and glory is a little stupidity. Because there is a proper place for the Evil Desire as well, and this is very deep indeed. (See Ch. 2 Mish 2. cit. Zohar Vol I. 26b. concerning the shape of the letter Aleph before and after the sin)

43. עומק רום ועומק תחת: צחי' בינה. ואינו אומר מעלה ומטה, אלא רום ותחת. כי התחת מתיחס לרום בדיוק כמו שהאחרית מתיחס לראשית, שאינו משמע מן הקלה אל הקלה, כי תחת שייך גם על המרום.

Depths of Height and Depths of Below: This is the Sefhira of *Binah* - Understanding. Note: The Mishna does not refer to up and down, but height and below. Because below relates to height precisely the way afterwards relates to beginning. It does not suggest opposites, as from one extreme to the other. Heights also have underneath.

44. עומק מזרח ועומק מערב: צחי' חסד וגבורה, סוד פנים ואחור.

Depths of East, Depths of West: These are the Sefhirot of *Chesed* - Lovingkindness and *Gevurah* - Withholding, source of Face and Backside.

45. עומק צפו"ן: צחי' הוד הוא הידיעה מתי לעזור. סוד ושמאל דוחק.

Depths of North: This is the Sefhira of *Hod* - Beauty, knowing when to stop. This is the Mystery of the saying (Sotah 47a) "Left hand rejects."

46. ועומק דרום: צחי' נלה הוא הידיעה מתי להתחיל. סוד ימין מקרבת.

Depths of South: This is the Sefhira of *Netzach* - Victory, knowing when to begin. This is the Mystery of the saying (Sotah 47a) "Right hand embraces."

47. א"ל מל"ך נאמ"ן: פי' סוד שדרשו עליו בגמ' (גדה ל:) עובר צמעי אמו נר דלוק לו על ראשו ולופה ומציע מסוף העולם ועד סופו שנאמר (איוב כ"ט ג') צבלו נרו עלי ראשי, כמו שפרשתי בפתיחת המשנה.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כב)

⁴⁸ממעון קדשו ועד עדי עד.

El Melech Ne'eman: This is the mystery taught in the Talmud (Nidah 30) The fetus in the womb has a lamp shining above its head and it observes and gazes from one end of the world to the other, as it is written, (Job 29:3) "In the radiance of his lamp over my head, in his light I traverse the dark." as was explained in the preface to this Mishna.

48. ממעון קדשו: עיין לקמן משנה י"א, ד"ה מעונו.

From His holy abode: See Mishna 11 (cit loc Abode)

49. ועד עדי עד: פי' שזמשה ז' ז'אנו על סוד המקום והעת, בחי' מסוף העולם ועד סופו שאינו מוגבל בזמניאות לא בדמיון האדם (נפש) לא במרחב (עולם) ולא בעת (שנה).

Until the time until: In this Mishna we are referring to something beyond time and space. Usually the Talmudic expression: "from the end of the *Olam* - עולם - World to its end" is understood to mean, from one end of the universe to the other, as well as, from one end of time to the other. The use of the phrase *Ad Adei Ad* - עד עדי עד - in our Mishna, suggests something beyond that. Something that cannot be encompassed by the mind or the imagination of a person, (*Nefesh* - נפש - Soul) nor by the physical boundaries of space (*Olam* - עולם - Universe) nor by time (*Shana* - שנה - Year).

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ב)

Mishna 5

Ten Sephirot of nothingness, their appearance is as the observation of a flash and their purposes have no end, and His word is in them in desire and back. They chase His saying like a whirlwind and bow before His throne.

משנה ה'

עשר ספירות בלימה צפייתן כמראה הבזק ותכליתן אין להם סוף, ודברו בהן ברצוא ושוב, ולמאמרו בסופה ירדופו ולפני כסאו הם משתחיים.

Preface to Mishna 5

The source of this mishna is the text in Ezekiel (1:13), "And between the *Chayoth* - Living Creatures it was like burning coals of fire, as if flames were going one after the other between the *Chayoth* - Living Creatures; and the fire was bright, and out of the fire went thunder-flames. (1:14) And the *Chayoth* - Living Creatures desire and came back as quickly as a thunder-flame." In the Midrash (Yalkut Ez. ibid.) "R. Aibu says: Note: the text does not say the *Chayoth* - Living Creatures Run (*Ratzoth* - רצות) rather the texts says Desire (*Ratzo* - רצוא) i.e. they desire to do God's bidding." The real meaning of the root of this word - usually translated to indicate running - is desire. The next word, Return (*Shov* - שוב) suggests an opposite to running and desiring, returning and regret or whatever the opposite of desire might be in this context. (We will explore this later in greater depth.) This explains the mystery of *Olam Ha'azeh* - This World. In a simpler world, in the world of the Simple Desire i.e. in the world of *Keter* - Crown there is no room or place for contradictions to co-exist. If there is desire there is no room for repulsion, demurral or rejection. If there is a cessation of desire there cannot simultaneously be desire. In This World however, everything is possible, even two diametric opposites co-existing, as we explained above, (Preface to Mish 1) in the Halacha there is a working concept of desire brought about through coercion. They force him until he says, "I want." This explains the mystery of the Sephira of *Chokhma* - Wisdom, as we explained in the previous mishna in discussing Depths of Good Depths of Evil, that the two can be carried simultaneously in *Chokhma* - Wisdom.

פתיחה למשנה ה'

שורש משנה זו בפסוק (יחזקאל א' י"ג-ד) ודמות החיות מראה כגחלי אש בערות וגוי', והחיות רלוא ושוב כמראה הבזק ע"כ. ומבואר בילקוט שם, א"ר איצו רלות אין כתיב כאן אלא רלוא רלוא לעשות שליחותו ע"כ. שענין רלוא מורה על רלון. ושם משמעתו חרטה ותשובה. וזה סוד העולם הזה, כי בעולם הפשוט ברלון הפשוט דהיינו צספי' הכתר א"א לשני הפכים להתקיים יחד, ואם יש רלון אין חרטה ולהיפך אם יש חרטה אין רלון, אבל בעולם הזה הכל שייך ואפילו שני הפכים יחד, וכמו שהסברנו לעיל בפתיחה למשנה א' שיש מושג בהלכה שכופין אותו עד שיאמר רלוא אני. וזה סוד ספי' החכמה כמו שהסברנו במשנה הקדמת מענין עומק טוב ועומק רע שסובל שניהם יחד.

This mishna talks about the appearance of the Sephirot, i.e. the form and shape that the Simple Desire takes. In Mishna 4 we learned that the Ten Sephirot have measures, i.e. clothing a variety of desires. Because this is what the dress and clothing is for, to be of assistance in describing the person or thing so attired. So, we use the analogy of clothing to describe God's presence. The Torah and *Mitzvot* - Commandments are clothing whereby we recognize the shape, so to speak, of God. As we read in the *Mei Hashiloach* (Vol I. Megilla 12a) "God gave the Torah and Mitzvot - which are forms of clothing - to the Jewish People in order that with them they might be able to grasp His essence. Since the fact remains that in this world no one has the capacity to grasp the essence of God without resorting to this clothing." If something is not perceivable or not within the realms of the visible due to its holiness and separateness from physical phenomena, then the

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(א)

only way to "see" it is by observing the clothing wherein it is dressed, the shape of the clothing will say whatever can be said about the the shape of the invisible. And so it is with God. The clothing God wears is designed specifically to give us an idea of God's shape, so to speak. Similarly, the Sephirot have clothing too.

והמשנה הזאת מדברת על ענין מראה הספירות, והיינו דמות ולורה שלרצון הפשוט. כי במשנה ד' למדנו שעשר ספי' הן במדה, פי' מלצשים לרצונות שונים כי זה סוד הלצשים והצגדים להורות טיבו של דבר או אדם המלצש. כמו שהתורה והמלות הן לצושים להקצ"ה שע"י אפשר לזייר ולדמות בשכלנו עלמותו ית', שהוא ית' ורצונו ניכר ע"י התלצשותו צהן. כדאיתא צספ' מי השילוח (ח"א מגילה י"ג). וז"ל כי השי"ת נתן להם לישראל תורה ומלות שהם לצושים שעל ידם יוכלו להשיג עלמותו ית', כי בעולם הזה אין צכה אנושי להשיג עלמותו ית' צלתי ע"י לצושים עכ"ל. כי כל דבר שאי אפשר להסתכל עליו משום עולם קדושתו והצדלתו מהמושגים הגשמיים אינו ניכר רק ע"י לצושים שמלצשים אותו מחוץ לו כציקול. הן הספירות יש להם מלצשים.

This mishna discusses the Sephirot and what they look like, so to speak, without clothing. Which is to say, we are not examining hidden or secret desires. Rather those desires we can comprehend and understand, those we can recognize and appreciate their reasons. It is by recognizing the desires as they flow through us that a person can come to realize what God's purpose was in planting them in us, in our natures. Thus we may come to know what it is that God wants of us right now. This explains the mystery of the Sephira of *Binah* - Understanding. And when a person unifies these two aspects of his knowledge, learning to experience them simultaneously, a person reaches the level of *Da'at* - Knowing which flows from the *Da'at Elyon* - Supernal Knowing, about which there is a covenant. (see Mishna 2)

ומשנה זו מדברת על הספירות ועל מראהן צלי לצושים. כלומר שאין הרצונות מלצשות ומוסתרות אלא רצונות שאפשר להבין ולהשכיל אותם ולהכיר טעמן ונמוקן. וע"י שהאדם מרגיש בעלמו תכלית הרצונות שהטבע צו הצורה ית' מציין מה שהקצ"ה רולה ממנו צההוב. וזה סוד ספי' הציונה. וכשמאחד שני ידיעותיו שמרגישם כאחד אז מופיע צו צחי הדעת דעת עליון שעל זאת נכרתה הצרית.

Mishna 5

Ten Sephirot of nothingness, their appearance is as the observation of a flash and their purposes have no end, and His word is in them in desire and back. They chase His saying like a whirlwind and bow before His throne.

משנה ה'

⁵⁰עשר ספירות בלימה ⁵¹צפייתן ⁵²כמראה הבוק ⁵³ותכליתן ⁵⁴אין להם סוף, ⁵⁵ודברו ⁵⁶בהן ⁵⁷ברצוא ⁵⁸ושוב, ⁵⁹ולמאמרו

50. עשר ספירות בלימה: פי' אותן שאמרנו (במשנה ד') שהן כמו לצושים לרצון הפשוט צמדתן, צהצונות עלהם רואים שהרצון צהם אינה רלופה כמו שנראה בעליל אלא סירוגי כמו זרם-חילופין.

Ten Sephirot of nothingness: Meaning, those Sephirot about which we said in the previous mishna that they are as garments to the Simple Desire in their *Midot* - מדות - Clothing, when we examine and contemplate them, we see how the Desire flowing through them resembles not so much a stream, as was our impression on first glance, but rather like an alternating or intermittent current.

51. צפייתן: פי' הלפייה היא הצוננות דבר מחוך דבר (פי' ר"י סגי נהר) והיינו ספי' הציונה, וכן דרש צגמ' (שצת ק"ד) מנלפ"ך לופים אמרום, (עיון צרמצ"ן שם - מהירושלמי) לופים מרמז להני דרדקי דהוי ציונה ר' אליעזר ור' יהושע וגם צגמ' אין דורשין מעשה צרציו"ח וצן זומא שאמר לופה הייתי צין מים עליונים למים תחתונים וכו', משמעתו הצנה והצחנה צלצ.

Their appearance: The word - *Tz'ipiyatan* - צפייתן - Their Appearance refers to the insight obtained when deriving

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(לב)

something from the contemplation of another thing. The Sefirot of *Binah* - Understanding is classically taken to mean understanding something out of another thing. So we read in the Talmud, (Shabbat 104a) *MNaTZPACH* - were rediscovered by the *Tzofim* - Seers. *Tzofim* - Seers hints to the interpretation of the Hebrew letters described by "those schoolboys" a series of brilliant insights into the shapes and meaning of the letters in the Talmud (ibid.) The schoolboys were, in fact, Rabbis Yehoshua and Eliezer the Great. Another Talmudic use of the word *Tzofim* - Seers comes in the Talmud (Chagiga 13b) where we find R. Shimon b Zoma in dire straits after having entered Paradise in the company of R. Akiba and two other scholars. R Yehoshua asked him what he was doing, and he answered "I was *Tzofeh* - Scrutinizing between the waters below the heavens and the waters above the heavens. The implied meaning then of *Tzofim* - Seers, *Tzofeh* - Scrutinizing and *Tzupiyatan* - appearances suggests understanding in the depths of the heart.

52. כמראה הבזק: פי' כז"ק דמיון בעין אותו מראה הבזק אבל לא הבזק ממש. ומראה הבזק עלמו הוא התפוללות. וענין הפללה הוא דבר שזורף ואוכל ומכסה את עלמו צמחיות מדימה. אפשר שלא השתמש צמחית זרק אלא בזק שפירושו המפשרים שהוא אש הילא מן הכבשן להורות שתולאת הבזק משונה קלת מן הזרק. שמראה הבזק תשאר כמו השראה אחר הפסקת התיאורה כמו רשימה בעין הרואה.

As the observation of a flash: Not exactly and precisely the observation, but resembling it somewhat. Like the explosive effects of a blow-back from a blast furnace. It is unlike that flash in that it does not utterly consume and devour itself instantaneously. It is possible that lightning is deliberately not chosen as the metaphor, but rather the flashing explosion of gases from the mouth of the blast oven, because the mishna is attempting to describe the image of the Sefirot as a residual image retained on the retina of the eye after the cessation of the flash; an after image.

53. ותכליתן: פי' ותכליתן אינן כמתן כי מתן עשר לבושין תוך עשר לבושין וגו' סוד מספר קטן ומספר גדול אי"ק כז"ר וגו' שאין להם סוף. אבל תכליתן אינם עשר תוך עשר אלא אחדים.

Their purposes: Their purposes are distinct from their measure. Their measure, as was said in the previous mishna, are ten garments inside ten garments ad infinitum. This explains the mystery of the *gematria* - numerical values of the *Mispar Katan* - Small Numbers where:

- א - *Alef* = 1, - י - *Yud* = 10, - ק - *Kof* = 100 - אלף - *Aleph* = 1000.
- ב - *Beth* = 2, - כ - *Chaf* = 20, - ר - *Resh* = 200, - ך - Final *Chaf* = 500.
- ג - *Gimel* = 3, - ל - *Lamed* = 30, - ש - *Shin* = 300, - ם - Final *Mem* = 600.
- ד - *Daleth* = 4, - מ - *Mem* = 40, - ת - *Tav* = 400, - ן - Final *Num* = 700.
- ה - *Heb* = 5, - נ - *Nun* = 50, - ף - Final *Peb* = 800.
- ו - *Vav* = 6, - ס - *Samech* = 60, - ץ - Final *Zadi* = 900. These number are without natural end. So the Sefirot appear without natural end, nevertheless, their purposes are not infinite, rather individual desires.

54. אין להם סוף: ופי' שהרמוזות אינן מתחלפות בלבושיהן כמוצן בספי' חכמה (במשנה הקדמה) אלא כמו שמרגישים בספי' זינה שהן נפסקות לגמרי. כי הרמון הפשוט הפסיקה מה שהיה קודם (עיין הקדמה למשנה א' ד"ה מה שאומרים) וזה מכותה תמיד ולעולם להפסיק מה שיש, להתחיל לראות מחדש. כי מלך החכמה אדם מרגיש רמוזותיו רפופות צחי' עשר שאין להן סוף, ומלך הזינה מרגיש רמוזותיו נפסקות ולתכליתן אין סוף.

Have no end: The Sefirot as Desires don't change in their clothing, they are not constantly shifting their form between states as was understood from the previous mishna in the discussion of *Chokhma* - Wisdom. Here we talk about the Sefirot as desires which intermittently stop and start again. The Simple Desire stopped being what it was previously, and became a fresh desire. This is the constant nature of the Simple Desire, to interrupt what exists to begin some fresh desire. From the point of view of *Chokhma* - Wisdom a person experiences his desires as a constantly reinforced, continuous stream of wants and needs. That corresponds to the description we got in the previous mishna of Ten Sefirot whose measure has no end. From the point of view of *Binah* - Understanding a person experiences his desires as constantly being interrupted. It is their ends or purposes which appear to be infinite, not their duration.

55. ודברו: פי' ואע"פ שהרמון מורגש בנו צמוד החכמה והזינה כמו שהבארנו ע"ז הרמון נוצעת ממקורה בלי שנוי. ודברו בזה פי' רמון הפשוט ית' מופיע בספי' החכמה והזינה ומורגש בהן. וכונתו למה שכתב לעיל (משנה ג') והעמד דבר על צוריו. אותו דבר שאמרנו כבר דהיינו הצרית יחוד שהיא הדעת.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ג)

And His word: Although we stated in the mishna previously that we experience our desires through the medium of these two sephirot, *Chokhma* - Wisdom and *Binah* - Understanding. Nevertheless God's Simple Desire flows from the source unchanged. God's word in them refers to God's Simple Desire manifesting in the sephirot of *Chokhma* - Wisdom and *Binah* - Understanding and experienced and felt through them. The mishna here provides a clarification to what was said in mishna 3, i.e. Stand everything on its verity. The *Davar* - דבר - "thing" there in that mishna is the very same *Davar* - דבר - "word" here in our mishna. There it was explained to be referring to the *Bris* - ברית - Covenant of Unity that is the *Rachamim* - רחמים - Compassion running through all creation as the Sephira of *Da'at* - Knowing

56. בהן: איתא בזו"ק (ג' פא.) וצגיני כך כתיב (איוב כ"ג י"ג) והוא צאחד ומי ישיבנו, לא שארי קודשא צריך הוא ולא אשתכח אלא צאחד, צאחד, אחד מצעי ליה, אלא צמאן דאתתקן בקדושה עלאה למחוי חד, כדין הוא שריא צאחד, ולא צאתר אחרא: ואימתי אקרי צר נש אחד, צשעתא דאשתכח דכר ונוקצא, ואתקדש בקדושה (ס"א צעטרין) עלאה, ואתכוון לאתקדשא: ותא חזי, צזמנא (פא): דאשתכח צר נש צזוגא חד דכר ונוקצא, ואתכוון לאתקדשא כדקא יאות, כדין הוא שליט, ואקרי אחד צלא פגימו, צגיני כך צעי צר נש למחדי לאתתיב צבהיא שעתא, לצמנא לב צרעותא חדא עמיא, ויתכוון תרויבו כחד להביא מלה: וכד משתכחי תרויבו כחד, כדין כלל חד צנפשא וצגופא, צנפשא לאדצקא דא צדא צרעותא חדא, וצגופא כמה דאוליפנא, דצר נש דלא נסיב הוא כמאן דאתפליג, וכד מתחצרן דכר ונוקצא, כדין אתעצידו חד גופא, אשתכח דאיכו חד נפשא וחד גופא, ואקרי צר נש אחד, כדין קודשא צריך הוא שארי צאחד, ואפקיד רוחא דקדושה צבהוא אחד, ואלין אקרין צנין דקדושה צריך הוא, כמה דאתמר, וצגיני כך קדושים תביו כי קדוש אני יכו"ה: זכאין אינון ישראל דלא אוקים מלה דא צאתר אחרא אלא ציה ממש, דכתיב כי קדוש אני יכו"ה, צגיין לאתדצקא ציה ולא צאחרא, ועל דא קדושים תביו כי קדוש אני יכו"ה אלהיכו"ה: עכלב"ק. ופי' צהן דווקא כשפיי' חכמה וצניה פועלות כאחד.

Is in them: We learn in the Zohar (Vol III 81a) Therefore is it written (Job 23:13) "He is in one, and who can oppose Him." God only dwells and may only be found in One. Question: Ought not the text to have said, He is One, why does it say, He is in one? What does it come to teach us? It means God only dwells in one who is so established in holiness that they have become one. That's what the verse means when it says "He is in one," and nowhere else. And when is someone called one, only when he is a balance of male and female and has become established in supernal holiness and has intention to achieve a state of holiness. Come and see, when a man is in perfect union of male and female and has the proper intention to sanctify himself as he should, he is in a state of perfection and is called one without blemish. That's why every man should strive to give pleasure and joy to his wife at that time, to invite her with love to unite with him. And both of them should have the *Kavana* - intention as one for that *Milab* - Word. And when they find themselves together as one, like that, completely one in body and soul - in soul to unite with one another in love with him - in body as was taught, a man who dwells unmarried is like someone split and incomplete. When man and woman come together to connect they are recreated into a single body, and thus we find that they have become a single soul in a single body, only then is the person called One Man. Similarly, God only dwells in the one. God's spirit therefore may be found dwelling in that oneness, and so, that couple are referred to as Children of God, as we learned, Therefore shall you be holy, says God, for I am holy - YHVH. Lucky are the Jewish People that this *Milab* - Word exists nowhere else but in God, in actuality, as it is written: Be you holy for I am holy The Lord, your God. end quote. In summary, it is only when the Sephirot of *Chokhma* - Wisdom and *Binah* - Understanding operate together as one.

57. ברצוא: פי' צרצון כמו האומר הנני. שכן הוא צמליאות צעולם הזה שהרצון להצדוג יש צו גם צחינת רצון להשפיע תענוג ורצון לקבל תענוג, רצון להשמיע ורצון להשמע, רצון להתאהב ולהאבב, רצון להתאחדות המשפיע עם המקבל. להגיע לאותו ידיעה שאין לו שום כח מעצמו וצעמנו צלתי דעתם האחיד. וגם אין לו רצון לקבל שום תענוג זולת תענוג המשפיע. (עיין ספ"ק תורת אמת (לוצלין) חלק א' פרשת ויגש, ד"ה ויגש אליו [ד'] צצריכות) וכשאדם מתצונן צספירות צריך לשום לב שמה שמקיים אותם היא החוט המשולל (עיין לעיל ד"ה וצריית) שהיא הרצון הפשוט של הקצ"ה. ואע"פ שהרצון אינה מורגשת צאדם אלא כזרם-חילוף צין צמוחו צין צלצו וצין צמעיו צפעימת הדפק שהוא צדמו כי הדם הוא הנפש, עכ"ז רצונו הפשוט ית' נשארית צלי שנוי. (ועיין לקמן משנה ז' ד"ה צרצוא ושוצ)

In desire: What we mean is the desire that says emphatically: *Hineni* - Here I am! For this is how it is in reality in this world, the desire for *Zivug* - Coupling has two aspects, the desire to give pleasure and the desire to receive pleasure, desire to listen and the desire to be heard, desire to be loved as well as the desire to love, desire for the unification of giver and receiver. Desire to reach the state of knowing that you have no power of your own and by yourself but what comes from this shared knowing you have generated together. It also means not having the desire to receive any other pleasure but the pleasure of giving. (See *Torat Emet* - Lublin Vol I. Vayigash) And when someone contemplates the Sephirot he needs to pay attention to that which sustains them, that thread stripped of attributes connecting God and His creatures, i.e. God's Simple Desire. And although the desire may only be experienced in us

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ד)

⁶⁰ בסופה ירדופו ו'לפני כסאו הם משתחווים.

humans as an alternating current, whether in the mind, heart or viscera in the pulse of the blood - for the blood is the soul - nevertheless the Simple Desire remains unchanging. (See Mishna 7)

58. ושוב: פ' ושוב כמו האומר נא, לשון בקשה.

And back: What we mean is the desire that says emphatically: *Na* -Please! An expression of prayer.

59. ולמאמרו: פ' למלכותו בעולם הבריאה. כי המאמר הראשון הוא מאמר בראשית ברא ה' את השמים וגו', כדאיתא בגמ' (ראש השנה ל"ב). בראשית נמי מאמר הוא. ולא נאמר עד שאמרו מרע"ה בפירוש במתן תורה ששכינה מדברת מתוך גרונו שהיא סוד השפע המושפע בחי' הרצון הפשוט להטיב כד"א רצה הקב"ה לזכות את ישראל וכו'.

His saying: Here the mishna is referring to the God's *Malkhut* - Sovereignty in the world of Creation. Because, as was explained in the first mishna, God's first saying was the statement, In the beginning God created Heaven and Earth. As we read in the Talmud (Rosh Hashana 32a) "In the Beginning is also a 'saying' of God." Although it was not articulated until Moses spoke those actual words explicitly, at the giving of the Torah at Sinai, when the *Shechina* - Divine Presence spoke from his throat, nevertheless it was God's saying. This explanation of the concept of 'His Saying' explains how the Simple Desire manifests as - רצון להטיב - the Desire to do Good, which results in the revelation at Sinai, as the mishna says (Avot 6:13) God wanted to benefit the Jewish People that's why He gave them more Torah and more Commandments.

60. בסופה ירדופו: פ' היסוד. (עין ספ"ק תורת אמת חלק א' פרשת ויגש, ד"ה ולא יכול יוסף להתאפק) וז"ל אמנם ידוע, שבחי' יוסף, בחי' יסוד נדיק, אות ברית מצוה דבירה, מקור השפעת השפע, ומקודם שבא העת שיתגלה, היה בו בחי' האמנוס להתאפק, וברגע הוא עת ההתגלות, לא הי' באפשרות לעכב עוד רגע כידוע ענין הזה בבחי' הזאת בזה העולם, שברגע ביאת התגלות השפע לזאת בפועל, אין באפשרות לעכבה כמעט רגע, וכן הוא המדה הזאת בשורשה, עכ"ל. וזה סוד הדעת שהיא הרגע ביאת התגלות הרצון הפשוט.

Chase like a whirlwind: This refers to the Sefira of *Yesod* - Fundament. R. Leibl Eiger in his commentary on the Torah, (Torat Emet - Lublin Vol I. Vayigash) says: "It is well known that the level at which Joseph stood was the level of *Tzadik Yesod* - The Saint who is the Fundament of the world, the letter of the covenant, the fountain of the wellspring, the source of the flow of abundance. But before the moment had come for him to be revealed it was vital for him to be in *Tzimtzum* - Constriction, to hold back. But once the moment came for him to be revealed it was impossible to hold it back even one second as is well known in the matter of *Yesod* - Fundament in this world. Once the orgasm has in fact been triggered it is impossible to restrain it beyond the moment. And it is the same in the spiritual world, in its root at the source." This explains the mystery of *Da'at* - Knowing, for it refers to the the split second when the Simple Desire is revealed.

61. ולפני כסאו הם משתחווים: פ' עולם הכסא הוא עולם הבריאה מדי' עולמות אילנות, בריאה, יצירה, ועשייה. וספר יצירה הוא בעולם היצירה שהוא עולם היצור. וכשנשפע השפע כדקירות בבחי' יסוד ליגור השפע, אז מתחברים העולמות כבי עוז, וזה נקרא השתחוויה.

And [they] bow before His throne: The world of the throne is the World of *Briah* - Creation, second of the four hierarchical worlds *Atzilut* - Archetypes, *Briah* - Creation, *Yetzira* - Formation, *Assiya* - Action. Sefer Yetzira deals with the *Olam Hayetzira* - World of *Yetzira* which is the world of desires. And when the divine abundance flows as it should, when the Sefira of *Da'at* - Knowing acts as a conduit for the divine desire to flow from God to the World then the upper (male) and lower (female) worlds unite as they should and as is proper. This is called bowing.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ה)

Mishna 6

Ten Sephirot of nothingness, their measure is ten without end. Their ends inserted into their beginnings and their beginnings into their ends, like a flame tied to an ember. For He is a singular master who has no second; and before one what do you count?

משנה ו'

עשר ספירות בלימה מדתן עשר שאין להם סוף, נעוץ סופן בתחילתן ותחילתן בסופן כשלהבת קשורה בגחלת. שאדון יחיד הוא ואין שני לו. ולפני אחד מה אתה סופר.

Preface to Mishna 6

After explaining how the *Shefa* - Abundance flows through the Sephira of *Da'at* - Knowing, which is the revelation of the Sephirot without clothing, all of them simultaneously, resembling a flow of alternating current, the Mishna returns to the original subject. Explaining how although the Sephirot represent a materialization and clothing of the Simple Desire in order that through them the Universe of Matter can come into being, as will be explained at length, nevertheless, the two ideas are like twin representations of the same concepts, aimed at the same purpose and are not contradictions.

פתיחה למשנה ו'

אחר הסבירו ענין השפעת השפע סוד הדעת שהיא התגלות הספירות צלי לצושין כולם צצת אחת כמו זרם-חילופין, חוזר לענין ראשון להסביר איך שהספירות אע"פ שהן כמו תלבושת וגשום רגון הפשוט כדי שעל ידיהן תשתלשל המליחות כמו שאפרש להלן, אעפ"כ כולן מתאימות, ולמטרה אחת מכוונות הנה.

Now, one of the fundamentals of our faith in the Holy Blessed One, one of the basic tenets of Judaism, of the Torah is that God is good and His purpose and desire is to benefit His creatures. Even though we may be overset with all the poisonous and spiteful waters of the world, although we are plunged and drowned in them without being purified, though they come into our soul and no one says 'Enough' to our woes. yet we continue to believe that God is all good and only benign. The question is, how do we arrive at this faith? It would seem that Maimonides who enumerated 13 principles of faith did not want to include the expression that God is good in his well known dogmatic creed. He goes as far as saying, "We believe the Creator does good with those who obey His commandments and punishes those who transgress." But Maimonides might have added a word and written. We believe the Creator is good and does good etc. the way King David did in the psalm (119:68) "You are good and do good, teach me your statutes."

הנה מיסודות אמונתנו בהקצ"ה ומעקרי תורתנו ודתנו הוא שהצורה יתצרך שמו טוב הוא ורגונו להטיב לצרואיו, ואע"פ ששופטים ועוזרים עלינו כל המים הזדונים בעולם ועוד אין אנו נטורים, וצאים עד נפש ואין מי שיאמר ללרותינו די עכ"ז הקצ"ה טוב ומטיב הוא. וקשה מנלן הא. וכנראה שהרמב"ם ז"ל לא רצה ללרף ולהרכיב האמונה הזאת והצטחון שצורה בעלמנו טוב הוא אם האמונות שלי"ג העקרים הידועים לכל ישראל, ונאמר אני מאמין באמונה שלמה שהצורה ית"ש גומל טוב לשומרי מצותיו ומעניש לעוזרים וכו', ולא נאמר שהוא ית' טוב וגומל טוב כמו שאמרו דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ח) טוב אתה ומטיב למדני חקך.

It is written (Psalm 145:16) "Open Your hand and satisfy every living thing - desire." Nearly all

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ז)

the commentators interpret the word - רצון - *Ratzon* - desire to mean, God fulfills the desire of all creatures; to read, "You open Your hand And satisfy the desire of every living thing," which is a mistake. Some aspects of the verse need interpretation. a.) why have the word - רצון - *Ratzon* - desire in the sentence at all? It would have been comprehensible if it had merely said, "Open Your hand and satisfy every living thing," without the word desire on the end. b.) Surely if there is satisfaction then the desire no longer exists, why mention it? c.) How can one express the belief that God satisfies all creatures when even the sages themselves admit in the Midrash, (Eccl. Rabba 1:32) R. Yudan in the name of R. Eivo says, No one leaves the world with even a half of their desires fulfilled. If they have 100 they must have 200, If they have 200 the must have 400.

והנה כתיב (תהילים קמ"ה ט"ז) פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון⁶². וכמעט כל המפרשים תרגמו או פירשו רצון כמו רעותהו, רצון כמו רגונם ותאותם שיספיק להם הקצ"ה די מחסרם. וטעות הוא. ויש כמה פרטים חסרים ביאור בפסוק.

א. למה לי תיבת רצון בכלל שהיא אך למותר והיה די לכתוב פותח את ידך ומשביע לכל חי.

ב. לכאורה עם יש שובע אין רצון ועם התאוה נשאתה אין שובע.

ג. מה פירוש ומשביע לכל חי, והא אמרו חז"ל (מדרש רבה קהלת א' ל"ב) אמר ר' יודן בשם ר' איבו אין אדם יולא מן העולם וחלי תאוותו בידו אלא אין אית ליה מאה צעי למעבד יתהוין תרתין מאווין ואין אית ליה תרתין מאווין צעי למעבד יתהוין ארבעה מאה ע"כ.

It would seem the real meaning of the verse is that the desire is in itself the satisfaction the psalmist is talking about. That which a person experiences inside, the aspirations, the longing and desires, these are all examples of the simple, divine Desire. As the sages teach, (Shabbat 133a) It is written, (Deut 30:20) "To cleave unto Him." Is it then possible to cleave unto the *Shechina*? Surely, what it really means is to cleave unto God's characteristics. Also, to cleave unto His sages. What they are saying is that the sensations we experience are mirror images of the divine sensations. Cleaving unto God's characteristics means imitating God's actions. Just as He is compassionate so we must be compassionate, etc. It all distils down to our sensations and feelings because that is how we experience the divine desire flowing through us. The good that is promised as a reward to the righteous and those who do God's will is that ability to feel the desire in their guts. As the prophet Jeremiah said (Jer. 31:19) "My viscera long for him." That is the meaning of the dictum "The reward for obeying a commandment is another commandment." Because the sensation of wanting to worship God - that someone feels inside him or herself, in their body, is the realization and materialization of the Simple Desire. This is the subject of the Mishna.

וה"ל משמעות פשוט הפסוק שהרצון היא היא השובע. שמה שמרגיש האדם בתוכו שאיפות ותאוות ורגונות הן דוגמת הרצון הפשוט כמאמר חז"ל (שבת קלג). כתיב ולדבקה צו (דברים ל' כ'). וכי אפשר לדבקה צענינה וכי, אלא⁶³ הדבקה

62. ועיין טור (א"ח סימן כ"א) שכתב חז"ל ולריך לכוין צהלה לדוד דא"ר אלעזר כל האומר תהלה לדוד בכל יום ג"פ מוצעה לו שהוא צן העולם הצא ויותר יכוין בפסוק פותח את ידך שיעקר מה שקבעו לומר בכל יום הוא צעזיל אותו פסוק שמזכיר צו שצחו של הקצ"ה שמשגיח על בריותיו ומפרנסן ע"ל.

The Tur (OC. 51) writes, One must concentrate when reciting Psalm 145, as R. Elazar says, Whoever recites this psalm three times a day is assured of a place in the world-to-come. And one should pay special attention to the verse (ibid. 16) "You open Your hand And satisfy the desire of every living thing," because the chief reason this psalm is said everyday is for this verse which praises God's providential supervision of His creatures and his care for them.

63. והגיד הרבי רבי צונס ז"ל, דזכו רק ביחיד, אולם צרבים כתיב (שם ד' ז) ואחס הדבקים צה' אלקי חיים כולכם היום. שהשי"ת דבוק צצני

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ז)

צמדותיו, וכן הדבק בחכמים וכו'. שזה שהאדם מרגיש רצון צמטיו הוא דוגמת הרצון הפשוט צו ית'. וזה הטוב האפון ללדיקים ולעושי רצונו שניתן להם להרגיש הרצון תוך מעיכם, צחי' המו מעי לו (ירמיה' ל"א י"ט), שהיא צחי' ⁶⁴שכר מלוא מלוא, שמה שמרגיש האדם צחוכו הרצון לעצדו ית' הוא צחי' התגשמות הרצון הפשוט. ועל ענין זה מדובר צמשה.

Mishna 6

Ten Sephirot of nothingness, their measure is ten without end. Their ends inserted into their beginnings and their beginnings into their ends, like a flame tied to an ember. For He is a singular master who has no second; and before one what do you count?

משנה ו'

⁶⁵עשר ספירות בלימה ⁶⁶מדתן עשר שאין להם סוף, ⁶⁷נעוץ סופן בתחילתן ⁶⁸ותחילתן בסופן ⁶⁹כשלהבת קשורה בגלגלת.

ישראל, ועל ידי זה יכול להיות להם דבקות צו יתצדק ע"כ. (עין ספר קול מצטר ח"א - פרשת ואתחנן)

The Rebbe R. Bunim of Pshischa says that this command, to cleave unto God, is only said to individuals. For the entire community of Israel as a whole it is already connected to God, as it is written, (Deut 4:4) And you who cleave unto God your Lord, you are all alive this day.

64. (אבות ד' ז') צן עזאי אומר וכו' שכר עברה עברה ע"כ. ופירושו לא שהצטל עברה נענש על עברתו צערה אחרת דהא אומר צהדיא עברה גוררת עברה. אלא שצדיוק אוחו עברה שעצר עליה היא צעלמה שכר ועושה על העברה שעשה. ולהצין דברו נפרש מימרא צגמי' (סוטה ג.) ריש לקיש אמר אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס צו רוח שטות, ע"כ. כי מקור החטא הוא השכחה שצא לו ע"י רוח שטות שנכנס צו. ותקונו הוא לזכור איך שצטעת החטא לא היה ניתק ממנו השגחתו ית' אפילו לרגע קט. כענין המצואר (חולין קל"ט): המן מן התורה מניין שנאמר המן העץ אשר לוייתך לצלתי אכול ממנו אכלת. ועיין ספר תפארת יוסף - פורים וז"ל היינו שזאת השאלה שאל השי"ת את אדם הראשון היאך יכול לדמות צדעתך שזה העץ אשר לוייתך לצלתי אכול ממנו אכלת ועצרת על הצווי הלא צרתי אותך לתכלית הטוב עכ"ל. שזה שחשבו ישראל שח"ו אצדה תקותם זה נקרא השתחואתם לללם עיי"ש באריכות. וצו מוצן פי' מימרא דצן עזאי, שכר עברה עברה, כי זה שכר עברתם היינו ברוח שטות שנכנס צהם שהטעה אותם צמחשצה שח"ו נעתק מן הבורש הוא הוא העברה עלמה והוא הוא העושה.

(Ethics of the Fathers 4:2) "Ben Azai says ... the punishment for an *Aveira* is an *Aveira* ... the reward for a *Mitzva* is a *Mitzva*." What it means is not that the transgressor is punished by being forced to do another *Aveira* - transgression, for the text already says clearly that one *Aveira* - transgression drags another one behind it and a *Mitzva* drags another *Mitzva* behind it. The concept of the reward being the very act, the doing of the thing itself, has a meaning beyond the ordinary understanding of the Mishna. To understand it properly we must look at the Talmud (Sotah 3a), Resh Lakish says, No one commits a sin unless some spirit of madness enters them first. What he means is this. The source of all sin is the forgetfulness which comes about through the spirit of madness entering him. The fixing of the sin afterwards is in remembering how even during the moment of sin God's providence and supervision was not interrupted even a single moment. As we learn in the Talmud, (Chulin 139b) Where is there a hint to Haman in the Torah? Only, as it written (Gen 3:11) "Could it be from that tree of which I commanded you not to eat you have eaten?" In the book Tifferet Yosef (Purim) we read, This was God's question to Adam. How could you imagine in your mind, even for a moment, that it was possible for you to eat from any tree that I forbade you to eat; how could you think I would allow you to transgress My command. Haven't I created you for an ultimately good purpose? The fact that the Jewish people thought they had lost hope of a benign future, that very thought was the act of a pagan mentality, that is what the talmud means when it blames the troubles brought upon them in the times of Haman and Esther and Mordechai as the consequence of their bowing to an idol. The bowing was in allowing themselves the despairing thought that they had done something, anything that would cut them off completely from their divine source. With this introduction we can understand Ben Azai's statement, "the punishment for an *Aveira* is an *Aveira* ... the reward for a *Mitzva* is a *Mitzva*." The punishment for the transgression is the spirit of madness which enters us making us believe we are cut off from the source, which thought is itself the sin. The reward for obedience is the awareness that we are connected all the time to God, which awareness is itself the command.

65. עשר ספירות בלימה: פי' אותן עשר שאמרנו לעיל (משנה ד') שהן כמו לצושים לרצון הפשוט צמדתן, מדו דג.

Ten Sephirot of nothingness: Those ten mentioned above (Mishna 4) that were described as being clothing for the Simple Desire. The word *Midab* - מדה - is used the way it is used (Lev. 6:3) "And the Priest will wear his *Midab* - מדר -

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ה)

"Tunic of linen."

66. מדתן עשר שאין להן סוף: וכולם ראויות שונות.

Their measure is ten without end: All of them are different desires

67. נעוץ סופן בתחלתן: מלכות נעוץ ככתר. כי ראונו הפשוט ית' שהיא כמו רלון לדבר מה מתפתח דרך העולמות אבי"ע כמו דאיתא בש"ס צכמה דוכתי שהקב"ה מתאווה לתפלתן של לדיקים. עד שבעולם הדיבור דיינו עולם עבודה הקודש שבו אנחנו עבדים בחורה ותפלה מואהר ומופיע בלבנו ובמחשבתנו ראונו שיוודע ויגלה כבודו ומלכותו לכל יושבי תבל ארצו ויתגדל ויתקדש שמה רבה. והתפלה והבקשה והתחנה בנו שתופיע מלכותו למטה ממנו, למטה מעשרה טפחים ממש ושימלא הארץ דעה את הד' כמים לים וכו' הרלון היתה עזמה, שהיא כמו חשק האם שיגליה צנה בכל עסקיו ומגמתה שיזכה וינצל, שהוא צחי' לא זו מחצבה עד שקרא אותה אמי, כמוצא דדברי חז"ל (שהש"ר ג' כ"ה) שהיא צחי' מלכות, צחי' מלכותא דארעה כעין מלכותא דרקייע, היא בעזמה כמו כתר לעולם שלמטה הימנו. והוי המלכות היתה שבעולם הדיבור שהם תפלתן של לדיקים, נעוץ ככתר כבוד מלכותו ית' בעולם שלמטה הימנו.

Their ends inserted into their beginnings: *Malkhut* - Sovereignty is inserted into Keter - Crown. For God's Simple Desire which resembles God's desire for something develops and evolves through the four worlds of *Atzilut* - Archetypes, *Briah* - Creation, *Yetzira* - Formation and *Asiyah* - Fixing. As we learn in the Talmud in many places, God has a craving for the prayers of righteous people. Until in the world of speech i.e. the world of holiness in which we worship God, study Torah and pray there manifests in our hearts and minds our desire that God be known throughout the world and that His glory be revealed everywhere to everyone, that His name be sanctified and exalted. The prayers and requests and meditations within us representing our desire that God's sovereignty and majesty be manifest here, down on this world, for everyone to behold, that the entire world be filled with knowledge of God as the waters cover the sea. That very desire, which resembles the desire of a mother to see her child succeed in all its endeavors, to be ambitious on her child's behalf, at this level we become, so to speak, the mother of God, as is described in Midrash (Cant. Rabba 3:25) God calls Israel His sister, His lover, and finally, His mother. For that is the meaning of the Sefirot of *Malkhut* - Sovereignty, that which makes the kingdom of Earth into the image of the kingdom of Heaven. *Malkhut* - Sovereignty herself becomes a sort of crown for the world below it, thus the prayers of the righteous are inserted into the *Keter* - Crown of God's glory in the world beneath them.

68. ותחלתן בסופן: כתר נעוץ במלכות. דאיתא (ברכות י'). הני חמשה צרכי נפשי וכו' כנגד הקדוש צרוך הוא וכנגד נשמה מה הקדוש צרוך הוא מלא כל העולם אף נשמה וכו' מה הקדוש צרוך הוא רואה ואינו נראה וכו' מה הקדוש צרוך הוא זן את כל העולם כלו וכו' מה הקדוש צרוך הוא טבור וכו' מה הקדוש צרוך הוא יושב צדדרי חדרים וכו' עיי"ש. ומפרש בספר פני יהושע על ש"ס (שם) שחמשה מיני נשמות מינו צאדם וכן נפש רוח נשמה חיה יחידה. נפש - צשעת ילירת וולד צא לו נפש צחי' מלכות. רוח - צשעת לידה צא לו רוח צחי' תפארת. נשמה - צשעת ייקה משדי אמו צחי' צינה אימא עילאה. חיה - מגיע כשצא לגדלות צחי' חמה, ולא כל בר נש זכי ליה. יחידה - צא לו רק אחר מיחה כשמתאחד יאור אם יולרה במקור מחצבתה צחי' כתר. עיין בצרכות בספר פני יהושע מתק דצרו. ומוצן שצחי' היחידה אין לה קיום בעלמא דשקרא כלל. ומשום הכי לא זכה ליחידה אלא משה רבינו ע"ה שהיה אמת גם צחי' חייו בעלמא דין. והנה כתיב (ירמיה י' י') ויהו"ה אלהי"ם אמת הוא אלהי"ם חיים וגו'. וקשה דהא כתיב (דניאל ח' י"ג) ותשלך אמת ארצה ועשתה וגו'. וכתיב (תהילים פ"ה י"ג) אמת מארץ תלמה וגו' שהיא צחי' יחידה - מדרגה החמישית ממדרגות הנשמה, צחי' סופן צחי' כתר - מושלכת ממקורה צרומו של עולם, להלכד ולהעשות ולהנעץ צחי' תחלתן צחי' נפש צחי' מלכות - מדרגה הראשונה ממדרגות הנשמה - ביצירת הולד. וזהו התפשטות הרלון הפשוט המתגלגלת דרך כל העולמות.

Their beginnings inserted into their ends: *Keter* - Crown inserted into *Malkhut* - Sovereignty. We learn in the Talmud (Berachoth 10a) those five expression in Psalm 103, reading, My Soul Blesses God, to what do they correspond? they correspond to God and the soul. Just as God fills the world so the soul fills the body. Just as God sees everything but cannot be seen, so too the soul sees without being seen. Just as God sustains the whole world, so too the soul sustains the whole body. Just as God is holy and pure, so is the soul holy and pure. Just as God dwells in the innermost chambers, so too the soul dwells in the innermost chambers. In the commentary *P'nei Yeboshua* (ibid.) there is a deeper explanation. The five attributes of the soul correspond to the five levels of a human life. 1.) *Nefesh* - נפש - soul. 2.) *Ruach* - רוח - spirit. 3.) *Neshama* - נשמה - joins the body when the child is weaned from the breast of the mother who represents *Binah* - Understanding, the supernal Mother. 4.) *Chaya* - חיה - lifeforce comes to the body when a person reaches maturity and greatness. This is the level of *Chokhma* - Wisdom, and not everyone achieves this level. 5.) *Yechida* - יחידה - singularity is the highest level, achievable only after dying when creature and Creator are unified, when things return to the source from which they were hewn to begin

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(לב)

70 שאדון יחיד הוא ואין שני לו. 72 ולפני אחד מה אתה סופר.

with. This is the level of *Keter* - Crown. Now, *Yechida* - יחידה - singularity really has no place in this world of illusion we inhabit. That explains why only Moses is said to have achieved the level of *Yechida* - יחידה - singularity during his lifetime. Because he was a man of truth with no illusions even while living in this world. It is written (Jer 10:10) "The Lord God is Truth, He is the Living God." On the other hand it is written (Dan 8:12) "And You threw truth to the ground." It is also written (Psalms 85:12) "Truth sprouts from the ground." This is the real meaning of *Yechida* - יחידה - singularity the fifth and highest of the levels of the soul, the level of *Keter* - Crown. Because it is precisely this highest and most precious of divine attributes which is thrown to earth from the highest place in heaven to be trapped and forced into bondage, to be bound and inserted into the human body like the End is inserted into the Beginning. The body being *Malkebut* - Sovereignty, the final Sephirah, the lowest of all the levels in the lifecycle of the human, conception. This is how the Simple Desire develops and spreads and evolves as it metamorphoses through all the worlds.

69. כשלהבת קשורה בגחלת: כד"א (איוב מ"א י"ג) נפשו גחלים תלהט ולהב מפיו ילא. ופי' כשמתפללים בהתלכדות מתלחשים הגחלים העוממות ומתלהטים ועולים מעלה מעלה להדבק במקור מחצבתם ושרשם. והנפש דייקא שהיא לבוש היחידה כמו שהסברנו לעיל מתלכד עד שהנשמה היחידה מתאמלת לפרד לנוס למקורה. ואם תנוס השלכבת תקרר הגחלת, ואם יפרד היחידה יגוע הנפש.

Like a flame tied to an ember: As it is written (Job 41:13) "His soul inflames the embers and flames flash from his mouth." What it means is that when one prays with passion and fervor the flickering embers are fanned back into flame and the fire rises higher and higher to connect with its source. The *Nefesh* - Soul - which is the clothing for the highest level of *Yechida* - Singularity, as was explained above - is fanned into flame until the higher levels of the soul are empowered to escape and return to their source. But if the flame abandons the ember the flame dies, so if the *Yechida* - Singularity departs the body dies.

70. שאדון: (ברכות ז:). אמר ר"י משום רשב"י מיום שצרא הקב"ה את העולם לא היה אדם שקראו להקב"ה אדון עד שצא אברהם וקראו אדון שנאמר ויאמר אדני צמה אדע וגו'.

Master: See (Berachoth 7b), R. Yehuda said in the name of R. Shimon b. Yochai, Since the day God created the world there was no one who called Him Master until Abraham came and called Him Master, as it is written, (Gen 15:8) "Master, how will I know?"

71. יחיד הוא ואין שני לו: דהנה יש שני בחינות צרכונו של אש"ה.
(א) כד"א (ישעיה מ' כ"ו) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה המוליא במספר נבאם וגו'. כשהאדם מסתכל חוץ לו ורואה שמלא כל העולם כבודו ית' ומורגש אלו מליאות הבורא צ"ה זהו בחי' גדולה, ומתמלא האדם התפלאות מגדלות הבורא, (ועיין צ"ר ל"ט א' ראה צירי דולקת וכו') בחי' חסדי אברהם אבינו ע"ה שכל שאיפתו ומגמתו היה רק לזה שיגלה הקב"ה מלכותו וכבודו על כל העולם כולו.
(ב) כשהאדם מסתכל תוך חוכו ומרגיש אלו בגופו ובנפשו מליאות הבורא צ"ה זהו יראת שמים האמורה בכל מקום, בחי' ובמורה גדול זו גלוי שכינה כדרשת בעל ההגדה, בחי' פחד יחאק אבינו ע"ה שלידת יחאק היה התגלות השכינה הקדושה בעולם, שפעל אברהם אבינו בתפלתו ועבדתו כל ימיו, וזהו בחי' אנכי הראשון שבעשרת הדברות שהקב"ה הוא אלהיך צפרט (ולא כתיב אלהיכם בכלל) כלומר בתוך קרב כל אחד ואחד. ופי' המשנה ששתי בחינות הללו אדון אחד על כולנה. ושני ראינות הללו דהיינו ראי' הא' שיתגלה מלכותו בעולם בחי' חסד, וראי' שיתגלה ציננו השכינה בחי' פחד, שיהיה ממקור א' מבחי' אדון, בחי' ראי' אברהם.

For He is a singular master who has no second: There are two levels in the desire of Abraham the patriarch.

1.) As it is written (Isai. 40:26) "Lift your eyes on high and look, who created this, who brings out the stars by number." When a person looks outside themselves and sees all the world filled with God's glory, that is greatness which is another word for the Sephira of *Hesed* - Lovingkindness. A person is filled with awe and appreciation at God's greatness. (See Gen. Rabba 39:1) Abraham is the paradigm of *Hesed* - Lovingkindness whose entire life was the expression of the desire that God reveal Himself to all the world.

2.) When a person looks inward and senses in his own body and soul the presence and existence of the Creator he is filled with the 'fear of heaven' as it is called in rabbinic literature. As we read in the Haggadah, 'With Great Fear' refers to the revelation of the *Shechina* - Divine Presence. This is the level of the 'Awe of Isaac' for Isaac was the paradigm of *Pachad* - Terror, another word for the Sephira of *Gevurah* - Might. because the birth of Isaac was the revelation of the *Shechina* - Divine Presence in the world, which is what Abraham brought about through his acts of worship, his prayers and life's work. This is the meaning of the first word, *Anochi* - אנכי - I am the Lord your God - in the Ten Commandments. It means that God is your God, yours in particular, not yours in general. As though to emphasize that God is inside each and everyone of us. The Mishna is teaching that these two levels of relationship to

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

God have the same Master. The two separate desires, the desire that God reveal Himself in the world at large which is the Sefira of *Hesed* - Lovingkindness, and the desire to have the *Shechina* - Divine Presence revealed within us which is the Sefira of *Gevurah* - Might both come from the same source. From God the Master and Abraham's desire to Worship.

72. ולפני אחד מה אתה סופר: להלן (משנה ח') מתחיל במספר אחת לפתח ענין החומר שממנו הסתעפו ונלמחו ג' אמות - רוח ואח"כ רוח מרוח ואח"כ מים מרוח ואח"כ אש ממים וכו', כאן במשנתנו מדובר על מה שלפני האחת היא, למעלה מג' אמות. ומדגיש שמה שנעוץ הראון הפשוט סופו בתחלתו וכו' הוא כמו המספר שבא קודם מספר א' (1) והוא מספר אפס (0). שגם מספר האפס נעוץ סופו בתחלתו. והיא משל לדגם הראון הפשוט כדי להסביר איך הראון הפשוט מתגלגל בכרכורי כרכורים להפיק ראונו ית'.

Before one what do you count?: Later (Mishna 8) the text begins with number 1, to expound and develop the concept of creative evolution, describing how matter was brought into being, and how the 3 mothers evolved. First *Ruach* - Spirit, the *Ruach* from *Ruach* - Spirit from Spirit, then *Mayim* - Water from *Ruach* - Spirit, then *Esh* - Fire from *Mayim* - Water. Here in our Mishna we are discussing what comes before that number 1. Here it is being emphasized that something, the Simple Desire, has its end inserted into its beginning and its beginning into its end just like the number which comes before 1, i.e. 0. The number zero has its end inserted etc. This is a metaphor describing the essence of the Simple Desire in order that we be given to understand how circular it is and how circuitously it manifests in the world and in our lives in order to bring God's will to fruition.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

Mishna 7

Ten Sephirot of Nothingness, withhold your mouth from speaking and your heart from reflecting. And if your mouth hurries to speak or your heart to reflect, return to the place, for regarding this it is said, desire and back. And it is concerning this that a covenant is hewn.

משנה ז'

עשר ספירות בלימה, בלום פּיך מלדבר ולבך מלהרהר ואם רץ פּיך לדבר ולבך להרהר שוב למקום, שלכך נאמר רצוא ושוב. ועל דבר זה נכרת ברית.

Preface to Mishna 7

After explaining some of the distinctions among various facades of the Simple Desire, such as the desire flowing from above to below (Mishna 4), desire and longing (Mishna 5), and desire that flows in circles (Mishna 6), this Mishna warns us of an important issue concerning these things of which we have begun to learn. If our intent is to absorb them truthfully and properly in order to integrate them in every part of our body, mind and spirit, into our faith in the Creator, in our worship of Him, in our study of His holy Torah and the observance of His commandments, then we must learn a profound and ingrained quietude. The Simple Desire is not amenable to being studied and understood through the medium of language or even through reflection and meditation. To the contrary, learning the subject the sages have called, 'True Wisdom' is utterly impossible without insatiable craving, passion, longing and a powerful devotion that does not allow for boundaries and rules. It requires two attitudes. 1.) desire to do His will. 2.) desire to receive His will. All the intellectual and spiritual tools we have at our command, however, are woefully inadequate to the task, because words cannot convey the experience of desire flowing through one's body. This Mishna warns the student to maintain clarity of thought and purpose, to prevent confusing and distorted words and speech from clouding one's awareness of desire and longing.

פתיחה למשנה ז'

אחרי הסצירו כמה שנויים צחזית הרלון הפשוט, כגון הרלון המשפיע מלמעלה למטה (משנה ז') והרלון והחשק (משנה ה') והרלון שחוזרת חלילה (משנה ו') צא להזהיר על נושא חשוב, אשר אלו הדברים שהתחלנו ללמוד אותם, אם כוונתנו לקלוט העניינים צחמת כדי להשגם ולהפגם ככל תפולות גופנו ומחשבתנו ורוחנו צחמונתנו צהצורא עולם וצטצדנו אותו ית' וצלמדנו תורתו הקדושה וצקיום מלותיו, זקוקים אנתנו לשתיקה ודומייה עמוקה. כי הרלון הפשוט לא נתן להשגה והצנה ע"י דבורים ואפילו ע"י הרהורים ושעפים, אדרצה לימוד החכמה ההיא המכונה צפי חז"ל חכמת האמת א"א צשום אופן אלא צחשק וצבהתלצבות וצדצקות מוחלט צלי סייגים וצרחקות, צשתי צחי, א.) צחי רלון לעשות רלון ית' וצ.) רלון לשמוע ולקבל רלון. וכל הכלים השכליים והנפשיים אינם שווים לתכלית ההוא, כי אינו צא אלא צהרגש הרלון צאדם עלמו. וצא צמשנה זו לעורר לכל מעיין להסתכל על עלמו ולצרר מחשבתו ודבורו כדי שתהיה לו צהירות וצהרה צסוד הרלון והחשק.

Note, there is a fine but crucial difference between will and desire. This Mishna demands of every student who approaches with the intention of entering into these mysteries to listen carefully to a word of advice before beginning. It is vital to remember that we, humans, experience will and desire differently. In the book, Mei Hashiloach (Vol I. Yithro, cit. Anochi) R. Lainer explains how with regard to God will and desire are one and them same, (see above, preface to Ch. 1 Mishna 1 cit loc. In order) whereas in us, flesh and blood, they are not necessarily one and the same, because we have agents of will like the heart, the mind, the eyes, mouth and viscera, that are each biased in their own favor and each pushing its own program and agenda. That's why every person

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כב)

needs clarity concerning their own heart, to know what and where is the source of the desire they are feeling.

ודע שיש חילוק והפרש דק והכרחי בין רצון לחשק. ומשנה זו תוצע ממי שצא לכנס אל הקודש פנימה לליית לעלה טובה להבין אותה היטב קודם שיעסוק בלימוד חכמה זו. כי מה שאדם מרגיש בעצמו חשק ומה שמרגיש רצון לאו היינו הכ'73 ועיין באריכות בספר מי השילוח חלק ראשון - יתרו ד"ה אנכי. כי אלל הצורא צ"ה רצון וחשק הם דבר אחד כמו שהזכר לעיל (הקדמה למשנה א' ד"ה אכן) אבל אללנו צער ודם איננו מוכרח להיות כן. שיש סרסורי רצון כגון הלצ והמחשבה והעינים והפה הקרובים אלל עצמם ודוחפים תוכנית ונטייה שלהם. לפכך על כל אחד לצרר לבו ומחשבתו לדעת מאין זה לו הרצון.

These matters are of the highest order of importance, among the things we were commanded on Sinai as we learn in the book, Mei Hashiloach (Vol I. Yithro cit loc. I am) that among the Ten Commandments, the tenth which is a prohibition against improper thoughts and reflections, corresponds directly to the first commandment which instructs us to have positive thoughts and beliefs. From the Mei Hashiloach, we learn one especially important point. Sometimes one's reflections begin with thoughts which come from nowhere, at the level of *creatio ex nihilo* something from nothing. That is how the will flows from the Creator into us, the proper way. First an idea - whose source is very exalted and holy - occurs. The idea engenders a refined and pure impulse which descends into the thinking mind where it manifests as a thought concerning some object of one's desire. The mind then reflects upon it. Only afterwards does a person find they are moved by the notion to act upon the will, to satisfy the desire. If this is the order in which it manifests then he be may sure it is the will of God manifesting itself. But if it comes in a different order; first a craving or desire in the heart, then it requires very thorough assaying to establish whether or not it is the result of some prior disposition, some habit or compulsion whose root and source is in himself, born of bias, proclivity or covetousness that is making him prone to such desires.

והדברים עומדים צרמו של עולם מתנוססים על הררי קודש שנלטונו עליהם על הר סיני כדאיתא צב' מי השילוח, שבעשרת הדברות דבור לא תחמוד הוא הל"ת שצברבור ושייך אלל הדבור הראשון אנכי שהוא המ"ע של הרהור, כי זה לעומת זה, עיי"ש. והיולא לנו מדבריו הוא ענין אחד נחון מאד. שיש שהאדם מהרהר צברבור שצא לו מחשבה צבחי יש מאין, והוא סדר השתלשלות הרצון כמו שצריך להיות, שקדם צא לאדם רעיון ממקור עליון ושרשו גבוהה מעל גבוהה וגולד צו חשק עדין וטחור היורד למחשבתו עד שמרגיש צב שחושצ על החשוק ומעיין עליו. ומשם צב לו רצון לעשות כמו שחשצ לעשות להפיק רצונו. ואם צב לו כסדר הזה אז צטח הוא רצון ה' המופיע צו. אבל אם צב לו צסדר זו שקודם מופיע צו רצון או חשק צלצו אז חייב לצררו היטב לפתח צשצעים נפה לעמוד עליו צצבירות שלא צא לו משום חיזו נטיה וחמדה שהיה צו לצרר ומשום קרצתו אלל עצמו, ואז צוודחי הוא הרצון הפשוט המופיע צו.

73. עיין ספר מי השילוח חלק ראשון - פרשת יתרו ד"ה אנכי ה' אלקיך, וז"ל הנה צמציאות האדם נמלא ה' כחות והם, הרהור, מחשבה, רצון, מעשה, דבור. אם המעשה צא לאדם כסדר הזה שמתחילה צא צברבור, ואח"כ ירדה למחשבה, ולרצון, אז יהא צטוח שהמעשה הזו הוא מרצון הש"י ונלמח ממקור החיים, אך אם צא לאדם כסדר הזה, שמתחילה צא רצון ללצ ואח"כ ירדה למחשבה אז צריך המעשה הזו צברורין כי אולי גוף צמיחת הרצון גולד צו מאיזה נגיעה מחמדת עוב"ז, עיי"ש.

See, Mei Hashiloach (Vol I. Yithro cit loc I am the Lord your God) Now, in the a person there are 5 levels of thought; a.) idea, b.) reflection, c.) desire, d.) act, e.) speech. If the deed comes to a person in this order that first it manifests as an idea and only then descends into the reflective process and only then to desire, then a person may be assured that that act springs from the will of God, and grows from the source of Life. However, if it manifested in a different order, first it appeared as a desire in the heart and then it descended into the thought to be reflected upon, then the act requires assaying. For perhaps the very body of the growing desire was born in some mundane craving.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ג)

Mishna 7

Ten Sephirot of Nothingness, withhold your mouth from speaking and your heart from reflecting. And if your mouth hurries to speak or your heart to reflect, return to the place, for regarding this it is said, desire and back. And it is concerning this that a covenant is hewn.

משנה ז'

74 עשר ספירות בלימה, 75 בלום 76 פיך מלדבר 77 ולבך מלהרהר, 78 ואם רץ פיך לדבר ולבך להרהר 79 שוב למקום, 80 שלכך נאמר

74. עשר ספירות בלימה: פי אותן שאמרנו לעיל שהן אמעיס להצנת הרצון הפשוט.

Ten Sephirot of Nothingness: Those described above as being the medium whereby the Simple Will may be comprehended.

75. בלום: כדאיתא בש"ס (חולין פ"ט.) אמר רבי אילעא אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שזולס את עלמו בשעת מריבה שנאמר חולה ארץ על בלימה ע"כ. ופי' זולס כאילו זולע תאוותו בתוכו ואינו מרשה לרצונו ללאת לחוץ בלי מתג ורסן.

Withold: As we learn in the Talmud, (Chulin 89a) R. Ila'a said, "The world only exists for those who check their responses in times of strife, as it is written, (Job 26:7) "The world depends on - בלימה - *Blimab* - Stopping (the mouth)" Our Mishna uses the the word - בלום - *Blum* - in the sense of swallowing one's desire back down, not allowing it out without bridle and bit. See note to (Ch 1 Mishna 3 cit loc *Blimab* - Nothingness)

76. פיך מלדבר: כד"א (קהלת ה' ה') אל תתן את פיך לחטיא את בשרך וגו' כשאדם מתאר מחשבותיו במילים בדבורו צפה אפשר לזכר על ידי כך לחימוד ותאוה שלא עלתה על לבו. כי מילים יש להם כח לעורר התאוה. כמו שראוים בחוש כשמדבר על עניני אכילה אפשר שתעורר רעבנו.

Your mouth from speaking: As we read, (Ecl 5:5) "Do not allow your mouth to entrap your flesh into sin." For when a person describes his thoughts, giving voice and words to notions, it is possible thereby to awaken the libido and start a craving which did not occur to the heart. For words have power to awaken desires, as we see plainly that talking about food can make one feel hungry.

77. ולבך מלהרהר: כי יש הרהורים בלב האדם שזאו לו ממה שאחרים הכניסו בו, והם לא שייכים לו כלל, או שהגיעו לו ממה שדיבור צפוי על איזו ענין ונולד בו הרהורים ע"י, כמו שהסברנו, או ממה שהסתכל בו וכדומה. ואם האדם משתק כחות הללו ומעיין על כל חשק ותאוה וחמדה ורצון לחקור אחר מקורו ושרשו לדעת מאין באו לו אז מוטב.

Your heart from reflecting: A person may have notions whose trigger is outside himself because there are environmental factors to ones desires, as well as internal factors. Other people have the power to stimulate one's cravings too. Sometimes a person may say something, and in doing so, trigger their own desires unexpectedly, as explained above, even just looking at something may provoke desire. A person needs to be able to silence the noise of these stimuli, to examine every craving and desire and will, to establish its true nature and source in order to know it thoroughly before acting on it.

78. ואם רץ פיך לדבר ולבך להרהר: פי' כמו שמבואר בספר הק' תפארת יוסף (ראדזין) - פרשת נשא ד"ה וידבר [א] וז"ל ולהאדם נדמה שקודם בא [חשק] אל המחשבה שזמון ואח"כ מזאת המחשבה נסתעף להרצון שבלב אזל באמת הוא כדאיתא בזו"ק (לו כ"ח:) ואז יעלה מהארץ ולבחר השקה את כל פני האדמה הכי יתער עשן מצינה דאיכו כליצא דאוקמוה לגבי לבז מצין וסליק לגבי חכמה דאיכו כמחא וכו', וביינו שהאדם לריך לזרר עלמו בתחלה צהרצון שבלב לא יחשוק רק למה שצרונו ית' ולא יהיה לו להלבז שום נטיה מרצונו ית' ומחמת שבלב אין ציד האדם לזרר עלמו עד הגמר כי (משלי כ' ט') מי יאמר זכיתי לזי עכ"ל עיי"ש.

And if your mouth hurries to speak or your heart to reflect: As is explained in the book, Tifferet Yosef (Radzin, Naso cit.loc. And God spoke [1]) "A person may think that first the thought comes to mind in the brain and from there it flows from the thought to the rest of the body to be experienced as a desire in the heart, as we read in the Zohar (Vol III. 28b) 'A mist rises from the ground,' and only afterwards are we told its purpose is 'to irrigate the entire face of the earth.' Thus the smoke awakens in *Binah* - Understanding which is the heart in us - as we say, 'the heart understands' - and flows towards *Chokhmah* - Wisdom which is the brain in us. What the Zohar is telling us to do, is to ensure that we are clear where our desires are flowing from before acting on them. Because sometimes the

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(נד)

רצוא ושוב.⁸¹ ועל דבר זה נכרת ברית.

heart has its own agenda and is not responding to desire flowing into it from God. So we must make sure that our desires don't spring from out biases and predispositions. And since the heart is not totally under a person's control, no one can be sure they have clarified every desire, as it is written (Prov. 20:9) 'Who may say I have cleared my heart?'"

79. שוב למקום: עוד (שם) צם' תפארת יוסף וז"ל ועל זה החלק שאין ביד הלצ לברר עזמו יכול מחשבה שצראש היינו השכל שצראש להגביר עליו לעשות רק שצרונו ית' עכ"ל ועיי"ש. ופי' שלא יחדל האדם מלהפך ומלהקד ברונוותיו לבררם מכל סיג ופסולת, דהיינו ללצן כוונה צעיונו עליהם שכלו. ולזה נריך האדם לשאל את עזמו מה הן רנוותיו צאמת לאמתו ומאין ומאיזה שורש צאמה חשקו לדבר מה. כי האדם עלול לשקר ולרמאות עזמו מפני נטייתו. וכשמרגיל אדם את עזמו על החקירה הזאת מולא דוגמות צתהליכיו ומכיר שאותם החמדות והרנוות חוזרים פעם אחר פעם, וכשמצבונן צהם מולא צהם שמן מנהו מהרבורים הצאים לו משורשו ושהשתלשלו ממקור מחצב נשמחו ושייכים לשורשו צהיחידה כציוכל הנקראת מקום.

Return to the place: Further in the book, Tifferet Yosef (ibid.) "And concerning that part of the heart which is not in one's power to rectify or clarify, there, the thoughts in the head have power to compel the heart to comply with God's will." What this means is that a person must not hold back from thoroughly checking his desires to make sure they contain no extraneous material. That is, everyone needs clarity concerning their own thoughts, and this can only be achieved through quiet reflection. A person needs to ask himself, What do I really, truly want? Where do these desires in me come from? What's the source of my craving for that thing? For a person is likely to be more easily convinced into thinking the source of his desires is benign or holy than into doubting their veracity or provenance. And when a person grows accustomed to questioning the source of his desires, a pattern becomes apparent in them. And when a person contemplates and meditates upon his desires he may come upon the flashes and sparks of desire from the source of desires, from his connection to the divine desire, from the place whence his soul was hewn. Those desires belong with his highest aspirations and are connected at the level of *Yechida* - Singularity with He who is called The Place.

80. שלכך נאמר רצוא ושוב: עיין צפרשנו לעיל משנה ה' ד"ה צרוא ושוב, וגם ליינתי לקטע מספ' הק' תורת אמת (לוצלין) שמציא מאמר הזוכ"ק עה"פ (איוב כ"ג י"ג) וז"ל והוא צאחד ומי יצנו, והא צאחד מציעי' ליה. רק המכוון הוא שצציוכל שלימותו ית' הוא כשכוא צאחד עם המקבל צצווגא חדא, וכן אין שום שלימות להמקבל, רק כשנעשה צאחד עם המשפיע, היינו כשיודע צעזמו צאמונה שלימה, שאין לו שום כח מעזמו צלתי המשפיע, וגם אין לו שום רצון לקבל שום תענוג אחר, וזאת תענוג המשפיע, ואזי נקרא המקבל ג"כ צאחד, עכ"ל עיי"ש. ופי' שרצונו הפשוט מקושרת עם רצונו ציחודא שליט רק כשהאדם מצר רנוותיו שיצווגו ויתאימו לרצונו הפשוט, ומולא יקר מזולל ומלצן רנוותיו.

For regarding this it is said, desire and back: See above, (notes to Ch. 1 Mishna 5 cit. loc. In them, quoting the Torat Emet) Also see the reference to the Zohar (Vol III 81a) "Therefore is it written (Job 23:13) "He is in one, and who can oppose Him." God only dwells and may only be found in One. Question: Ought not the text to have said, He is One, why does it say, He is in one? What does it come to teach us? It means God only dwells in one who is so established in holiness that they have become one." The meaning of it all is this: God's perfection and wholeness, as it were, depends on His being One with the receiver of His bounty and generosity in reciprocal coupling. And it is the same for the recipient, who can have no other desire but to be united with the Source; to become One with the Giver, to know with complete and total faith that 'I have no power of my own that is not the gift of the Giver. I have no desire to receive any pleasure but the pleasure of my Giver.' For then the receiver is also One with the giver. Because God's Simple Will is tied to our will in complete unity only when a person makes sure his desires are congruent with the Simple Desire, by sorting through the dross and selecting for the divine.

81. ועל דבר זה: פי' על העצודה זו שדורשת ללילות המחשבה והתאפקות הרנוות ומתון החשק עד מקום שידו של אדם מגעת כדי שלא יצא לידו צלצול וטעות צעיוות רצונו ורצון קונו.

And it is concerning this: Because this form of worship demands clarity of thought, discipline of desires, patience and perseverance as much and as far as is humanly possible, in order that a person not be overcome and confused into mistakenly identifying his own desires for his Creator's desires.

82. נכרת ברית: עוד (שם) צם' תפארת יוסף וז"ל אצל מי שצירר עזמו צאמת צלי שום רמיה עד מקום שידו מגעת ואם לאדם הזה יזדמן פעולה שאינה מצוורת (תהילים ל"ב צ') לא יחשוב ד' לו עון כי הוא ודאי כיון לעומק הרצון השי"ת עכ"ל. וזה פי' שנכרת ברית, שהקצ"ה מרמז לאדם שאם למאס ובלס פיו ולשונו עד מקום שידו הגיע, אין לו ממה לפחד לנפשו, שלא יחשוב ד' לו עון וכי' ויצטח ד' שיצרו לטוב, כי צדוא

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

המחשבה הזאת שהיה לו גמטה ממקור עתיק נשגב כמו שהסברנו לעיל בפרוש משנה צ' ד"ה וזרית, שהזרית היינו רחמים הגמטה מהריון הפשוט.

A covenant is hewn: Further quote from the book Tifferet Yosef (see above, Naso cit.loc. And God spoke [1]) “But anyone who tries as far as their hand can reach to search out the sources within himself, to discover the truth about his desires, and if, after all his care he finds he has done something which requires clarifying, then, (Psalms 32:2) “God will not reckon it a sin for him” because he has surely tapped into God’s will for him, [when he did the deed].” This is the meaning of our Mishna, A covenant is hewn. God suggests to a person that if he has done his best in stopping his mouth and tongue from speaking what it shouldn’t, then he has nothing to worry about. God will not reckon it a sin to him, he can rest assured that God will make it work out for the best in the end. For, surely, the thought was drawn from the very source of Life, from the most ancient connection to the loftiest beginnings, as was explained previously (Mishna 2 cit. loc. Covenant) The covenant referred to is the compassion flowing from the Simple Desire.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(טז)

Mishna 8

Ten Sephirot of nothingness. One, breath of the Living God, Life of Worlds, His Throne was planned from forever. Blessed and blessed is His Name, forever and always. Voice, breath and speech, this is the Holy Spirit. There is no fathoming its beginning, and its purpose has no limit.

משנה ח'

עשר ספירות בלימה, אחת רוח אלקים חיים חי עולמים נכון כסאו מאז, ברוך ומבורך שמו תמיד לעולם ועד. קול רוח ודבור זו רוח הקדש, לראשיתו אין חקר לתכליתו אין קצבה.

Preface to Mishna 8

After prefacing and explaining the shape and gestalt of the Simple Desire and the way it spreads outward to manifest in the basic Sephirot, and in people who sense desires coursing through them in their many forms, we come to the main contents of the text. It reveals to us the mystery of the coming into being of the physical world. What it is based upon; the materials from which it is composed, and how it was developed.

פתיחה למשנה ח'

אחרי הקדמתו בפירוש מהות ותואר הרצון הפשוט ואיך היא מופיעה בספירות היסודיות, וצאדם המרגיש צתוכו זרמים של רלוות צכמה חופנים, צא אל תוכן הספר העקרי, לגלות לנו הסוד איך נתהווה העולם הגשמי על מה הוסדה וממה נזנית ואיך השתכללה.

The text begins with the number 1; the first phase and gradation in the realization of the Simple Desire. In the following Mishnas, to the end of the chapter, the phases follow one another from 1 to 10. They take the form of three basic states or elements of Breath, Water and Fire which together comprise the threefold thread with which all of creation is fabricated.

ומתחיל צאחת, דהיינו השלצ והייפע הראשון צהתגשמות הרצון הפשוט, ומונה הלה - צמשניות עד סוף הפרק - צהדרגה שחיס ואח"כ שלש עד עשר. ומדצב על שלש יסודות, רוח מים ואש, שהם החוט המשולש צו נארג כל היצור⁸³.

The very first among these is - רוח הקודש - *Ruach Hakodesh* - Holy Spirit. The main point of this Mishna is to teach us about the qualities of the Holy Spirit.

והראשון שצראשונים היא הרוח הקודש, ועיקר משנה זו צא ללמדנו על טיבו של רוח הקודש.

Now, in the preface to Mishna 1 we explained the plain meaning of the word Desire and how a desire for something assumes a sensation of lack, a deficiency. It follows, then, that the manifestation of God's Simple Desire represents God's reduction of Himself through this sensation. The sensation of the Simple Desire and the accompanying sensation of deficiency

83. וכדאי הוא להדגיש כאן שצספר יצירה לא נזכרו ארצעה יסודות כלל, רק שלשה. ועפר נזכר פעם אחד (צמשנה י') כתולאת יסוד המים ולא כיסוד לעצמו. וכן הוא צאמת כי העפר הוא העדר החשק מהשלשה יסודות כמו שאצבאר צעה"י שם.

It is worthwhile noting here that throughout Sefer Yetzira the 'four elements' are not referred to; only three elements are ever discussed. Earth is mentioned once in Mishna 10 as a byproduct of Water, but not as an element unto itself. And this is how it is in reality, because Earth represents the absence of desire present in the Three Elements, as will be explained.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(מז)

together comprise the level known as *Ain* - No-thing. This Mishna comes to explain how the desire branches out to give birth to the cosmos. Note, this experience of deficiency accompanying desire is paralleled by another aspect, the concept of 'other' and 'else'. What it teaches is that God, in reducing Himself, so to speak, through the experience of desire, makes room for the concept of other. It is written (Isai. 64:3) "No eye has seen, God, but Yours, what You have prepared for those who wait upon You." In the Talmud (Berachoth 34a) we learn, R. Hiya b. Aba said in the name of R. Yochanan, "All the prophets only ever prophesied about messianic times. Concerning *Olam Haba* - the World to Come, however, 'No eye has seen, God, but Yours, what You have prepared for those who wait upon You.'" In the midrash (Gen. Rabba 2:4) we learn the following: "It is written, (Gen 1:2) "And the *Ruach* - Spirit of God hovers over the face of the waters." R. Shimon b. Lakish interpreted the verse as metaphors for various exiles: The *Ruach* - Spirit of God hovering over the face of the waters represents the spirit of King Messiah." What this teaches us is that the World to Come is an idea representing something that is always in the process of becoming, it is yet to come. This mirrors the Simple Desire which is for something that is in the future, something that is yet to be, something that does not exist yet but will come; something impossible to grasp or reach. This is the meaning of 'other' which, we said above, is the corollary of the Simple Desire, a branching out of the basic concept. It represents the *Ain* - the no-thing, the zero, the deficiency, the empty space inside God, so to speak. This explains the phrase "No eye has seen, God, but Yours," because one of the effects of the Simple Desire is the existence of 'other', itself a reflection appearing in a mirror of correspondence, a parallel, an effect of the cause, something which seems to be coming but never arrives.

והנה צפתיחה למשנה א' הסברנו פשטות מוצן מלת רצון שהרצון לדבר מה מחייב הרגש חסרון, נמצא שצופעת רצונו הפשוט חיסר כביכול צעמנו ע"י הרגשו. והרגשת הרצון הפשוט והרגשת ההעדר אשר צלדו ללוותו, הוא צחי אי"ן. ומשנתנו צחה לפרש איך הרצון הסתעפה להוליד כל היקום. ודע שהרגשת ההעדר והאין מלווה ג"כ צחי נוספת והיא מושג הזולתי והאחרת. וצח ללמד שכביכול ע"י הנמצא פנה מקום לזולתו. והנה כתיב (ישעיה ס"ד ג') עין לא ראתה אלקים זולתך ישעיה למחכה לו. ואיתא (ברכות ל"ד). ואמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן כל הנביאים כולן לא נתבצחו אלא לימות המשיח אבל לעולם הבא עין לא ראתה אלקים זולתך ע"כ. ואיתא במדרש (בראשית רבה צ"ד) כתיב (בראשית א' ז') ורוח אלקים מרחפת על פני המים ר"ש בן לקיש פתר קריא בגליות וכו' ורוח אלקים מרחפת זה רוחו של מלך המשיח עכ"ל. ופי' עולם הבא כמשמעו צחה צחי הרצון הפשוט לדבר שהולך וצח ותמיד נשאר צחי עתיד לצח וא"א להגיע עליו לתופסו זה ענין הזולת שהזכרנו כסניף וסניף רצון הפשוט שמשמעו האי"ן האפס וההעדר צחי חלל הפנוי בו ית' כביכול. וזהו פי' עין לא ראתה אלקים זולתך שתולאת הרצון הפשוט היא הזולתי שהיא כמו שקף הנראה במראה צחי זו לעומת זו, צחי עילב ועלול, שצח תמיד ואינו מגיע לעולמים⁸⁴.

The mishna states that the beginning of everything is *Ruach Hakodesh* - Holy Spirit. The reason this phrase was chosen from all the possibilities the Hebrew language offers, to describe the

84. ופי' אלקים זולתך שזולתו ית' יש משיגו שאע"פ שעין לא ראתה, וכל הנביאים נלאו לנבאות עליו כי רחוקה היא מהם, עכ"ל הזולתי יש זה הכח וכלים להכיל אותה להשיגה. שהזולתי היא תולאת הרצון הפשוט ונולדה מצחי הבא צחי עולם הבא והבן. והנביאים שהם חיים וקיימים צעכשו א"א להם להשיג צחי הבא.

The phrase "No eye has seen, God, but You," can also be understood this way: There is a way of grasping Him although no eye has seen Him. All the prophets attempted in vain to describe God in a vision, because God is not accessible that way. Nevertheless the 'other' has the ability and wherewithal to contain and achieve sight of God, because the 'other' is the product, the effect of the Simple Desire, representing the World to Come. The prophets always standing in the here and now, inside their lives in the current world, could not grasp the reality of the experience of the future.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ב"ח)

beginning of all beginnings is this. *Ruach* - Spirit describes something that cannot be said with another word or phrase. It attempts to describe God's first action, so to speak. As though God's first act is to breathe out, exhaling breath from His mouth, so to speak. The word *Ruach* - Spirit represents the idea of something that used to be inside God's bosom, something special, close to God's heart, that God desired to extrude outside of Himself. *Ruach* - Spirit follows the Desire as effect follows cause. The phrase, *Ruach Hakodesh* - Holy Spirit is an attempt at naming, or depicting in words, what was in God's original thought, so to speak. There, in the source, before being breathed out, everything is already prepared, like the phrase, 'the last act is contained within the original thought.' This is the highest place it is possible to imagine with our minds.

ואומר שתחילת כל דבר הרוח הקדש. ולמה צחר מכל המילים ותארים ששפה העברית מוכתרת בהם מלת רוח לתאר צו הדבר הראשון שבראשונים. אלא ענין הרוח מרמז ליסוד שא"א לתארה באופן או צמלה אחרת. שפעולה הראשונה שעשה הקב"ה הוא כאלו נשם הצל מפיו כזיכול. ומלת רוח רמז למה שבחיקו של האחד המיוחד תוך תוכיותו, ומה שצרכו להוליא חולה לו, ורוח נמשכה אחר הראון כעלול מן העילה. ורוח הקדש מלייר מה שצמחצתו היסודי כזיכול ושם במקורו קדם לאתו לחוץ כבר הכל מוכן בחי' סוף מעשה צמחצתו תחלה, וביא המקום הכי גבוהה שאפשר ללייר דמיונו.

Mishna 8

Ten Sephiroth of nothingness. One, breath of the Living God, Life of Worlds, His Throne was planned from forever. Blessed and blessed is His Name, forever and always. Voice, breath and speech, this is the Holy Spirit. There is no fathoming its beginning, and its purpose has no limit.

משנה ח'

⁸⁵ עשר ספירות בלימה, ⁸⁶ אחת ⁸⁷ רוח ⁸⁸ אלהים חיים ⁸⁹ חי עולמים ⁹⁰ נכון כסאו מאז, ⁹¹ ברוך ⁹² ומבורך שמו ⁹³ תמיד לעולם ועד.

85. עשר ספירות בלימה: פי' אותן שאמרנו לעיל שהן התפשטות והתגשמות הראון הפשוט והתפתחה מן האין אל היש.

Ten Sephiroth of Nothingness: Those ten about which we said that they are the realization and materialization of the Simple Desire and its evolution from the *Ain* - nothing to the *Yesb* - something.

86. אחת: כאלו אמר שהספירה הראשונה שהיא הרוח היא כתר עליון. והיא הראון כד"א (יחזקאל ח' י"ג) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו וגו' ומתרגמין לאתר דתהוי תמן רעוא.

One: As though the text had written that the first Sephira is *Ruach* - Spirit, i.e. *Keter Elyon* - Supernal Crown. It is the Simple Desire as it written (Ezk. 1:12) "Where the breath was to go, they went," The Targum translates it as: 'To that place where the desire was, they went.'

87. רוח: הכוונה צמלת רוח המדובר כאן לאו להביל יולאת מן הפה, אלא כוונתו הראון שתהיה מושג ההביל, מושג הפה, ומושג ההולאה. הראון היא שכנויה עד כאן היתה ראון הפשוט מעכשיו תכונה רוח הקודש. ורוח ג"כ פירושו ראון כד"א (בראשית ג' ח') ה' מתהלך בגן לרוח היום. ועיין פי' ספורנו (שם) לרוח היום - לראון היום לעשות הדברים הנראים באותו יום ע"כ.

Breath: The word - רוח - *Ruach* - Breath used here in this text refers not to the breath which comes out of the mouth, but rather in order to introduce to the three parallel concepts; breath, mouth and breathing. That which have, until now, referred to as Simple Desire will henceforth be called Holy Spirit. The word - רוח - *Ruach* - is also sometimes translated as desire as we read, (Gen. 3:8) "They heard the sound of God walking in the garden in the (*Ruach*) breeze of the day," The Sforno (ibid.) translates it; 'to the desire of the day - to do the things that day requires doing.'

88. אלהים חיים: קשה איך שייך אלל הקב"ה ענין החיים כלל, וכי בעל חי הוא אתמהה. הלא חיים משמעו עיצור, לידה, קטנות, יניקה, צגרות, זיוג, הולדה צדומה, זקנה ומיתה וכי. אלא וודאי חיים פי' אמלעות ומשאז לתכלית הפקת הראון הפשוט, וכל תולאה ועלול שגרך למטרה

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(בב)

היא קרוי חיים. ופי' רוח אלהי"ם חיים היינו הופעה מן קמיה קב"ה, שכל הופעה בצחי' רוח אלהי"ם חיים. ופירושו הוא שכל שהדבר קרוב יותר למקורו האמתי אזי פחות נראה. וכשדבוק במקור ממש אזי אינו נראה כלל. כאין זה איתא צוה"ק (שמות פ"ח) זכור את יום השבת לקדשו, רבי יצחק אמר, כתיב (בראשית ז' ג') ויברך אלהי"ם את יום השביעי, וכתיב זמן (שמות ט"ז כ"ו) ששת ימים תלַקטוהו וציום השביעי שבת לא יהיה בו, כיון דלא משתכח ציה מזוני מה צרכתא אשתכח ציה. אלא הכי תאנא, כל צרכאן דלעילא ותתא ציומא שביעאה תלין, ותאנא אמאי לא אשתכח מנא ציומא שביעאה, משום דההוא יומא מתצרכאן מייניה כל שיתא יומין עלאין ע"כ.

Living God: Question: How can we ascribe Life to God; is God alive; surely the concept of Living is only applicable to things that undergo conception, birth, infancy, nutrition, maturity, coupling and reproduction, age and death? Obviously, Life in the context of Sefer Yetzira means the means or conduit whereby the Simple Desire is fulfilled. All effects and consequences necessary to the production of the desired result are called Life. 'Breath of the Living God', then, means That Which Begins with God. All manifestation comprises Breath of the Living God. The reason is this: The closer one approaches the true source of something, the less apparent it is, and, when one is connected to the very source without any intermediary, there is no sign of it at all. As we learn in the Zohar, (Vol. II 88a) It is written, (Ex. 20:8) "Remember the Sabbath day to sanctify it." R. Yitzchak said, it is written, (Gen 2:3) "God blessed the seventh day." Concerning the manna, it is written, (Ex 16:26) "Gather it for six days, for on the seventh it is Sabbath, there shall be none." Since there is no manna-fall on the Sabbath, what blessing is there?" The answer is as we have learned: All blessings, high and low, depend upon the seventh day. And we were taught, why do we not find the manna falling on the seventh day [on earth]? Only, because it is the day from which all six supernal days of the week take their blessing.

89. חי עולמים: פי' כשאלהי"ם חיים משפיע נקרא חי עולמים. ואם צפתח ואם צירי, נראה פשוט שרריך לקראותה צפתח. ובעה"י אבאר לקמן.

Life of Worlds: When the Living God is actively influencing the world then God is called Life of Worlds. Whether the phrase should be read - חי עולמים - with a *patach* vowel, or - חי עולמים - with a *tzayray* vowel sound, it seems to me it should be read with the *patach* vowel, as shall be explained.

90. נכון כסאו מאז: כד"א (תהילים ל"ג ז') נכון כסאך מאז מעולם וגו' ומתרגמין מאז מעולם - מן לקדמין מן עלמא. פי' שהכסא קדם לעולם. שצחי' הרוח שהיא הופעת הרגון כמשפיע והורדתה לעולם התחתון קדמה לעולם. (ועיין לעיל בפירושו למשנה ג' ד"ה והשז, וד"ה מכונן. ועיין לקמן פרק ג' משנה ג' ד"ה נצרה הכל) ויסוד מלת מאז בקרא (בראשית ל"ט ה') ויהי מאז הפקיד אהו צביתו וגו' שמרמז ליוסף מקור הצרכות כדאיתא צוה"ק (בראשית רכ"ז:ז) ויברך את יוסף ויאמר האלהי"ם אשר וגו', צהאי קרא אית לאסתכלא ציה, ויברך את יוסף, דלא אשכחן הכא צרכה דברך ליה ליוסף אלא לציוי, אי לציוי ויברכס מצעי ליה, מהו ויברך את יוסף, ולא אשכחן הכא דאחצריך יוסף עכ"ל. שבמקור עלמא הצרכה סומא מן העין כדפרשנו לעיל, ד"ה אלהי"ם חיים, שאין הצרכה נראית בעולם העליון במקורה אלא בעולם תחתון.

His Throne was planned from forever: As we read, (Psalms 93:2) "Established is Your throne since then, from forever, You are." The Targum translates the phrase; "since then, from forever," as, "from since before the world." Which is to say, God's Throne preceded the world. The aspect of Breath which is the manifestation of the Simple Desire as an influence and its evolution into the world of our experience, all came before that beginning we call Creation. (see above, Mishna 3, cit. loc. Return, cit loc, His Place. For a discussion of the paradox - Some things Exist Before Creation, see Ch 3. Mishna 2, cit loc Everything is Created.) The source of word - מאז - *Me'az* - since then, is found in Scripture, (Gen. 39:5) "And it was since when he'd made him overseer," which tells us that Joseph was the source of all the blessings, as we learn in the Zohar, (Vol. I 227b) "It is written (Gen. 48:15) "He blessed Joseph and said," There is something noteworthy in this text. The verse says Jacob blessed Joseph, yet we don't find any blessing directed at Joseph, only at his children. And since it was only directed at them the text should say, Jacob blessed them. Why does it say he blessed him, since we don't find any such blessing in the text? This reflects what was said above, at the source it is always impossible to identify the blessing, because blessings are not visible at the source; only when they trickle down to this world do they become manifest.

91. ברוך: י"א שסוד הצרכה היא שמשמעתו כריעת צרך והורדה מלמעלה למטה. ועיין צוה"ק (שמות קסג) צרוך דא רזא דנקודא עלאה, דאיהו צרוך, דכל צרכאן נצעין מתמן, ואי תימא עלמא דתתי אקרי צרוך, לאו הכי דהא נקודה עלאה איבו דכר, עלמא דתתי נוקבא, איבו צרוך ואיהו צרכה, צרוך דכר, צרכה נוקבא, ועל דא צרוך איבו נקודא עלאה ע"ל. ודייק דלא קתני נקודה קדמאה אלא עילאה, דתמן לעילא לית צחי' עבר וקדמאה.

Blessed: There is one opinion says the secret of - ברכה - *Bracha* - blessing, is in the word - ברך - *Berech* - knee; the knee bends and the body is lowered, a metaphor for the flow downwards. The Zohar (Vol. II 162a) says, "- ברך - *Baruch* - Blessed, this is the supernal point which is - ברך - *Baruch* - Blessed, because all blessings flow from that

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ג)

⁹⁴ קול רוח⁹⁵ ודבור⁹⁶ זו רוח הקדש, ⁹⁸ לראשיתו אין חקר ⁹⁹ לתכליתו אין קצבה.

point. And if you thought it was the World to Come which is called - ברוך - *Baruch* - Blessed, not so! Because the Supernal Point is masculine while the World to Come is feminine. He is blessed, but she is the blessing, because - ברוך - *Baruch* - Blessed is Male, while ברכה - *B'racha* - Blessing is Female. So, - ברוך - *Baruch* - Blessed is the supernal point." The Zohar is pointing out that it is not the foremost point which is male, but the highest point, since there, at the highest point there is neither past, nor first.

92. ומבורך שמו: עוד (שם) שם, דא עלמא דאתי, דאיכו שם גדול, כמה דאת אמר (יהושע ז' ט') ומה תעשה לשמך הגדול ע"כ. ופי' ברוך צחי זכר משפיע, ומצורף שמו צחי נקצב מקבלת. ברוך צחי זכר צחי עבר, שם צחי נקצב צחי להבא.

And blessed is His Name: Also in the Zohar, (ibid.) "This is the World to Come - the Great Name, as is written, (Josh. 7:9) 'And what will You do for the sake of Your Great Name?'" The Zohar considers - ברוך - *Baruch* - Blessed, as an expression of masculinity, the influencer, and - ומבורך שמו - *Um'vorach Sh'mo* - Blessed is His Name, and an expression of femininity, the influenced. - ברוך - *Baruch* - Blessed is male representing the past, - שם - *Shem* - Name is feminine, expressing the future.

93. תמיד לעולם ועד: פי' ששמו תצורך על ידינו. ויסודו (תהילים קי"ט מ"ד) ואשמרה תורתך תמיד לעולם ועד: שדכע"ה מתפלל שעצדתו תשאר לנצח אע"פ שאנחנו כולל עצרים ימינו.

Forever and always: Because God's Name is blessed through us. Its source is the verse (Psalms 119:45) "I will guard Your Torah forever and always." King David was praying that his worship last forever, even though we, our days pass as the shadow.

94. קול: ויסודו (בראשית ג' ח') וישמעו את קול ד' ה' מתהלך בגן לרוח היום וגו' ופי' שהיתה גלוי שכינה. ופי' שלפני הדיבור שהיא התקשרות אחד עם השני מתחלה הקול לפעם בגרון המדבר, ובו התאמנות הרצון להתקשר. שאפילו קודם הופעת הדיבור כבר הופיע הרצון. והקול כמו מרכזה למחשבה הריא. (ועיין פתיחה לפרק ז' משנה ג')

Voice: its source is in the verse (Gen. 3:8) "They heard the voice of the LORD, God walking about in the garden in the breeze of the day." What it means is that there was *Gilyu Shechina* - a revelation of the Divine Presence. Before Speech - which is one sort of communication and connection between people - there is another. Subvocalization, sounds deep in the throat preparatory to speech also express the desire to communicate and connect, a deeper desire perhaps. Deeper because the subvocal sounds express the desire to communicate and connect, rather than expressing the subject of the communication. Voice is the vehicle carrying that thought, the wish to connect. (See preface to Ch. 2 Mishna 3)

95. רוח: ויסודו (בראשית א' ז') ורוח אלהים מרחפת וגו'. והיא קודם למאמר ויאמר, כי אחרי הקול צא הרוח שגם היא קודם לדבור. והיא ילאת דרך הקנה ומוזיל את הקול לתוך הפה למקום חיכוכו. והרוח כמו מרכזה לרצון להתקשר. (ועיין פתיחה לפרק ז' משנה ג')

Breath: Its source is the verse (Gen. 1:2) "The *Ruach* - Spirit/Breath of God hovers over the water." This comes before the declaration, "God said." Because, after the voice comes the breath, which precedes speech. Breath passes through the trachea and comes out of the larynx carrying the voice into the mouth where it is packaged into words. Breath is also a vehicle for the desire to communicate.

96. ודבור: ויסודו (בראשית ח' ט"ו) וידבר ה' אל נח לאמר, לא מן התצב וגו'. ופי' דיבור היינו הכוונה שבמילים היא הדיבור עלמה. והדבור כמו מרכזה להכוונה צעם הקשר. (ועיין פתיחה לפרק ז' משנה ג') ואולי אפשר לאמר דיבור לשון קשה הוא מפני שדבור הוא מה שיואל מן התצב ולא התצב עלמה.

Speech: Its source is the verse (Gen. 8:15) "God spoke to Noah, saying. Leave the ark," (God's speech prior to that verse is always called 'saying', not 'speaking') Speech implies the meaning in the words. Speech is the vehicle for carrying the meaning of the connection and communication. (see preface to Ch. 2 Mishna 3) It may even be said that the reason 'speech' is considered hard, while 'saying' is considered soft, is because speech refers to the meaning that comes from the word and not the word itself.

97. זו רוח הקדש: פי' תמלית הרצון הפשוט, הטוב המתנוסך להטיב, הוופעה מן הפנים אל החוץ כביכול. ויש לה כמו אלו ג' חלקים, התאמנות

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

להתקשר בחי' קול, הושטת כלי התקשורת חוזה בחי' רוח, התעטפות הרצון במילים מוזנים בחי' דבור.

This is the Holy Spirit: The essence of the Simple Desire. The benign spark of goodness, the manifestation of that which was inside God to the outside of God, as it were has these three aspects, 1.) the effort towards connection and communication - voice. 2.) the extension of the vehicle of communication outside - breath. 3.) the wrapping of the desire in the words and sentences - speech.

98. לראשיתו אין חקר: פ"י לראשית הכתר אין חקר משום שראשיתו תוך עלמותו ית' וצמה שקדם לרצון אסור להרהר.

There is no fathoming its beginning: The beginning, *Keter* - Crown cannot be fathomed because its beginning is, so to speak, inside God's essence. What comes before the Simple Desire is not our business to inquire after.

99. לתכליתו אין קצבה: כאילו אמר לסופו אין סוף. ופ"י רצונותיו של הקצ"ה אין להם מספר, כי כל מה שהיה הוה ויהיה ברצונו זה, ולכל ההווה הוא לבדו מנהיג ופועל, והכל למטרה אחת להפיק רצונו, וכל רצון בחי' זמאום לעצמו, כמו שהסברנו בפתיחה למשנה א' (ד"ה אכן).

Its purpose has no limit: As though the text had said: Its end has no end. Meaning, God's desires are numberless, since everything that was, is or ever will be is God's desire. All existence is God's alone, to do and act. Everything is but the acting out of God's purpose and design. All desire is connected to the original *Tzimtzum* - Constriction and is a *Tzimtzum* - Constriction in its own right. As was explained in the preface to Mishna 1. (cit loc However.)

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ב)

Mishna 9

Two, breath from breath. With it carved and hewed twenty two foundation letters; three mothers, seven doubles and twelve simples. Carved and hewed therewith the four directions; east, west, north and south, with breath in everyone of them.

משנה ט'

שתים רוח מרוח, חקק וחצב בה עשרים ושתים אותיות יסוד שלש אמות ושבע כפולות ושתים עשרה פשוטות, וחקק וחצב בהן ארבע רוחות מזרח ומערב צפון ודרום, ורוח בכל אחת מהן.

Preface to Mishna 9

After describing the evolution of life - as a sort of allegory for the manifestation of the Simple Desire as everything outside, so to speak, of God - utilizing the concept of *Ruach Hakodesh* - Holy Spirit (Breath), the text continues its description of the components of existence, one by one. The next step is breath which is not the holy spirit but mundane spirit, because it is the next step in a natural progression of the conceptual 'inner thing' moving out of God completely. If it had a property with which it could be associated in this world it would be Love. Here Sefer Yetzira comes to the Mystery of Kisses which is the connection of breath and breath as will be explained at length in chapter 2. Now, although the analogy of breath being exhaled through the mouth is being used by the author to describe how the Simple Desire evolves from the hidden no-thing to become the visible thing, nevertheless the breath being referred to in our mishna is not comprised of hydrogen, oxygen, carbon and nitrogen etc. Here the breath is comprised of Hebrew letters with which all words will be constructed. In the coming chapters we will discover how these letters combine to make words and also combine to make natural laws and the basic matter from which all physical things are compounded. Here in our mishna we will learn about the letters before their combination into other forms; virtual, conceptual letters.

פתיחה למשנה ט'

אחרי הסבירו התכוות החיים שהיא משל להופעת הראון בכל דבר חולא לו ית' זכנוי שם רוח הקדש, ממשיך בסדרו כל רכיבי ההויה אחת אחת. ומתחיל צרוח שאיננה קדש, כי היא השתלשלות המושג של דבר פנימי היוולא אל החוץ לגמרי. ואם יש לה תכונה היא האהבה¹⁰⁰. וכאן צאה ספר יצירה לסוד נשיקין דאיבי אדצקותא רוחא צרוחא כמו שאבאר עי"ה בפרק 3'. ואם כי הרוח הנשום היוולא בהבל הפה היא המשל צו משתמש בעל צפר יצירה ללייר השתלשלות הראון הפשוט מן הנעלם ומן האין אל היש, בכל זאת הרוח המדובר במשנתנו אינה תערוצת רכיבים מימן, חמצן, פחמן, חנקן, וכדומה, אלא אותיות שמהם צנוים כל המילים. ובמשך הפרקים נלמד איך האותיות מצטרפות, ומהם מורכבים מילים, ומהם מורכבים חוקי הטבע וחומר גלם העולם. אבל כאן במשנתנו מדובר על אותיות קודם הרכבתם למילים, אותיות

100. (זוהר שמות קמו.) דלית רחימו דדציקות דרוחא צרוחא, בר נשיקה, ונשיקה צפומא, דאיבו מצועא דרוחא ומפקנו דיליה, וכד נשקין דא לדא, מתדבקן רוחין אלין צאלין, וכוו חד, וכדין איבו רחימו חד. בצפרא דרב המנונא סבא קדמאה, הוב אמר על האי קרא, נשיקה דרחימו אפשט לארבע רוחין, וארבע רוחין מתדבקן כחדא, ואינון גו רזא דמהימנותא, וסלקין בארבע אהוון, ואינון אהוון דשמא קדישא תלי צבו, ועלאין ותלאין תליין צבו, ותושבתא דשיר השירים תלי צבו, ומאן איבו אהב"ה, ואינון רתיכא עלאה, ואינון חברותא ודצקותא ושלמינו דכלא.

(Zohar Vol. II 146a) God's love which is the cleaving of the spirit unto the spirit is always accomplished with the kiss. Kisses with the mouth which is the fount and source of the breath. And when they kiss one another their breath cleaves into one another's to become one and so they love one another as one. In the the book of R. Hamnuna the Elder we read what he said about that verse; The kisses of love spread to the four directions and the four winds join to become one. They are contained within the mystery of faith and disappear within the mystery of the four letters, the letters upon which the Holy Name depends, upon which heaven and earth depend. The praises of the Song of Songs depends on them. What are they? - אהבה - *Ahava* - Love. They are the supernal passion; the connection and cleaving and wholeness of everything.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(22)

עיוניות דמיוניות.

The text uses the person breathing breath out of his mouth to describe the creation process because it is very apt and analogous. Sefer Yetzira compares the creation of the world to a person blowing up a sac or balloon. God, as it were, exhales His desire and spirit, allowing it to evolve from Holy Spirit to breath from spirit.

והשתמשו במשל לרוח כמו אדם הנושם ורוחו יולא דרך פיו מאד מתאים למושגים שבאים להתלמד כאן. והוא כי ספר יצירה המשל זריחת העולם לאדם גופה שלפוחית או בלון כן כזיכול הקצ"ה נושף ראונו ורוחו החולה בהדרגה מרוח לרוח מרות.

Mishna 9

Two, breath from breath. With it carved and hewed twenty two foundation letters; three mothers, seven doubles and twelve simples. Carved and hewed therewith the four directions; east, west, north and south, with breath in everyone of them.

משנה ט'

¹⁰¹ שתים¹⁰² רוח מרות¹⁰³, חקק¹⁰⁴ וחצב בה¹⁰⁵ עשרים ושתיים אותיות¹⁰⁶ יסוד¹⁰⁷ שלש¹⁰⁸ אמות ושבע¹⁰⁹ כפולות ושתיים עשרה

101. שתים: כאלו אמר שהספירה השנייה היא כתר מלכות, היא החשוקה והחמודה המצוקשת, שזרנונו הפשוט ית' כוון לה ואליה צחי' מלכות. והיא תחלת הנאללים כי איליות הנאללת משמעו שני הבא מן הראשון ועומד אלל הראשון חולה לו בהלגט. והוא כי האותיות הן תחילת הדבור וכלים לקבלת הרוח, והן תחילת האיליות, שהכוונה והמחשבה שהיתה תוך עלמנו ית' מתלבשת באותיות שמו הגדול, כדלהלן משנה י"ב.

Two: As though the text had said that the second Sefhira is *Keter Malkhut* - Kingly Crown. It is the desired and longed for beloved at which God's original Simple Desire was aimed. That is the Sefhira we call Malkhut. It is the beginning, the first of all the archetypes of *Atzilut*, first of the four worlds. (See note to Mishna 6 cit loc Their ends inserted.) The word *Atzilut* - Archetypes actually translates as "stand next to", from the Hebrew word - אצל - *Etzel* - adjacent. It suggests that which comes from the original and stands next to it, completely outside it. What it refers to are the letters which are the beginning of speech, vessels capable of receiving the breath. Letters are the first *Atzilut* - Archetypes, because the thought and intention inside God, so to speak, is clothed in the letters of His Great Name, as will be explained in Mishna 12.

102. רוח מרות: עיין לקוטי תורה - פרשת וירא צביאור הזה"ק מוצא לעיל ד"ה (זוכר שמות קמו:.) וז"ל כמו שהזווג הראשון צעילה ראשונה עושה אותה כלי ונדבק זה האי רוחא כן הענין צנשיקין כי נשיקה ראשונה שהחתן נושק לכלה נעשית זה רוחא דנוקצא צסוד יסוד העליון דצינה הנתונה צפי הנוקצא והבוא רוחא קדמאה של אותו הנשיקה נשאר שם תמיד לצורך שאר הזווגים של הנשיקה שיהיה משם ולהלאה, ודע כי הנשמות הבאים מנשיקין גדולים הן מאותן הבאים מזווג התחתון של תשמיש עכ"ל. וציאור משנתנו שהרוח הקדש שהסציר צמשנה הקדמה כזיכול נשפה צנשימה חולה לו ית' והופלש כמו נקצ מפולש צאין ונתהווה יש מלאה רוח. ופי' רוח מרות דייקא כי הרוח הראשונה דהיינו רוח הקדש אינה יולאת החולה כלל ונשאר תמיד צמקורה צחי' כתר עליון נעלמה מכל רעיון. כמו שמתארה ר' משה קורדוורו ז"ל צספרו הק' פרדם רמונים (שער ג' פרק ז') וז"ל והענין הוא ששם היות עשר ספירות נאללות והם לצושים אל אור השגחה הנהגתו כמו שנצאר צשער עלמות וכלים צע"ה, עכ"ז הוא מתלבש צכתר ושם היכל השגחתו ואורו והוא המתצדק ומתאחד צמאזיל תכלית הדיבוק והיחוד עד שיהיה אסור להאריך הדבור צענין זה. והנה ע"י הכתר העלם מליאותו העלם ראשון. ולפי"ז הוכרה העלם הכתר עד שאין מליאותו ממש מתגלה צשאר הספיי ולא יגלה צהם וכמו שלא יוכללו ממליאות המאזיל כן אינן נכללות מהכתר אלל שהכתר שופע שפעו צכח המאזיל צספיי ע"י הדעת שיתצאר צע"ה. ולרוצ העלם הכתר לא נקראהו תחלת האיליות מפני שאינו תחלת האיליות המתגלה אלינו אלל החכמה ומחכמה ולמטה הם כללות הספירות מעשר צאמלעות הדעת המשלים. ולא שהדעת היא ספירה, אמנם היא צחינה משלמת כללות הספירות להיותם כלולות מעשר מחכמה ולמטה כמו שנתחב צביאור צספר הנזכר עכ"ל.

Breath from breath: See Likutei Torah (Vayera) an explanation of the Zohar (mentioned above, cit loc Zohar Vol. II 146a) "Just as we learned that the first [spirit of] sexual coupling makes a woman into an instrument, and that the spirit of that original coupling remains with her, so it is with kisses. The [spirit of the] first kiss with which the bridegroom kisses the bride becomes that feminine spirit within her, in the mystery of the Supernal *Yesod* - Fundament of *Binah* - Understanding which is put into the mouth of the feminine. And that original breath from that first kiss remains there forever for the purposes of all other coupling in kisses that will happen from them on.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(נד)

Note: Souls that come from kisses are greater than those that come from the lower sexual coupling.” We can now understand our Mishna. The *Ruach Hakodesh* - Holy Spirit discussed in the previous Mishna, is exhaled by God, as it were, His breath piercing through and through the *Ain* - No Thing, creating thereby the *Yesb* - Something, in the form of Space full of *Ruach* - Spirit/Breath. In our Mishna we are looking at *Ruach* from *Ruach*, Breath from Breath, because the original *Ruach Hakodesh* - Holy Spirit/Breath never quite leaves its place to go outside, but always remains in the source as the Sefhira of *Keter Elyon* - Supernal Crown, hidden from any thought. This is how R. Moses Cordovero describes it in the book *Pardes Rimonim* (Gate 3 Ch 7) “The matter is this; Although there are Ten Sefhirot archetypes comprising the clothing for the divine light (as will be explained in the Gate of Essence and Tools) nevertheless, it is clothed in *Keter* - Crown, because that is where the Palace of God’s Divine Providence and Light is situated. It is connected and unified with the One - Master of Archetypes in complete, total harmony and unity to the point where it is no longer appropriate to talk about it. It is by using the Sefhira of *Keter* - Crown that God hides Himself in the primal mystery, and that’s why *Keter* - Crown is not completely revealed among the other nine Sefhirot and is not actually in them, but rather its influence flows into them. And just as the other nine Sefhirot cannot contain the essence of the divine, they do not contain the essence of *Keter* - Crown, but rather benefit from a reflected influence which comes through the demi-Sefhira of *Da’at* - Knowledge as will be explained. Because *Keter* - Crown is so exalted and hidden we don’t call it the beginning of *Atzilut* - Archetypes, we reserve that title for the Sefhira of *Chokhmah* - Wisdom which represents the first aspects of *Atzilut* - Archetypes to be revealed to us. It is only from *Chokhmah* - Wisdom down that we actually count the Ten Sefhirot with the addition of *Da’at* - Knowledge. Not that *Da’at* - Knowledge is a Sefhira, but rather it facilitates the formation of all the Sefhirot from *Chokhmah* - Wisdom combining them and this allowing them to be part of a decimal system as will be explained.”

103. חקק: עיין צפוי לעיל משנה א' ד"ה חקק, שחקיקה צחי ספי מלכות. ופי' לחרוך חריצים בדבר כמו כתיבה על לוח אבן, באופן שזיור החקיקה מאוד חשוב ומדוקדק. ומשמעו מושג נתון רוחני.

Carved: See above (Mishna 1 cit loc Carved) It was explained that ‘carving’ suggests the Sefhira of *Malkhut* - Sovereignty, and is more specifically a description of the act of cutting into the basic material in order to write in it, or create delicate and meaningful patterns, in stone or wood, etc. It such a manner that it is the exactitude of the carving which conveys the information. Carving suggests the concept conveyance of spiritual data.

104. וחצב בה: יסודו (דברים ו' י"א) וצרת חלוצים אשר לא חצבת. ופי' להסיר החומר לגמרי כי אינה מן הנלמד כלל. לא כמו האבן שנלמד להכתב ע"י חקיקה מדוקדקת עליה, אלא סילוק והסרת חומר לגמרי להתרוקנות ע"י החציבה, ואין צורת החקיקה מעכבת. ומשמעו סילוק הרוחני לפנות מקום למושג גשמי.

Hewed with it: The source of the word - *Chatzav* - Carved is (Deut. 6:11) “Hewn cisterns that you have not dug.” It means - completely digging and hewing out the material which is not needed. Not like carving a stone so as to put a delicate representation into it, but rather, to remove superfluous material to create a void. The precise borders of the etching are not important, but the empty volume is. Hewing suggests the removal of the spiritual in order to make room for the physical.

105. עשרים ושתיים אותיות: ויסודו (בראשית ד' ט"ו) וישם ד' לקין אות לבתאי הכות אתו וגו'. פי' רש"י ע"פ תרגום יונתן וז"ל חקק לו אות משמו במלחו ע"כ. וצחקוני זה"ק תיקונא שתין ותשעה (ק"ז) וישם ד' לקין, אות צרית מילה לאגנא עליהו ע"כ. ועיין (בראשית א' י"ד) והיו לאחת ולמועדים וגו' שחרגס יונתן ויהו לסימנין. ועיין (ישעיה מ"ב י"א) כה אמר ד' קדוש ישראל ויוצרו האתיות שללוי על בני וגו'. ופרש"י אותיות כמו מופתים. ונלע"ד שאותיות הם צבחי לצאות ר"ל טורים ושורות גדודים חבורות וקהילות. זה סוד האותיות שכל אחד לעלמו חלוש רפה צלי כה כמו חיל צודד. וצאיחודם מתחמלים לעשות חיל כמוזן.

Twenty two letters: The source for the word - *Ot* - Letter, is (Gen 4:15) “God gave Cain an *Ot* - Sign so that no one would strike him.” Rashi (ibid) quotes the Targum of Onkelos: “God carved a letter of His Name upon Cain’s forehead.” In the *Tikunim* (Tikun 69 p.p. 117a) we read: “God gave Cain - this is the sign of the covenant, to protect him.” In the text of Genesis (1:14) we read: “God said, "Let there be lights in the expanse of sky to divide the day from the night; and let them be for *Otot* - Signs, and for seasons, and for days and years.” The Targum there translates *Otot* - Signs. See also Isaiah (45:11) “Thus says God, the Holy One of Israel, and his Maker: Have the *Otyot* - Signs asked me of the things to come; concerning my sons etc.” Rashi (ibid.) explains *Otyot* - Signs in this context to suggest signs as miraculous portents. It appears the Hebrew word - *אות* - *Ot* - has a number of closely related meanings. Here in *Sefer Yetzira*, it seems to me, *Otyot* are ranks of symbols which stand arrayed in hosts like soldiers or ranks of armies, in rows and columns, groups and regiments. This is why the word for letters is identical to the

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(נה)

¹¹⁰ פשוטות, ¹¹¹ וחקק וחצב בהן ¹¹² ארבע רוחות מזרח ומערב צפון ודרום, ¹¹³ ורוח בכל אחת מהן.

description of the heavenly bodies; letters resemble hosts of servants because each on its own is almost powerless, without the wherewithal to make war on its own. It is only with their grouping that they take on power to act.

106. יסוד: עיין פרק ז' משנה א'.

Foundation: See Ch. 2 Mishna 1.

107. שלש אמות ושבע וכו': ופי' שכבר מזומנים ומוכנים הם להפגתם לדרגות שונים זו מזו, אע"פ שעוד לו הכטרפו צמילים, כולם מלאים רגון לקיצון וחיבור. ג' אמות מלפנים לשליחתם היחידה להיות מרכזה למאמרו, וז' כפולות לשליחתם וכו'.

Three mothers, seven doubles etc: All the letters are ready, equipped and designed precisely for the stratification and hierarchical system into which each of them will be slotted. Although they have not yet been used and permuted into words, they are full of desire and natural inclination to connect and be joined. the 3 mother letters are drawn to their natural array, to be a vehicle for God's purpose. The 7 doubles to theirs, etc.

108. אמות: אוחיות א.מ.ש.

Mothers: The letters *Alef Mem* and *Shin* - א.מ.ש -

109. כפולות: אוחיות ב.ג.ד.כ.פ.ר.ת.

Doubles: The letters *Bet, Gimel, Dalet, Chaf, Peb, Resh* and *Tav* - ב.ג.ד.כ.פ.ר.ת -

110. פשוטות: אוחיות ה.ו.ז.ח.ט.י.ל.נ.ס.ע.צ.ק.

Simples: The letters *Heb, Vav, Zayin, Chet, Tet, Yud, Lamed, Nun, Samech, Ayin, Zadi* and *Kuf* - ה.ו.ז.ח.ט.י.ל.נ.ס.ע.צ.ק -

111. וחקק וחצב בהן: שתי צחינות כלעיל. צחי' א' חקיקה שליוור החקיקה מאוד חשוב ומדוקדק, וצ' חליצה דהיינו סילוק חומר ופנוי מקום.

Carved and Hewed therewith: The two sorts of carving and hewing mentioned above. One is very precise, where every scritch and scratch has a meaning. The second is simply the removal of extraneous or superfluous material to make an empty space.

112. ארבע רוחות מזרח וכו': רוח משמעו חלל מקומי ג"כ, לא רק אויר נשף. ופי' ארבע רוחות מזרח וכו' ד' ספי' הן, מזרח - חסד, מערב - גבורה, דרום - חכמה, לפון - צינה כמבואר לקמן צעה"י.

The four directions: The Hebrew word for direction is *Ruach* which is the identical word we have just used to describe the breath. Wind and breath are the same, people used to associate direction with the wind that came from that direction. *Ruach* also means empty space and not just the movement of air. This the four *Ruachot* - directions represent the four Sephirot; East = *Hesed* - Lovingkindness. West = *Gevurah* - Might. South = *Chokhmah* - Wisdom. North = *Binah* - Understanding. As will be explained.

113. ורוח בכל אחת מהן: פי' חוזר לראש ומפרש, שאע"פ שאמרנו שהאוחיות נחקקו ונחצבו צרוח והם כמו בורות וחריצין ממלאים מקום הרוח, עכ"ז הרוח דהיינו הרגון נשארה בהם בכל אחת מהאוחיות. כי הרוח היינו הופעת קול ורוח ודבור, הבא מרוח הקדש (משנה ח'), וממלא האוחיות כי זה כל מטרתם ומגמתם להיות עמוסים מני צטן נושאים מני רחם טעונים לסבול עול מאמרו ית', ומלפנים לדברו מתי יבא.

With breath in everyone of them: The Mishna goes back to the beginning and explains. Although we have said that the letters are carved and hewed in the *Ruach* - Breath like cavities hewn into the breath, nevertheless, the *Ruach* - Breath, which we said originally is the desire, remains inside them, animating each and everyone of them. Because, as was said in Mishna 8, *Ruach* is the manifestation of Voice, Breath and Speech coming from the *Ruach Hakodesh* - Holy Spirit. It fills all the letters because that is their purpose and desire, to be loaded from birth, carrying the yoke of God's word, they attend upon His word in anticipation.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(12)

Mishna 10

Three, water from breath. With them carved and hewed chaos and void, mud and clay. Carved them like an array, established them like a wall, smoothed them like cement and poured water over them and they became dust, as it is written, To the snow be it said, 'Become Earth'.

משנה י'

שלוש מים מרוח חקק וחצב בהן תהו ובהו רפש וטיט, חקקן כמין ערוגה, הציבן כמין חומה, סבבן כמין מעזיבה ויצק מים עליהן ונעשו עפר שנאמר כי לשלג יאמר הוי ארץ.

Preface to Mishna 10

After explaining the concept of breath using the analogy of someone breathing breath from their mouth, the text continues with the same allegory. Now, when someone blows up a sac or balloon their breath divides into three components. The heat of the breath rises to the top. This is the element of Fire. Moisture vapor and drops of water condense and gather at the bottom. This is the element of Water. The breath spreads to form and fill the empty space it constitutes. This was, so to speak, what God did. He breathed out breath from His mouth, that's the breath from breath discussed in Mishna 9. Now, when we examine that breath we discover its astonishing properties, and here we come to a discussion of water and to the dust which is a consequence or child of water. It is from water that the human with his two powerful desires - the *Yetzer Tov* - Good Desire and *Yetzer Ra* - Evil Desire - derive, because a person is almost entirely comprised of water. The two desires are not natural corollaries of the dust from which humans are kneaded, because desire, per se, is not a function or consequence of being comprised of dust. Dust has no desires and is not associated with desire. A person cannot worship God with the aspect of self made of dust. The reason water is chosen to represent the element from which the earth was formed is because water represents the natural tendency of things to stay the same and preserve their status quo. While fire represents the opposite, that which is constantly changing, evolving and altering its state.

פתיחה למשנה י'

אחרי הסברו ענין הרוח צמשל לאדם הנושם ורוחו יולא דרך פיו, ממשיך צאותו משל. והנה כשאדם נופח לתוך שלפוחית או צלון נשימתו מתחלקת לשלשה קטעים. חום הבזל פיו עולה למעלה צחי' אש, אידים וטפי מים מתקצאים ושקועים למטה צחי' מים, והרוח מתפשט וממלא וממלא חלל מרחיב והולך. כן עשה הקצ"ה כציוכול הוליא צנשימה הבזל מפיו והיא הרוח המורה צמשנה ט'. ועכשיו כשנעיין על הרוח ההיא נראה צו פלאות. כי צמשנה זו צא על הסבר המים - והעפר שהוא תולדת המים - וממנה נולד האדם צשני יררו יר טוב וילר הרע¹¹⁴ כי רוצה דרוצו מים. ומעפר עלמו שמתנו נלוש האדם לא צאים לו שני יררים או אפילו יר אחד כי אין צעפר חשק, וא"א לאדם לעצוד צו את הצורה ית"ש¹¹⁵. והמים מתוארים דצר מלוק ומצנה קרוש וממשי, כי טצע המים הוא לשמור המעמד, היפך האש שמצער

114. (צראשית צ' ז') ויילר ד' ה' את האדם וגו'. ויילר צשני יודיין לרמז על רצוי יררו כמו שפיי רש"י (שס), ויודיין דייקא דהא יו"ד רמז לחכמה מד' אותיות שם הוי"ה כגודע. והוא שורש הילרים כמו שפרשהי לעיל משנה ד' ד"ה עומק טוב ועומק רע עיי"ש.

(Gen 2:7) "God formed the man." The word - *Yitzar* - Formed, is written with two - *Yuds* - יי. This hints at the duplicity of desires as is explained in Rashi's commentary, (ibid) The letter - *Yud* - י is chosen to signify desire because the letter - *Yud* of the Tetragrammaton represents the Sefira of *Chokhmah* - Wisdom as is well known. It is the source of all desires as was explained in Mishna 4 (cit loc Depths of Good)

115. כי עפר סוד הנחש כד"א (צראשית ג' י"ד) על גחך תלך ועפר תאכל כל ימי חיך. ועיין צכהצי האריז"ל (שערי קדושה חלק א' שער צ') וז"ל יסוד העפר ממנו מדת העלצות צכל פרטיו, ותולדותיה אחת, והוא העללות לקיים התורה והמלות מפני עלצונו על השגת קייני הבלי העולם הזה, או על היסורין הצאים עליו ואינו שמה צחלקו צשום דצר, גם עינו לא חשצע עושר עכ"ל. ואפילו לעצוד צו את הצורה ית"ש צשז ואל

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(13)

ומחליף ומשנה מעמד.

Mishna 10

Three, water from breath. With them carved and hewed chaos and void, mud and clay. Carved them like an array, established them like a wall, smoothed them like cement and poured water over them and they became dust, as it is written, To the snow be it said, 'Become Earth'.

משנה י'

¹¹⁶ש'לש ¹¹⁷מים מרוח ¹¹⁸חקק וחצב ¹¹⁹בהן ¹²⁰תהו ¹²¹ובהו ¹²²רפש וטיט, ¹²³חקקן כמין ערוגה, ¹²⁴הציבן כמין חומה, ¹²⁵סבבן

תעשה ציטוד העפר להמנע מדצר עזירה ע"י עללות שבו ג"כ א"א כי עללות ועללות פוגמים ומקלקלים ומזיקים את האמונה, (ועיין לקמן ד"ה כי לשג יארמ, ציאר רחצ) ואין להם תקנה אלא שמחה והתלהבות בלבד שאין כח יסוד העפר לרומם עלמו צו. כי שמחה והתלהבות צאים ע"י יסוד האש כמו שאבאר בע"ה צמשה י"א.

Dust is a metaphor for the mystery of the serpent in the Garden of Eden, as we read, (Gen 3:14) "Crawl upon your belly and eat dust all the days of your life." In the writings of the Ari we learn, (Gates of Holiness Vol I. Gate 2) "The element of dust corresponds to the characteristic of melancholy in every detail. It has one consequence, sloth, inertia when it comes to fulfilling the Torah and Commandments. It may be inertia caused by frustration at his inability to get what he desires in this world, or else brought on by pain he suffers which prevents him being satisfied and content with his lot in everything, or perhaps his eye is forever greedy for riches and that causes his depression." Even trying to serve God with the inertia is doomed to failure. E.g. someone who avoids sin by telling himself it is too much bother for him to expend the energy to chase the sin, and so attempts to serve God by utilizing his sloth and depression will fail. Because sloth, depression and inertia damage, wound and destroy a person's faith in God. (see note cit. loc. To Snow He said) There is no way to fix the damage to faith except with joy and passion. Because the element of Dust has no power to elevate itself; joy and passion come from the element of Fire, as will be explained in Mishna 11.

116. שלש: כאלו אמר שהספירה השלישית היא ספ' חכמה, שם יסוד וצדים וכסא לשני הילרים יר טוב ויאר הרע. והיא סוד המים צה"י מילה כפולה מים רבים ומיעוט רבים שנים, והם העליונים והתחתונים שמרמזים לחשק טוב וחשק רע.

Three: As though it were saying that the third Sephira is the Sephira of *Chokhma* - Wisdom. It is the foundation, basis and throne for the two desires, the good and the evil. It is the element of water, which in Hebrew is a double, plural word, - מים - *Mayim* - water and waters both. It is a plural whose minimum is two. It refers to the water above and waters below the heavens, hinting at desire for good and desire for bad.

117. מים מרוח: מים רומז לתאוה כי התאוה הראשונה מורגש לכל צריה בין גדול בין קטן היא הצמאון, וזה לנו משותף עם כל אשר נשמה בצאו שתיכף עם יליאתנו לאור העולם מופיע צנו תאוה זו למים. ואם אמנם אמת היא שהשאיפה לגשום אור קודמת לתאוה מים כמו שהרוח קדמה למים צמשתנו, עכ"ז השאיפה לרוח ורוחניות מופיע כחשק לדבר מה, אבל הצמאון והרעבון מופיעים ככאז צכרם באופן כ"כ מוחלט שאין לפקפק עליה עם היא חשק לדבר זה או לזה. לא כן החשק לדברים רוחניים שאפר להשתמש בהם לערצ ולבלבל אותם, כמו שהסביר צמשה הקדמה שהרוח צו כל האותיות בערבוביא, ולכן הרגשות והחשקים אינם צרורים ומפורשים. אבל כאן צמשתנו הופיע מים מהרוח והמים קבוצים יחד צדממה אחת צמקוה וקווי לרוח צמאון. וכאלו אומר משיאאו מים לעולם ילא תאוה לעולם.

Water from Breath: Water hints at desire because the very first sensation of desire a creature, animal or person, great or small experiences is thirst. This is something we share with all other living creatures, soon after it leaves the egg or womb and enters this world it develops thirst. Although it is true that the need and instinct to breathe comes earlier, just as breath comes before water in the *Sefer Yetzira*, nevertheless, the instinct to breathe is experienced as a desire for something, while hunger and thirst are painful sensations in the belly, experienced in such a way that it is impossible to be mistaken about it, whether it is the desire for this or that. Not so spiritual desires, they can be confused and mistaken, they can be improperly called and named, as was explained in the previous Mishna, that *Ruach* - Breath consists of all 22 letters mixed together. And so, the desires are all mixed, confused and not explicit. Here in our mishna we are talking about water which comes from that breath. Water is collected into a single quietude, into one *Mikveh* - Gathering, into a single desire to quench the thirst. it is as though it were written that with the entry into the world of water, desires entered the world, too.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ה)

118. חקק וחצב בהן: שתי בחינות כמו שפרשנו לעיל במשנה ט'. בחי' א' חקיקה שזרע החקיקה מאוד חשוב ומדוקדק, ומרמז לתורה שבו נחקקו כל התאווה צדוק ודקדוק כדלהלן. וב' חציבה דהיינו סילוק חומר ופנוי מקום, ומרמז לזכו שהיא כמו החלל ומקום פנוי בו מורגש התאווה וכולהלן.

Carved and hewed with them: Two concepts, as has been explained above in Mishna 9. One concept is carving which refers to the fine detail scratched onto a surface in order to convey information. It hints at - תהו - *Tobu* - Chaos, into which all the desires are imprinted, as will be explained in detail later. The second concept is hewing which is the removal of material in order to create an empty space. This hints at - בהו - *Bobu* - Void which implies the empty space in which desire is experienced, as will be explained.

119. בהן: צדק היינו צהמים עלמם חקק וחצב תאוות ורלוות.

With them: With the waters themselves, God carved and hewed the desires and will.

120. תהו: (עין לעיל צפי' למשנה ג' ד"ה צלימה) ומשמע מהממרה צכמה דוכתין שענין תהו מרמז לתאוה. כדאיתא במחלוקת צ"ש וב"ה צמי שחזיו עזר וחזיו בן חורין (פסחים פה:) ואמרו צ"ש לב"ה תקנתם את רבו ואת עלמנו לא תקנתם לישא שפחה אינו יכול שכבר חזיו בן חורין לישא צת חורין אינו יכול שעדיין חזיו עזר יצטל והלא לא כצרא העולם אלא לפריה ורביה שאמר (ישעי' מ"ה י"ח) לא תבו צראה לשצת ירה, אלא מפני תיקון העולם כופין את רבו ועושה אותו בן חורין וכותב שטר על חזי דמיו וחזרו בית הלל להורות כבית שמאי ע"כ.

Chaos: (see Mishna 3 cit loc Nothingness) The Talmud in many places seems to accept it as given that *Tobu* - Chaos is associated with desire. We learn in the argument between the schools of Hillel and Shamai as follows, (Pesachim 88b) "A slave who is owned by two partners and is subsequently freed by one of the partners is legally, half slave, half freeman. Hillel says the man works for himself half the week and for his master the other half. Beit Shamai said to Beit Hillel, 'You've arranged things agreeably for the master but not for the half slave. He cannot marry a slave woman because half of him is already freeman. He cannot marry a free-woman because half of him is slave. If you say that he should sit doing nothing, how might that be, surely the world was only created in order to fulfil the command to be fruitful and multiply, as it is written, (Isai 45:18) "Not for chaos created, but for settlement was it formed?" The solution, for the sake of *Tikun Olam* - Fixing the World, is to force the master to write a Bill of Manumission, while the slave writes a instrument indebted himself for half his value. Beit Hillel reconsidered their opinion and decided the law according to Beit Shamai."

121. ובהו: פיי כמשמעו צו הוא (עין ספ' הצהיר משנה צ' וע"ע לקמן פרק צ' משנה ו' ד"ה ממש מתהו). ולהצין ענינו כל אחד יכול לדמות לעלמו ההרגש של צהו. כי צרגש תהו היא תאוה לדבר או לדברים צוערים בקרב האדם כרעצון לחם ומאון למים. אבל הרגש הצהו איננה כן, אלא הרגש חלל פנוי צלצד, הרגש הריקנות והחסרון והאפס.

Void: Literally, - בו הוא - *Bo Hu* - It is in it. (See Bahir, Mishna 2. See also Ch II Mishna 6 cit loc Something from Chaos) In order to understand the concept of *Bobu* - Void anyone can access that feeling for themselves. While *Tobu* - Chaos, mentioned previously, is the powerful sensation of desire accompanying a physical need such as thirst, hunger or other want, *Bobu* - Void is not like that. It is the sensation of having a vast space in the self. A feeling of void, emptiness, lack and want, not associated with any physical need.

122. רפש וטיט: ויסודו (ישעיה נ"ז כ') ויגרשו מימיו רפש וטיט. ופיי רפש היינו מים שיש צהן ערצוב עפר ואצנים קטנים שאפשר לערותו מכלי לכלי. וטיט פיי עפר ואצנים שאע"פ שמזוגים עם מים אינם זלגים כי עצים ודזיקים הם. ופיי הפסוק והרשעים כים נגרש כי השקט לא יוכל וגו' שתאוות אדם נגררים כמו גלי הים אחד עובר והשני נמשך אחריו צלי הפסק. וכן הוא אלא האיש הצדיק ג"כ שרלוותיו וחשקו וחפצו מתגברים, ויחליפו כח יעלו מחיל אל חיל. והחילוק שיש צין צדיק לרשע הוא שצרגש תאוותיו מתקררים יותר עד שיוצאים מהם כל החיות והחום, וקרגשים ונעשים קרה צחי עפר רפש וטיט. וכמו שפיי רש"י (שם) כים נגרש - הים הזה גליו מתגאים לרום למעלה ולצאת חוץ לגבול החול אשר שמתי גבול לים וכשמגיע עם הוא נצטר על כורחו וכל זה גל הצירו רואה ואינו חוזר צו וכו' ע"כ. ועין רד"ק (שם) צא"ד ופירושו כים נגרש, כמו הים שהוא נגרש אל השפה כל רגע ורגע כי השקט לא יוכל אלא יצא גל אחר גל לעולם לא ינוח וצבאו אל השפה יגרשו מימיו רפש וטיט מקרקע הים אל היצבה ע"כ. ולהצין הענין נקדים מה דאיתא צפרקי רצבי אליעזר פרק י' וז"ל צשעה ראשונה הוצר עפרו של אדם צשנייה גצלו צשלישית רקמו צרביעית נזרקו צו נשמה צחמשיית קם על רגליו צששית קרה צשעיות נזדמנה לו חוה צשמינית נלטו על פירות צתשיעית עלו למטה שנים וירדו ארבעה צעשירית עבר על צווי צאחד עשר נדון צשנים עשר נתגרש שנא' ויגרש את האדם עכ"ל. שמה שכתוב אלא אדה"ר ויגרש וגו' הוא דומה לפסוק צישעי' הג"ל ויגרשו מימיו רפש וטיט. כי גרושת אדה"ר עשה רפש וטיט כמו דאיתא צש"ס (עירובין י"ח:) וצמדש (צראשית רבה כ"ד ו') וצספרים שאדה"ר יש צב צבהר עד חוטמו כל אותן ק"ל שנה שפרש מחוה והוליד רוחין וליגין

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(בג)

צחי רפש וטיט כנ"ל, שבאו לו התאוות בעצבו ובעללתו שדר בלי שמחה כמוצן. ואולי מהפסוק שם בישעי' ויגרשו מימיו דייקו חז"ל שישב בנכר וכו'. ובמשתנו זה באותו חשבון השעות כדלהלן. כי כל מה שהמים מתקררים ונקרשים יולא מהם יותר חומם וחיות עד שאפילו תאוה אין זהם צחי עפר שאין בו חיות כלל, ונקפאים ונעשים קרח ושלג.

Mud and Clay: The source for this phrase is (Isai 57:20) "But the wicked are like the troubled sea; for it cannot rest, and its waters cast up mud and clay." Mud is defined as a viscous mixture of water, dust and tiny stones that can be poured from vessel to vessel. Clay is also defined as dust and stones mixed with water. But when it is poured from vessel to vessel it does not flow as a viscous liquid, but falls in lumps and clods. The verse then, means, that the wicked are as the troubled sea, i.e. they are never at rest because a person's desires are incessant and wavelike, following one another like surf pounding the seashore. A righteous person is also troubled by the incessant waves of desires washing over him, gaining strength from one another. The difference between the righteous and wicked is that the wicked person's desires are indulged again and again until all the heat and desire and life flows out of them and they become the ice from which this Mishna tells us mud and clay are formed, which is to say, a wicked person's desires become lifeless. Rashi (ibid) interprets the verse differently, explaining the phrase "like the troubled sea." as follows. This sea's waves grow higher and stronger, attempting to trespass beyond the strand of the shoreline which I have set for them as an uncrossable boundary. But the wave breaks upon the shore and its strength lays shattered there on the sand. But the wave that follows it ignores its broken predecessor and tries once again to mount the shore. Thus are the wicked unabashed and unrepentant. The Radak (ibid) interprets it thus. Like the toiling sea incessantly chasing towards the shore, wave after wave, unable to rest, and when it reaches the shore it throws up stones and earth dredged from the sea bottom onto dry land. In order to understand the reason this phrase is used here in our Mishna we need to introduce a Midrash from the Pirkei D'Rebbi Eliezer. (Ch X) In the first hour Adam's dust was gathered, in the second hour it was kneaded. In the third hour Adam was fabricated, in the fourth hour a soul was injected into him. In the fifth hour he stood on his own two feet, in the sixth he named all creatures. In the seventh hour he found Eve, in the eighth hour they were commanded concerning the fruits of the trees. In the ninth hour they bedded as a couple and rose from the bed parents of two boys. In the tenth hour he transgressed the command, in the eleventh hour he was judged. In the twelfth hour he was expelled, as it is written, "He expelled the man." I am suggesting a comparison between the expulsion of Adam and the verse in Isaiah 57:20. The Hebrew word - גרש - *Garesh* - expelled, appears in both texts. Adam was - גרש - *Garesh* - expelled, and the sea - גרש - *Garesh* - expels mud and clay. The expulsion of Adam also threw up mud and clay, as is well known from Talmudic (Eruvin 18b) and Midrashic (Gen Rabba 24:6) sources that for 130 years after the expulsion Adam sat in the river, separated from Eve, giving birth to spirits and demons, corresponding to the mud and clay expelled by the wicked from their sea. Adam's desires depleted of joy and passion only deepened his depression, inertia and sloth. And perhaps it is from the verse in Isaiah, "the wicked expel mud and clay", that the sages deduced that Adam was sitting in a river expelling spirits and demons etc. And our Mishna is also referring to that Midrash in an oblique way as will be explained. Because, the colder and chillier and more frozen the water becomes, the more the heat of passion, creativity and Life force has flowed out of it, until even desire itself cannot be found in it any more. It has turned to dust without life, frozen like ice and snow.

123. חקקן כמין ערוגה: ויסודו (שיר השירים ה' י"ג) לחיו כערוגת הבשם וגוי, ופי' ערוגה כמו חלק בנן, ו' על ו' טפחים, כדאיתא במס' כלאים פרק ג'. ואולי בחר במילת ערוגה שפי' גם חמדה כד"א (תהילים מ"ב ז') כאיל תערג על אפיקי מים כן נפשי תערג אלך וגוי. ולעומת זה איתא בשעה ראשונה הוצר עפרו של אדם והיינו חקקן כמין ערוגה.

Carved like an array: Its source is (Cant. 5:13) "His cheeks are an array of spices." The word - ערוגה - *Aruga* - Array refers to a plot in a garden no less than 6 x 6 hand-breadths, as we learn in the Mishna (Kilayim Ch III). Perhaps the word - ערוגה - *Aruga* - Array was chosen because it also means desire as we see in Psalms (42:2) "As the stag - תערוג - *Ta'arog* - longs for streams of water, so my soul - תערוג - *Ta'arog* - longs for you." The root - ערג - *Arag* - means both longing and weaving an array. Corresponding to this the midrash said, in the first hour Adam's dust was gathered, this is the meaning of our text, Carved like an array - ערוגה - *Aruga*.

124. הציבן כמין חומה: ויסודו (שמות י"ד כ"ב) והמים להם חומה מימינם וגוי. ואולי בחר במילת חומה שכנסת ישראל אמרת אני חומה, וכמ"ש (פסחים פ"א.) אני חומה זו כנסת ישראל ע"כ. ולעומת זה איתא בשעה שנייה גבלו פי' עשה גבולין לצבורת עפר כמו חומה.

Established them like a wall: Its source is (Ex 14:22) "The waters were for them a wall to their right and their left." Perhaps the word - חומה - *Choma* - Wall is chosen because the Jewish people compare themselves to a wall, as it is written (Cant 8:10) "I am a wall and my breasts are as towers." (see Pesachim 87a) I am a - חומה - *Choma* - Wall,

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ה)

כמין מעזיבה¹²⁶ ויצק מים עליהן ונעשו עפר שנאמר¹²⁷ כי לשלג יאמר הוי ארץ.

this is the Community of Israel. Corresponding to this we read in the midrash, in the second hour his dust was kneaded.

125. סבבן כמין מעזיבה: ויסודו (נחמיה ג' ח') ויעזבו ירושלם עד החומה וגו'. ולשון חכמים מעזיבה. ופי' רש"י שמלאכה עפר עד החומה הרחבה כדי להחזיקה ע"כ. ואולי צחר במילת מעזיבה מלשון (שמות כ"ג ה') וחדלת מעוזב לו עזוב תעזוב עמו וגו'. שפי' לשון עזר ורלוו וכן משמע לשון (דברים ל"ד י"ז) ואפס עזר ועזוב. ולעומת זה איתא בשעה שלישית רקמו ופי' מאזיר משני לדדים כמו (שמות כ"ו ל"ז) מעשה רקם וגו'.

Smoothed them like cement: Its source is (Nech 3:8) "They cemented Jerusalem as far as the Broad Wall." The Talmudic sages frequently use the word - מעזיבה - *Ma'aziva* the same way, to mean cement. Rashi (ibid) interprets it to mean they filled the walls with earth as far as the Broad Wall in order to strengthen it. The sages draw a parallel between the word - מעזיבה - *Ma'aziva* and the phrase - ועזבת עזב תעזב - *V'azavta, Azov Ta'azov* (Ex 23:5) "Should you refrain from helping him? [no] you shall surely help him." The word - עזוב - *Azov*, is understood as being of help in cementing, fixing, smoothing or freeing something. See also (Deut 32:36) there is no one, shut up or - עזוב - *Azov* - Free. Corresponding to this we read in the midrash, In the third hour Adam was fabricated. The Hebrew word is - רקם - *Rekem* - Woven, usually denoting a tapestry with a design on both sides, as we read, (Ex 26:36) "The work of a - רוקם - *Rokem* - Embroiderer."

126. ויצק מים עליהן ונעשו עפר: ופי' ילק שפך מים על הרפש וטיט ונעשו עפר, ויסודו (מלכים ב' ג' י"א) ויאמר פה אלישע בן שפט אשר ילק מים על ידי אליהו וגו'. ואולי צחר במילת וילק כי לפעמים משתמש גם לשון צוקה. עיין מלבי"ם - חלק באור המלים (ישעיה ח' כ"ב) וז"ל צוקה היא הצקת הנפש לאדם עד שמואס בחייו (פערלוויפונג) וימלא צוקה בלא צרה, שלפעמים יקון האדם מעמדו, ורוחו הפנימי כים נגרש, וים הדמיון ישא שאון דכיו עליו להרעיש את שלומו על לא דבר, ויתקצבו אליו כל איש מלוק (שמואל א' כ"ב) ע"כ. ולעומת זה איתא בשעה רביעית צוקה צו נשמה שטפרו הגיע לתכלית שלמתו בצורת אדמ"ר, וכל זה בא מן ההשתלשלות שמתואר כאן.

Poured water over them and they became Dust: That is to say, God poured water on the mud and clay, whereupon it became dust. The source is (II Kings 3:11) "He said, Elisha is here who has - יצק - *Yatzak* - poured water upon the hands of Elijah." Perhaps the word - יצק - *Yatzak* - is chosen because it is also sometimes used as an expression of - צוקה - *Tzukah* - anguish. This is how the Malbim (Peirush Hamilim) explains (Isa 8:22) "Gloom of - צוקה - *Tzukah* anguish" as follows. צוקה - *Tzukah* - Anguish is the pouring away of the person's soul until they feel they can no longer go on living, (Yiddish - *Ferzwijfung*). So, it is actually possible to have - צוקה - *Tzukah* - anguish, without actually having any real, tangible troubles. Sometimes a person grows sick of himself, and his inner soul is as the troubled sea, the sea of his imagination lifts the voice of its surf to shout out his inner state for no reason at all. As it is written (I Sam 22:2) "They gathered unto him all anguished men." Corresponding to this, the midrash says, In the fourth hour his soul was injected into him. Because his dust had reached an anguished perfection beyond which it could not go without the addition of his spiritual soul.

127. כי לשלג יאמר הוי ארץ: ויסודו (שמות ד' ו') ויבא ידו בחיקו ויולאה והנה ידו מלרעת כשלג. שהמלרע חשוב כמה (עיין רש"י במדבר י"ב י"ג). ופי' שאע"פ שהמים הם מרכזה לחיים בעולם שא"ל לבעל חי לקיים בלתי במים עד שאפילו בחוך האדם עלמו רוצה דרוצה מתוכו הוא המים, כמו שאמרו עליו חכמי המחקר שהאדם מששים וחמש עד תשעים אחוז מי הים במשקלו, עכ"ל המים עלמם בלי חשק נתקררים ונעשים עפר דומם ומת. והעפר היא תולדות המים ע"י השלג. וזה פי' הפסוק (איוב ל"ז ו') כי לשלג יאמר הוי ארץ. וזה סוד תרומת הדשן כמו דאיתא בגמ' (ערכין י'): מגרפה היתה במקדש עשרה נקבים היו זה כל אחד ואחד מוליא עשרה מיני זמר וכו' שהשתמשו זה לתרומת הדשן. וברגל לא היו מדשניו אותו מפני שהיה נוי למזבח, כדאיתא במס' תמיד (דף כ"ה:) ובספ' הק' אש קודש מובהר"ר קלוגמוס קלמיש הי"ד מפיאסלנה (פר' וארץ שנת תש"צ), מסביר בשם אביו הק' בעמח"ם אמרי אלימלך שביסוד העפר משמש יאה"ר של עמלק בחי' ובגחש היה עפר לחמו וכו'. ושם בא"ד לכן בעבודת הקרבנות שהעלו ישראל באש הקדושה את הכל לדי', נשאר האפר בחי' יסוד העפר שאינו נכנס בקדושה והולכרו לתרום אותו, ובמה תורמין אותו, במגרפה שהוליאה מיני כלי זמר שהיא שמחה וישועת ישראל, ע"כ. עיי"ש באריכות מתק לשונו.

To the snow be it said, 'Become Earth': Its source is (Ex 4:6) "He put his hand into his bosom, and when he took it out his hand was leprous as snow." The leper is considered as one who is dead, (Rashi Num 12:12). What this means is that although we have noted more than once that Water is the *Merkava* - vehicle for life in this world, it being impossible for life to exist without water. So much so, that more than most of our body is comprised of water, as the naturalist tells us, between sixty five and ninety percent of our body weight, is water. Nevertheless, left to itself water cools off, loses its desire for life and turns into dead lifeless dust. Dust, as was said in the Mishna, is the outcome of water that becomes snow. This explains the verse (Job 37:6) "To the snow He said, 'Become Earth.'" This is the secret of the ritual Offering of Ashes, which was carried out on a daily basis, first thing in the morning in

---

the Temple at Jerusalem. In the Talmud (Erechin 10a) we read, “there was a Magrefa - Shovel in the temple with ten holes, each of which made ten musical notes etc. It was used in the Offering of the Ashes ritual every morning except on the Festivals, when the ashes were allowed to build up on the altar as a sign of joy.” In his book *Esh Kodesh* - Sacred Fire (Va'era 1942) R. Kalonymos Kalmish Shapira quotes his father, “In his holy book, *Imrei Elimelech*, (*Toldoth*) my late father, of blessed memory, explains how one may exploit the passion inherent in the evil inclination derived from the element Fire, by harnessing it to good purpose and using it to worship God. The same passion a person might use to do wrong can be used for doing good, because a person in his progress toward spiritual renewal can utilize passion. However, the principle does not work with the characteristics of sloth and indifference resulting from the evil inclination derived from the element Earth. There we are dealing with Amalek, who functions by chilling the passions of the Jewish people. Indifference and cynicism are devoid of passion, so they cannot be inverted and sanctified. This is why, even in the Temple, where the Jewish people offered sacrifices upon the holy altar, wanting nothing but to elevate everything to God in a fire of holiness, the ashes - the element of Earth – still remained there on the altar. The Earth element could not be elevated to holiness, and so the ashes had to be consecrated in the daily ritual of *Terumath Hadesben* - Tithing the Ashes. How can this tithing be done? Only with the music of the *Magrefa*, representing *Simcha* – Joy, and salvation of Israel. For with *Simcha* – Joy, and an expression of salvation anything can be elevated, and darkness can be transformed into light. And that was why *Terumath Hadesben* - Tithing the Ashes was not done during the great pilgrimage Festivals. At those times, nothing upon the altar needed elevating, because the Festivals themselves are a time of *Simcha* – Joy, brilliance, liberation and tremendous sanctity.

They are a taste of the World To Come, when everything will be elevated to holiness.”

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(בב)

Mishna 11

Four, fire from water. He carved and hewed in them the throne of glory, the Ofanim, the Serafim, the Holy Living Creatures, the ministering angels and the entire heavenly host. And from the three of them He founded His dwelling place, as it written, Who makes His messengers the winds, His ministers blazing fire.

משנה י"א

ארבע אש ממים חקק וחצב בהן כסא הכבוד ואופנים ושרפים וחיות הקדש ומלאכי השרת וכל צבא מרום. ומשלשתן יסד מעונו שנאמר עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוהט.

Preface to Mishna 11

After explaining how water was born from breath and how earth came into being as the water froze and its heat separated and rose from it, the text continues with an explanation of the element of fire. Now, it was said above (preface to mishna 10) that the heat of the breath emanating from the mouth of God, so to speak, separated from the water vapor and rose above the air like a flame rising of its own accord. Let us call water the force preserving the status quo, because water stagnates after finding its state of rest, preserving whatever order was present from the outset. Fire represents the force for change, because fire impels and hastens changes in things.

פתיחה למשנה י"א

אחרי הסברו איך נולדו המים מן הרוח ואיך נתהווה עפר מן המים כשקפאו המים בקרירותן ועלה חומן למעלה, צא על ציאור החום ויסוד האש. והנה הסברנו לעיל בפתיחה למשנה י' שחום הבל פיו כזיכול של הצורה ית' נקטע מן המים ועלה מן הרוח כשלהצט עולה מאליו. ודע וחשוב אס נאמר שכה המים הוא כה עמדוני שהמים שומרים וקובעים כל יטו דברים מסדרם, אז כה האש הוא להיפך. כי האש דוחף השנוי בכל דבר ומכריח השתנות.

Water and Fire also represent male and female. The quality of the element of water is male because it preserves the status quo, maintaining continuity with the past, (as was explained in the commentary to mishna 1 in the discussion of the Three Books) it is virtually impossible to make changes to what is already past and done, hence it is easy to preserve. All over the world we see how people agree on the importance of the preservation of memories that they not be corrupted or falsified. The quality of fire, i.e the female is just the opposite. It has change, evolution and process written into its definition, it being virtually impossible to prevent changes to the future.

והס גם צחי' זכר ונקבה. שאופי יסוד המים וצחי' זכר היא השתמרות צחי' העצר, כמוצא לעיל צמשה א' ציאור שלשה ספרים, שכמעט א"א לשנות מה שכבר עבר ומשום כך קל להשתמר. ורואים צחוש איך העולם מסכים על חשיבות שמירת זכרונות שלא יקלקלו ולא יזויפו. ואופי יסוד האש וצחי' הנקבה להיפך והיא ההשתנות וההתפתחות צחי' העתיד, שכמעט א"א למנוע העתיד משנוים שונים.

For example, although the seas are commanded against mounting the shore to inundate the dry land as it is written (Psalms 104:10) "You put the boundary there that they not cross to cover the land." nevertheless, we see from time to time a gigantic wave, or a powerful tsunami born of earthquakes and tremors rises from the sea and drowns the land. This is also the feminine aspect of nature, because the Earth could not continue to exist without this dynamic disobedience and occasional rebellion. As we learn in the midrash, (Gen Rabba 5:9) God said, 'Let the earth bring forth vegetation etc.' R. Nathan taught, 'Three stood trial but four were found guilty. These three,

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ב)

Adam, Eve and the serpent stood trial, but the Earth was cursed with them as it is written, (Gen. 3:17) Cursed is the earth because of you. From now on it will produce cursed things like gnats, flies and fleas. R Isaac of Magdalea says, Even these are of general benefit. Why was the earth cursed? R. Yehuda b. Simon and R. Pinchas disagree. R. Yehuda b. Simon says, because the earth disobeyed God's command. God commanded, 'Let the earth bring forth vegetation, etc, fruit trees bearing fruit etc.' Just as the fruit was to be edible, so the wood of the tree was to be edible. But the earth did not do so, as it is written, "The earth brought forth vegetation, etc, and trees bearing fruit.' Their fruit was edible but not the wood itself. R. Pinchas says, the earth also disobeyed another way; it decided, on its own initiative, to exceed the Creator's instructions. God commanded, 'fruit trees bearing fruit etc.' but the earth made fruit grow on trees that were designed to be non-fruit bearing. If that was the case, we can understand R. Yehuda b Simon's reason why God cursed the earth, after all, it disobeyed willfully. But according to the reading of R. Pinchas, why was the earth cursed, it only exceeded God's command out of a zeal to please? R. Pinchas would answer, the earth was only cursed the way people sometimes do when they say, 'curse the breasts that nursed this person.' This midrash is astonishing for the suggestions it makes about free will and desire. How should one react to such daring assumptions, how should we read the midrashic concept of global free will, that Earth has the power to chose which of God's commands to exceed or disobey? From where was the idea that the earth and plants have free will introduced into rabbinic discourse or midrashic exegesis? I have searched for early or late commentators who addressed this question or answered it, without success. Only the *Ohr Hachayim* in his commentary to Genesis notes the anomaly at all. My attempt at an explanation is as follows.

ולדוגמא אע"פ שהימים מלווים ועומדים לבל יעצרו גבולם ולא ילאו ממחילתם כד"א (תהילים ק"ד ט') גבול שמת כל יעצרון כל ישבון לכסות הארץ, עכ"ז רואים בעינינו איך מזמן לזמן גלים ענקים משצרי ים תולאת זועת ורעידת האדמה עולים מן הים ושופים פני חלד. גם זו צחי נקצה כי א"א לקיום העולם בלי סרצנות והתמרות תעזוזי כזו. כדאיתא במדרש (בראשית רבה ה' ט') ויאמר אלקים תדשא הארץ תני בשם ר' נתן ג' נכנסו לדין וד' ילאו מחוייבין ואלו הן אדם וחיה ונחש ונכנסו לדין ונתקללה הארץ עמהן שנאמר (בראשית ג' י"ז) ארורה האדמה בעבורך שתבא מעלה לך דברים ארורים כגון יתושים וזבובין ופרעושין. א"ר יצחק מגדלחה אף הן יש בהן הנאה. ולמה נתקללה ר"י צ"ר שמעון ור' פנחס, ר"י צר' שמעון אמר שעצרה על הלווי שכך אמר לה הקב"ה תדשא הארץ דשא וגו' מה הפרי נאכל אף העץ נאכל והיא לא עשתה כן אלא ותולא הארץ דשא וגו' הפרי נאכל והעץ אינו נאכל. ר' פנחס אמר אף הוסיפה על הלווי סמכה לעשות רזון צוראה עץ עושה פרי אפי' אילני סרק עשו פירות. על דעתיה דר' יהודה צ"ר שמעון ניחא אלא על דעתיה דר' פנחס למה נתקללה אלא כאינש דאמר יהוה לייטין ביזיית דהדין מניק עכ"ל המדרש. והוא הפלא ופלא. מה נאמר למדרש זו ומה נדבר, מאן שמעת ליה שיש צחירה חפשית להאדמה ולומומים מן הקרקע. חפשתי ולא מלאתי מי שיאיר עיני צפסקה זו להסברה על דרך האמת, אמנם לא מלאתי בראשונים מי שמרגיש צו קושיא כלל, ובאחרונים מלאתי מרן בעל ספי אור החיים הק' שהקשה¹²⁸ ותראו כדרכו קדש. אולם אמרתי לפרשו כדלהלן.

This is the meaning of femininity in the context of Sefer Yetzira and its source in the element of Fire. The imperative to disobey is written into the original program itself, the way DNA reproduces in ways that guarantee there will be mutations in the new strand from time to time. This is why Eve disobeyed the command not to eat of the Tree of Knowledge of Good and Evil, and why the Earth rebelled against its own directives, and either produced the wrong sort of trees or else produced fruit where none were ordered. This too, acting out of impulsive disobedience or an excess of zeal is written into the original directive. It does not require that the Earth have

128. ספי אור החיים על בראשית (א' י"ג) צ"ד, וז"ל ואל זה אצט איך תמרוד הארץ צרוקע הארץ ומה גם כי אין לה יצר הרע, שלא הוכיחו חכמים שיש לה יצר הרע כי אם לבהמה וכו'. אבל הארץ לא מנינו שיש לה יצר הרע שיסיתה למרוד מרד לעבור פי ה' ע"כ, עיי"ש מה שהסביר.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ד)

free will and a cognitive choice or decision making ability. It is simply the way God wrote the program for Life, from time to time it acts as though of its own free will and produces something not designed, uncalled for and unexpected. It is vital to the survival of living things that they have this ability built in, and this is the meaning and significance of the element of Fire. This is all part of the mystery of the World to Come, among the prodigies of the Perfect Designer, at the level of (Isa. 64:3) "No eye but Yours, God, has seen it." (see Ch III Pref to Mishna 2 cit loc The Question)

זה סוד צחי' נקצה ויסודותיה ציסוד האש, שתוכניתה לעבור על האווים שנלטהו בהם בשגם זו אווית תוכניתה. ולזאת עברה חוה על האווית לא לחכול מען הדעת עוצ ורע. ולזאת סרבה האדמה שעברה על האווית שכך אמר לה הקב"ה תדשא הארץ דשא וגו' מה הפרי נאכל אף העץ נאכל והיא לא עשתה כן אלא ותולא הארץ דשא וגו' הפרי נאכל והעץ אינו נאכל. גם זו תוכניתה של האדמה ואין לורך ליחס לאדמה כח מעלמה או צחירה חפשיה, כי כן לוח הצורה ית' שתמרד ותסרצ צלוויה צחי' יסוד האש. כי צלי זה לא תקיים העולם. וכל זה צא צסוד עולם הצא¹²⁹ מפלאות תמים דעים צחי' עין לא ראתה אלקים זולתך וגו'. (ע"ע פרק ג' צפתיחה למשנה צ' ד"ה וקשה)

Mishna 11

Four, fire from water. He carved and hewed in them the throne of glory, the Ofanim, the Serafim, the Holy Living Creatures, the ministering angels and the entire heavenly host. And from the three of them He founded His dwelling place, as it written, Who makes His messengers the winds, His ministers blazing fire.

משנה י"א

¹³⁰ ארבע אש ממים ¹³² חקק וחצב בהן ¹³³ כסא הכבוד ¹³⁴ ואופנים ¹³⁵ ושרפים ¹³⁶ וחיות הקדש ¹³⁷ ומלאכי השרת וכל צבא מרום.

129. ועיין זה"ק (ויקרא קסב) ואי תימא עלמא דלתי חקרי צרוך, לאו הכי דבא נקודה עלאה איבו דכר, עלמא דלתי נוקבא, איבו צרוך ואיבו צרכה, צרוך דכר, צרכה נוקבא ע"כ. ועיין לעיל צביאור משנה ח'.

Zohar (Vol. III 162a) If you thought the World to Come should be called blessed, it is not so. It is the supernal point that is called *Baruch* - Blessed and it is male. The World to Come is female, and she is called *Bracha* - Blessing. *Baruch* - Blessed is male, *Bracha* - Blessing is female. (see above, Ch. I mishna 8)

130. ארבע: כאלו אמר שהספירה הרביעית היא ספי' בינה, שם החום והתלהבות ובה השתנות והלמיחה והעליה והתגברות ממדרגה למדרגה. והיא צסים לכסא הכבוד ועולמות המלאכים משרתי עליון.

Four: As though the text had said that the fourth Sefhira is the Sefhira of Binah, there where heat, passion, the power to change, grow, progress, increase and rise from level to level is situated. It is the base upon which the Throne of Glory sits, where the ministering angels and higher worlds coexist.

131. אש ממים: שהחום עלה מתוך המים, כלומר שהתלהבות נפרדה מתוך התשוקות והחמדות וצקעו צמקום ושרשם עד שגששו הפיכים לחלוטין ומתנגדים זה לזה. כי צמקום אשר המים הם אדישים וצבילים, שם צדיוק להיפך האש מלא התגרות וסתערנות, וצמקום אשר המים מולידים צדומה, האש מוליד הצדל.

Fire from water: Heat rises out of the water. Which is to say, when passion separates itself from desire and lust and they split off from one another at the source. They can become absolute opposites and antagonistic to one another. For where the waters are passive and patient, precisely there is where fire is full of aggression and opposition. Where water gives birth in its own image, fire gives birth to change.

132. חקק וחצב בהן: כלומר תוך שלש אלה תוך הרוח והמים והאש - שהתפשטו מן הרצון הפשוט ומן טיכוסה וסידורה צרוח הקודש (צקול ורות ודבור) - נחקק ונחצב מקום כבודו ית'.

Carved and hewed in them: (The mishna might also have been read with them, rather than in them.) In them,

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כה)

refers to the three elements of breath, water and fire - spreading and expanding out of the Simple Desire, from its arrangement and order in the Holy Breath (in voice, breath and speech) - they are carved and hewn to become the place of God's glory.

133. כסא הכבוד: הנה ידוע מה ציון מעשה זראשית למעשה מרכבה, שמעשה זראשית מעמיק צסוד הבריאה משעה שעלה במחשבה עד ויכלו השמים והארץ, ומעשה מרכבה מעמיק צסוד ההנהגה בהווה. שנין מעשה מרכבה אפילו לאחד אין דורשין צו, אלא אם כן היה חכם ומצין מדעתו, מוסרין לו ראשי פרקים, וענין מעשה זראשית מלמדין אותו ליחיד, אע"פ שאינו מצין אותו מדעתו, ומודיעים אותו כל מה שיכול לידע צדברים אלו. משום שעל מעשה מרכבה דהיינו על הנהגתו ית' צעולמו שצבר אפשר שיוולד אלא האדם תרעומות וענות עזומות וצטיות צלתו פתרונים כי לא מחשצתי מחשצותיכם וכו' והאור תמים פעלו ועכ"ז (תהילים ס"ו ה') נורא עלילה על צני אדם. אצל עיון צעניי הבריאה אינו מציא כ"כ לידי טעיות. ולכך צספר יצירה מסציר המחבר עד כסא הכבוד ולא יותר, שמשם ואילך דן דין מעשה מרכבה שאסור ללמדה אפילו ליחיד. ותוכן צדריו עד כאן הוא זה, שרצונו הפשוט ית' המליא צו רוח הקודש מורכב מעשר ספירות ועשרים ושתיים אותיות, וצבה צרא עולם צשגשה ספרים. קודם כל כרת צרית ופלג והחלץ הספירות לעשות אמה ולנור דרכו תרד ההשפעה לקשור ולהתקשר צצחי רצוא ושוב צשיבה מי לקבל ההשפעה ומי שיצירה צאופן שלא תהא העולם צצחי מקבל אלא סופו ענין צתחילתה. תוכנית המערכת נאללה ממנו ית' מן רוח קדשו וילא לחלל ומשם נפרד לשגשה, רוח מים ואש, וצבה כמוסים כל ההיות והמון נסתרות שמצראשית. ואלו השלש מליגים שלש תארים צססים צחיי עולם וצחיי האדם. צחיי רוח מליג כל הדברים וכל הציורים וכל המחשצות שאפשר להחשצם. צחיי מים מליג כל התאוות והתשוקות וחמדות שאפשר לחוש ולטעום אותם. צחיי אש מליג כל התרגישים והפעמיות והאצבות שאפשר להרגישם. וצבה ומחם מתפשעת הרצון הפשוט, צכל אחד מחם מופיע צבורו צחיי רוח, תאוותו צחיי מים, והאצתו צחיי אש. וצבה ומחם אפשר לו לאדם לקשר ענימו ולצבק צו לעשות לו ית' דירה צתחתוים שרצונו הפשוט תפתח ותפשט צדבורו צתשוקתו וצאצבתו וצכו צכודו וכסא קדשו. וכמו שייסד הפייטן צתפלת שחרית של יום הכפורים: אשר אמן תהלתך: צאילי שחק. צצרכי נגה. צגדודי גבה. צדמומי דקה. וקדשתך צפיהם: ורליית שצח: מהומי צרגש. ועורכי שוע. זעקי תחנה. חוכי תנינה. והיא כבודך: אשר אמן תהלתך: צטפסרי טהר. צידדון ידדון. צכרוצי כבוד. צלגינני להב. וקדשתך צפיהם: ורליית שצח: ממעוטי ימים. נשיי טובה. צצעי רגז. עגומי נפש. והיא כבודך: אשר אמן תהלתך: צפלילי שמות. צצבאת עירין. צקדושי קדם. צככר רצתיים. וקדשתך צפיהם: ורליית שצח: משוקדי דלתות. שופכי שית. תוצעי סליחה. תאצי כפרה. והיא כבודך.

Throne of Glory: The distinction between *Ma'aseh Be'Reishith* - Work of Creation and *Ma'aseh Merkava* - Work of the Chariot is well known. *Ma'aseh Be'Reishith* - Work of Creation refers to the order of creation as it progressed from the moment it arose in the divine thought until heaven and earth were complete. *Ma'aseh Merkava* - Work of the Chariot refers to the way the world is governed in the present. The Talmud states that *Ma'aseh Merkava* - Work of the Chariot may not even be taught to one individual student unless he is wise and understands it on his own. Only then may he be given chapter headings. *Ma'aseh Be'Reishith* - Work of Creation may be taught to a student even if he isn't clever enough to figure it out himself, and we teach him whatever he wants to know, because *Ma'aseh Be'Reishith* - Work of Creation is not confusing. *Ma'aseh Merkava* - Work of the Chariot, which is to say, the way the world is governed in the present is very confusing. A person may ask questions that have no answer, or develop resentments or problems without solutions in the way this world is governed. God's thoughts are not our thoughts and His ways are just and perfect. Nevertheless (Psalms 66:5) "Come, and see the works of God; He is terrible in His plotting toward the children of men." The plot running through Genesis is less fraught and more straightforward, hence it is not considered such a dangerous field of study. This is why the *Sefer Yetzira* follows the plot, so to speak, as far as the Throne of Glory, and no further, because, the author considers delving beyond this point the study of *Ma'aseh Merkava* - Work of the Chariot, and not to be taught in public. A precis of his thesis so far would be as follows. God's simple desire brought the Holy Breath/Spirit into being, comprised of 10 Sephiroth and 22 Letters, with which He composed three Books. Before anything else, God made a covenant, splitting all the Sephiroth in half to create a conduit through and down which the *Shefa* - Abundance of Desire would flow to connect and bind all things - in an alternating to-and-fro action - into a state between giving and receiving, so that the giver is also a recipient and the recipient is also a giver. The program of the apparatus of Creation emanated from God via the Holy Breath/Spirit, being, so to speak, breathed out from God to the 'outside' of God. It entered empty space and quickly filled it up while splitting into three aspects or elements, Air, Water and Fire. Within these three elements made of the 10 Sephiroth and 22 Letters are all the possible permutations of all events and particles and changes from the beginning to the end of time. The three elements represent, display and introduce all the basic components of Life in the universe and in the individual person. Spirit/ Breath represents all the words and thoughts it is possible to think of. Water represents all the desires it is possible to sense and feel and taste. Fire represents all the emotions, passions, loves and psychic states it is possible to feel, experience and pass through. With these and through these three aspects the Simple Desire evolves and spreads throughout the world. Every particle of existence and every human being contains various measures of the three divine manifestations of the Simple Desire. God's speech contained in every free moving particle of Air. God's desire contained in every in-gathering agglomeration of Water, and God's love contained in every changing speck of Fire. With them and through them a person can connect himself and tie himself to God to make a dwelling place for the divine, to make it possible for the Simple Desire to evolve and

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ס)

spread and develop into our words into our desires and our loves. And this is what God considers His Glory and His Sacred Throne. As the poet in the liturgy of the Yom Kippur morning service put it: You whose praises are powerful coming from aristocratic nobles, in flashes of lightning, among battalions of lords, in silent moments with Your sanctification in their mouths; You desire praise from those with confused emotions, advocating appeals, shouting petitions, waiting for succor and that's Your glory? You whose praises are powerful coming from purest angels, lovers in loving, among glorious cherubim, in flaming legions with Your sanctification in their mouths; You desire praise from the short lived, from among the bereft of goodness, who are full of rage, in the bleakness of their soul and that's Your glory? You whose praises are powerful coming from the amazingly named, the hosts of Spirits of ancient sanctity, among the riders of myriads with Your sanctification in their mouths; You desire praise from beggars at the door, pouring out their speeches, demanding forgiveness in desperate need of atonement and that's Your glory?

134. ואופנים: בגוף הם כמו הקול. (משנה ח' ד"ה קול) פרשתי שלפני הדיבור שהיא התקשרות אחד עם השני מתחלה הקול לפעם בגרון המדבר, ובו התאמנות הרצון להתקשר. שאפילו קודם הופעת הדבור כבר הופיע הרצון. והקול כמו מרכבה למחשבה היא. ופירוש הר"י דמן עכו שהאופנים אלו הנקודות המונעות את האותיות והם כמו נשמה לאותיות. אופ"ן בגימטריא קו"ל, ולשון אופנים מגזירת פנים, לומר שלכל מקום שחוזר שם פונה כי הוא עגול.

Ofanim: Literally translates as Wheels. In the human body they are like the voice (see Ch I misna 8 cit loc Voice). As explained above, prior to speech - which is one sort of communication and connection between people - there is another, deeper subvocalization. Sounds deep in the throat preparatory to speech expressing the desire to communicate and connect. The desire to connect expresses itself even before speech. Voice then, is like the vehicle for the thought. R. Issac of Acco says that the *Ofanim* are the vowel sounds which move the consonants, like the soul of the letters. the Hebrew word - אופ"ן - *Ofan* - Wheel has the numerical value of - קול - *Kol* - Voice = 136. The word - אופנים - *Ofanim* - Wheels, he says, is cognate with the word - פנים - *Ponim* - Face. The angel is called the - אופ"ן - *Ofan* - Wheel because wherever he is observed it is his face that is seen, it turns every way.

135. ושרפים: בגוף הם כמו המחשבות והכוונה שבמילים ששולטים בכם על הדיבור. ופירוש הר"י דמן עכו ואלו האותיות, ששרפים שאמר שם כנפים לאחד והכח שלהם הוא שם של מ"צ אותיות, והם שבטה שמת מששה ששה אותיות לכל אחד. וזהו שם המפורש של מ"צ, אבגית"ן, קרעטט"ן, נגדיכ"ש, בטרל"ג, חקבטני"ע יגלפז"ק, שקול"ית.

Serafim: Literally translates as Burning Angels. In the human body they are like the thoughts and intention inside one's words, that govern the content of one's speech. R. Issac of Acco says that the *Serafim* are the letters themselves, because our sages tells us the *Serafim* each have six wings and their power is embedded in the divine Name of 42 which is divided into six arrays of seven letters. The divine Name of 42 is written thus: שקול"ית, נגדיכ"ש, בטרל"ג, חקבטני"ע יגלפז"ק, שקול"ית.

136. וחיות הקדש: בגוף הם כמו הרוח ששאבת אויר אל הריאה להגן על הלב. (משנה ח' ד"ה רוח) אחרי הקול צא הרוח שגם היא קודם לדבור. והיא ילאת דרך הקנה ומוזיל את הקול לתוך הפה למקום חיכוכו. והרוח כמו מרכבה לרצון להתקשר. ופירוש הר"י דמן עכו אלו המילים הי"אים מן האותיות, ואלו החיות דומות במקלט לאופנים, כי יש להם קול ודיבור, עליהם סדרו בתפלות ומשמיעים ציראה יחד בקול דברי אלקים חיים.

Holy Living Creatures: *Chayot Hakodesh*, in Hebrew. In the human body they are like the breath which aspirates and oxygenates the heart through the action of the lungs. (see Ch I misna 8 cit loc Breath) After the voice comes the breath which is also necessary to the act of speaking. It passes through the trachea and larynx into the mouth where the the sounds are parsed into words. The breath is the vehicle for the desire to communicate. R. Issac of Acco says the *Chayot Hakodesh* are the words formed out of the letters. *Chayot Hakodesh*, therefore, strongly resemble *Serafim* in that they have voice and speech. This is what was being referred to when the liturgy was stated "They make heard, in fear, together in voice, the words of the Living God."

137. ומלאכי השרת וכל צבא מרום: אלה המשפטים המילים והדיבורים, והם הפועלים לכל דבר כמו הידים והרגלים ב"אדם הגופני. והכוונה שבמילים היא הדיבור עלמה. והדיבור כמו מרכבה להכוונה בתקשורת. (משנה ח' ד"ה דבור)

Ministering angels and the whole heavenly host: These are words, phrases and sentences. They act in all respects just as a persons hands and legs do. The intent of the words, i.e. their meanings are the speech. Speech is the vehicle for conveying meaning which is the purpose of the communication. (see Ch I mishna 8. cit loc Speech)

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(סז)

¹³⁸ ומשלשתן יסד¹³⁹ מעונו שנאמר¹⁴⁰ עושה מלאכיו רוחות¹⁴¹ משרתיו אש לוחט.

138. ומשלשתן יסד: פי' מן הרוח ומן המים ומן האש בפעולת ואמלעות לצאי מעלה האופנים ושרפים וחיות וכו' בחי' קול ורוח ודבור, יסד מעונו.

From the three of them: From breath, water and fire and through the medium of the heavenly hosts, the *Ofanim*, *Serafim* and *Chayoth Hakodesh*, in voice, breath and speech, God based his dwelling place.

139. מעונו: מגזרת (שמות כ"א י') שארה כמותה וענתה לא יגרע. ופי' מעונו כמו מקום עונתו. בחי' גן עדן התחתון הנמשך מן גן עדן העליון צמוד עולם הבא כדאיתא בזו"ק (חלק ב' א'): וענתה, מאן איבו, דא משיכו דעלמא דאתי, דציה כלא, יהו"ה לצאו"ת איבו, ודא איבו דנהיר בכל נהורין סתימין עלאין דאילגא דחיי, דציה עונה עמירא, דמתמן נפקת, וכל דא צעדוגא וכסופא דעלמא דאתי, ע"כ. מעונו"ו כאילו נכתב מעונוותיו. מעונו"ו בגמטריא חט"א ונכל"ת.

His dwelling place: In Hebrew the word is - מעונו - *Ma'ono*. the source of the word is (Ex 21:10) "Her food, her clothing and her - עונתה - *Onata* - pleasure, shall not be diminished." מעונו - *Ma'ono*, then would translate to mean the place of God's - עונה - *Ona* - pleasure. This refers to the Lower Garden of Eden which receives its sustenance from the Upper Garden, at the level of the World to Come, as we read in the Zohar, (Vol II 97b) "עונתה - *Onata* - her pleasure. What is it being referred to here? This is the thread drawn from the World to Come in which everything exists. This is *YHV"HTSBAO"TH*. This is what illuminates all the hidden lights of the Tree of Life in which pleasure is buried, and from where it all emanates. All this happens in the pleasure and longing of the World to Come."

140. עושה מלאכיו רוחות: פי' לא שהרוח הוא מלאך אלא שהמלאך נעשה כולו אותיות בחי' רות.

Who makes His messengers the winds: Not that the wind is an angel, rather that the angel is made entirely of letters flowing as breath like wind.

141. משרתיו אש לוחט: לא שמשחמש עם האש כמשרת, אלא שמשרתיו לוחטים צהלהצות בחי' אש. ואכן לתאוות וצחירה חפשית בחי' מים אינם מגיעים, כי זה לא נתן רק לבשר ודם בלבד. ובשציל זה נקרא מעונו דייקא, כי מים הם בחי' רגון הפשוט רעוא דרעוין - רגון דרגון. וכן איתא (תענית כ"ה): אין לך כל טפח - כשנכנסו הגשמים צעומק הקרקע טפח תבוס עולה ומתגבר טפחיים.

His ministers blazing fire: Not that god uses fire as a servant, rather that God's ministers blaze with passion like fire. Nevertheless, the angels don't reach a level of desire we associate with water, those levels of desire are only given to humans, to flesh and blood. That explains why this palace is called - מעונו - *Ma'ono*, because water are at the level of Pure Desire, the Simple Desire, Desire for Desire. Thus we learn in the Talmud, (Ta'anit 25b) Water does not penetrate one hand-breadth into the ground unless water from the depths rises two hand-breadths towards it.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(חב)

Mishna 12

Chose three letters of the simple set and fixed them in His great Name, YH"V, and sealed with them the six directions. Five, turned upwards and sealed it with YH"V. Six, sealed the bottom, turned downwards and sealed it with YV"H. Seven, turned forwards and sealed east with HY"V. Eight, turned backwards and sealed the west with HV"Y. Nine, turned right and sealed south with VY"H. Ten, turned left and sealed north with VH"Y.

משנה י"ב

¹⁴² בירר ¹⁴³ שלש אתיות ¹⁴⁴ מן הפשוטות ¹⁴⁵ וקבען ¹⁴⁶ בשמו הגדול ¹⁴⁷ יה"ו וחתם בהן שש קצוות, ¹⁴⁸ חמש פנה למעלה ¹⁴⁹ וחתמו

142. בירר: סוד הצרית. ועיין לעיל צפרוש משנה צ' ד"ה וצרית, שהצרית היא רחמים הנמשכת מהרלון הפשוט.

Chose: Choosing uses the word - בירר - *Birer*, which is cognate with the word - ברית - *Brit* - Covenant, as was explained above in the commentary to mishna 2 (cit. loc. Covenant) The covenant represents the compassion flowing from the Simple Desire.

143. שלש אותיות: האותיות הופיעו עם כתר מלכות צדוד רוח מרוח כמבואר במשנה ט'. וכן תחלת האללים כי צחי' האלילות הנאללת משמעתו שני הבא מן הראשון ועומד אלל הראשון חולק לו בהחלט. וזה משל לשמו של הקצ"ב. והוא כי האותיות הן ראשית ותחילת הדבור וכלים לקבלת הרוח, ולכן הן תחילת האלילות, שהכוונה שעלה במחשבה צו ית' כזיכול מתלבשת באותיות להעשות שמו הגדול.

Three letters: The letters evolved, so to speak, together with the sephira of *Keter* - Crown, in the secret of Breath from Breath, as was explained in mishna 9. They are the first things called *Atziluth* - Archtypes, because *Atziluth* suggests something that stands adjacent and immediately next to its source, but completely outside of it. This is almost a complete metaphor for God's Name. Letters are the beginnings of speech and the vessels to receive the breath. Therefore they represent *Atziluth* - Archtypes; they represent the intent rising in the divine thought, which as it were, is clothed in letters of God's great Name.

144. מן הפשוטות: אותיות ה.ו.ז.ה.ט.י.ל.ג.ס.ע.צ.ק.

From the simple set: They are the letters - ה - *Heb.* - ו - *Vav.* - ז - *Zayin.* - ח - *Chet.* - ט - *Tet.* - י - *Yud.* - ל - *Lamed.* - נ - *Nun.* - ס - *Samech.* - ע - *Ayin.* - צ - *Tzadi.* - ק - *Kof.*

145. וקבען: פ"י מגזרת (שמות ט' ה') וישם ד' מועד לאמר מחר יעשה. והרגס יונתן וקבע ד' זמנא למימר וכו' ופ"י קבע הוא לשון חכמים בארמית כאלו אמר ברר שלשה אותיות מן הפשוטות ושם אותם בשמו הגדול, וכן כולם.

Fixed them: The word - קבע - *Kev'a* - Fixed, is found first in the Targum to Exodus 9:5. "God gave them a time, saying, "Tomorrow it will be done." Targum Yonatan gives the reading, "God - קבע - *Kav'a* - fixed them a time etc. - קבע - *Kev'a* - Fix is a rabbinic, Aramaic word used where something is put in place on a permanent basis.

146. בשמו הגדול: פ"י יהו"ה, שהוא השם הכולל כל הספירות וכל השמות. ופ"י שצירר מן הכ"צ אותיות ג' אותיות להיות יסוד שמו הקדוש והמיוחד שהיא יסודית לכל השמות הקדושים, והיא מצוררת מדינים וגדושה רחמים ועוברים זכים וגמורים שאין עמדם פחד כלל, ובחר אותם להיות האללים הראשונים.

In His great Name: In the Tetragrammaton - יהו"ה - YHV"H, which itself is a synthesis of all the sephiroth and all the sacred Names. God chose 3 out of 22 letters to form the basis of His singular and ineffable Name. the name itself is completely devoid of - דין - *Din* - harshness, and packed with the purest, most compassionate impulses without any fear at all. God chose those three letters to be the first *Atziluth* - Archtypes.

147. יה"ו: ג' אותיות הן ג' צחינות. רוח מים ואש: יו"ד צחי' חכמה - יש מאין, צחי' מים. ה"ה צחי' צינה - יש מים, צחי' אש. וי"ו צחי' זעיר אנפין - ששה ספירות חסד, גבורה, תפארת, נח, הוד, יסוד - צחי' רוח המכריע צין כתר עליון לכתר מלכות

YH"V: - *Yud, Heb* and *Vav.* They represent Breath, Water and Fire. - *Yud* - יו"ד - is the Sephira of *Chokhma* - Wisdom, *creatio ex nihilo* - something from nothing; representing the element of Water. - *Heb* - ה"ה - is the Sephira of

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(בב)

ביה"ו, שש חתם תחת פנה למטה וחתם ביו"ה, ¹⁵¹שבע פנה לפניו וחתם מזרח ביה"ו, ¹⁵²שמנה פנה לאחוריו וחתם מערב ביה"ו, ¹⁵³תשע פנה לימינו וחתם דרום ביה"ה, ¹⁵⁴עשר פנה לשמאל וחתם צפון ביה"י.

Binah - Understanding - something from something; representing the element of Fire. - ו"י - *Vav* - is the realm of *Ze'ir Anpin* - Small Faces, a term usually denoting the six lower Sephiroth of *Chesed* - Loving-Kindness, *Gevurah* - Judgment, *Tifferet* - Glory, *Netzach* - Eternity, *Hod* - Beauty and *Yesod* - Fundament; representing the element of Breath which governs and determines the flow between *Keter Elyon* - Supernal Crown and *Keter Malkhut* - Crown of Sovereignty.

148. חמש פנה למעלה: פי' כאלו אמר שהספירה החמישית היא ספי' חסד, סוד אצרכס סוד אות החמישית כמו שאצאר להלן.

Five, turned upwards: As though the text had said that the fifth Sephira is *Chesed* - Loving-Kindness, the secret of Abraham, *Heb* - the fifth letter, as will be explained.

149. וחתמו: איתא (גדרים ל"ב): ואמר רמי בר אבא כתיב אצרכס וכתוב אצרכס בתחלה המליכו הקדוש צרוך הוא על מאתים וארבעים ושלוש אצרכס ולבסוף המליכו על מאתים וארבעים ושמונה אצרכס אלו הן שתי עינים ושתי אזנים וראש הגוייה ע"כ. זה סוד אות ה"ה סוד חמישית. ועיין שיטה מקובצת שם, וז"ל ואלו הם שתי עינים ושתי אזנים וראש הגוייה דהיינו האצרכ. ועל כן כשמל אצרכס והוסר ממנו הערלה הגורמת תאוות הגשמיות אז מלך על העינים ועל האזנים הגורמים לו לחטוא על הרוב. ומאחר שמלך עליהם הוסיף השם בשמו ה' ואז מלך על כל האצרכים כי כולם היו נכנעין לפניו ולא היו גורמים לו לחטוא. על כן אמר לו השם התהלך לפני והיה תמים כי אז נקרא תמים באמת, עכ"ל. זה סוד החתימה בצבית, (כמו שפרשנו לעיל בפתייה למשנה ב' ד"ה וצין הספירות) שהצבית קדם לכל צחי' רחמים שהקדמו ושפתו למדת הדין בצדו שמים וארץ בהבראס צחי' אע"ה כדאיתא לעיל, (משנה א' ד"ה בל"ב נתיבות). זה סוד גוסס צרכת המילה, ולאזלאוי חסס באות צבית קדש.

Sealed it: We learn in the Talmud (Nedarim 32b) Rami b. Aba said, "In the Torah it is written Abram, and it is also written Abraham. First God gave him dominion over 243 of his limbs. (The *gematria* - numerical value of the word - אברם - Abram is 243) In the end, though, God gave him dominion over all 248 limbs. (The *gematria* - numerical value of the word - אברהם - Abram is 248) The additional five were the two eyes, two ears and the penis." This is the secret of the fifth letter, the letter ה - *Heb*. In the 16th cent. commentary *Shita Mekubetzet* to Nedarim (ibid), R. Bezalel Ashkenazi (who was perhaps the teacher of the Ar"i, R. Isaac Luria) notes that it was only when Abraham circumcised himself - removing the source of unbridled desires from his body - that God gave him dominion over his eyes and ears, which remain the chief vectors of sin. And, after he had dominion over them, God added the letter Heh to his name. Then Abraham had dominion over his entire body, because they all surrendered to him and no longer tried seducing him to sin. That explains why God said, "Walk before me and be whole." Because it was only then that he became truly whole. This explains the secret of the seal of the covenant, as was explained above, (Ch I. mishna 2. cit. loc. Between the Sephiroth) *Brit* - Covenant precedes everything because it represents to compassion flowing from the Simple Desire. *Rachamim* - Compassion came before and was made partner to the characteristic of *Din* - Judgment in the secret of Heaven and Earth - בהבראס - *B'hiborom* - When they were created. A word that can also be read - באברהם - *B'Abraham* - with Abraham. (see Ch I mishna 1. cit. loc With 32 Paths) This explains the *Nusach* - Formula of the blessing over the circumcision: He sealed his [Abraham's] descendents with the letter of the sacred covenant.

150. שש, חתם מטה ביו"ה: פי' כאלו אמר שהספירה הששית היא ספי' גבורה.

Six: As though the text had said that the sixth Sephira is *Gevurah* - Withholding/ Fear / Judgment.

151. שבע, חתם פנים מזרח ביה"ו: פי' כאלו אמר שהספירה השביעית היא ספי' תפארת.

Seven: As though the text had said that the seventh Sephira is *Tifferet* - Glory/ Mercy/ Justice.

152. שמנה, חתם אחר מערב ביה"ו: פי' כאלו אמר שהספירה השמינית היא ספי' יסוד.

Eight: As though the text had said that the eighth Sephira is *Yesod* - Fundament.

153. תשע, חתם ימין דרום ביה"ה: פי' כאלו אמר שהספירה התשיעית היא ספי' נט.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ט)

Mishna 13

These are the ten sephirot of nothingness. One, breath of the living God. Two, breath from breath. Three, water from breath. Four, fire from water. And then the six directions, top, bottom, east, west, north and south.

משנה י"ג

אלו עשר ספירות בלימה, אחת רוח אלקים חיים, שתיים רוח מרות, שלש מים מרות, ארבע אש ממים, ושש¹⁵⁵ קצוות רום תחת מזרח מערב צפון דרום.

End the First Chapter
תם פרק ראשון

Nine: As though the text had said that the ninth Sefira is *Netzach* - Victory/ Eternity.

154. עשר, חתם שמאל צפון ברה"י: פי' כאלו אמר שהספירה העשירית היא ספי' הוד.

Ten: As though the text had said that the tenth Sefira is *Hod* - Beauty.

155. קצוות: עיין לקמן פרק ד' משנה ג'.

Corners: See Ch IV. mishna 3.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

Chapter Two

פרק שני

Our Matriarch Sarah's Chapter

פרקא דשרה אמנו

Preface to Chapter 2

Concerning the letters, we learn in the Zohar (Vol I. 231a) "It is written (Gen 49:6) Let not my soul be included in their secrets, among their gatherings be not my honor included etc." R. Aba opened, saying, (Psalms 25:14) "God's secrets to those who fear Him." This means that God's secrets are revealed only to those those who fear sin; and those who fear sin have the lofty mysteries of the Torah revealed to them. What are the lofty mysteries of the Torah? I would say, they are the letter - symbol of permanence, also called the secrets of God, the holy covenant."

פתיחה לפרק ב'

בענין האותיות, איתא בזו"ק ויחי (בראשית רלג). צמודם אל תצא נפשי וגו', רבי אבא פתח ואמר, (תהלים כ"ה י"ד) סוד יהו"ה ליראיו וגו', סוד יהו"ה ליראיו, רזא עלאה דאורייתא לא יביצ קצ"ה אלא לאינון דחלי חטאה, ומאן דאינון דחלי חטאה חתגלי לון רזא עלאה דאורייתא, ומאן איבו רזא עלאה דאורייתא, הוי אימא דא את קיימא קדישא, דאקרי סוד יהו"ה צרית קודש ע"כ.

All the secrets of our holy Torah manifest in one of two ways, either in the *Yesod* - Fundament of the male or the *Yesod* - Fundament of the female. This is a basic rule with which to understand secrets of the Torah, they are all either *D'chura* - masculine or *Nukba* - feminine secrets. No secret is ever revealed unless it is through the medium of another. Either through a deep or covered (i.e. feminine) mystery, or else, through a buried or latent (i.e. male) mystery. When we learn about something that it is an unrevealed, invisible or hidden it is the Sefhira of *Yesod* - Fundament in a male secret. And when it is a mystery of mysteries it is the Sefhira of *Yesod* - Fundament in a female secret. As we learn in the Talmud (Ketubot 64a) "He has his desire on the outside, she has her her desire on the inside."

כל סודות תורתנו הק' מופיעות על אחת משתי צחי' או ציסוד זכר או ציסוד נקבה, וזה כלל גדול בכל סתרי תורה, והנן או צחי' דכורא או צחי' נוקבא. ושום סוד איננה נגלית אלא תוך סוד אחרת או סוד עמוק ומכוסה צחי' נקבה, או סוד עמיר וגניז צחי' זכר. וכשנלמד על ענין שהוא עמיר ונעלם משמעתו צספיי' יסוד צחי' זכר. וכשנלמד שהוא רזא דרזין משמעתו צספיי' יסוד צחי' נקבה¹⁵⁶, וכדאיתא צש"ס (כתובות ס"ד). זה ילרו מצחון וזו ילרה מצפנים.

It is a law of nature that at the beginning of gestation, conception and formation of every living creature, the seed or nucleus has to divide. In human conception the first split occurs around day four or five, it manifests as a hole in the collection of cells. Some cells contract and move to the edges where they become the amniotic sac and placenta for the protection and nourishment of the embryo, other cells gather at the center and grow into the embryo. This, first division corresponds to the concepts of *Ohr Makif* - Surrounding Light and *Ohr Pnim* - Inner Light, and is not the subject of this discussion. The second division occurs around two weeks after conception, it manifests as a

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(קב)

split along the length of the zygote. This split will continue to develop as the embryo grows and will eventually develop into the spinal cord etc. This mirrors the second mishna in the first chapter, as was explained in the preface there, where it was said that the spinal cord in the human mirrors the thread connecting a person to his Creator, i.e. the Simple Desire. Conceptually this represents that axiom known as 'the original thought within the final act'. Desire passes through that thread the way it passes through a spinal cord from *Keter Ehyon* - Supernal Crown to *Keter Malkhut* - Crown of Sovereignty. In the first chapter we also discussed how both verbal and sexual intercourse connect and unite separate people, using the metaphor of the *Milah* - Word of the tongue and the *Milah* - Circumcision of the flesh. This is what the Zohar was referring to when it said, what are the secrets of the Torah, they are the symbol - letter of permanence, the holy covenant, i.e. the *Milah*. Because secrets are things one person hides from another, and the revelation of secrets means the connection of people through their *Milah*. *Otot* and *Otiot* - Symbols and Letters are the stuff of communication. (See Ch I Mishna 9 cit. loc. Twenty two letters)

ובהנה מחוקי הטבע שבהתחלת הריון ועיצור או יצירת כל צעל חי מחויב הזרע או הגרעין להסדק. צהריון אנושי הסדוק הראשון קרה ארבע או חמשה ימים ליצירה והוא כמו נקב צקיבון התאים. יש מהם מלאמלים לצדדים ונעשים שפיר ושליה להגן על הולד, ומהם מתקמלים ומתרכזים לאמלע ונעשים עובר. וזה הסדוק הקדום צחי' אור מקיף ואור פנים אין כאן מקום ציאורו. ולסוף שצעיים להריון מופיע הסדק השני לאורך העובר והוא יפתח יחד עם העובר ויסתעף לחוט השדרה וכו'. וזה פיי' המשנה השני כמו שהסברנו צפתיחה שס, שחוט השדרה צאדם היא כמו החוט המחבר אדם עם קונו, דהיינו הרלון הפשוט, צחי' המחשבה תחילה צסוף מעשה. שהרלון עוברת דרך החוט ההיא צחי' חוט השדרה מן כתר עליון לכתר מלכות. ועוד הסברנו איך שדיבור וזיווג זכר ונקבה מחברים ומיחדים אנשים נפרדים צחי' מילת הלשון ומילת המעור. וזה פיי' הזוכ"ק שכל סוד הוא צצחי' יסוד, שסודות הן דברים שאחד מסתיר מחברו וגלוי סודות הוא חיבור אנשים צצחי' יסוד. וכן לאותיות.

Now we come to another fundamental understanding and that is an understanding of the Sefhira of *Da'at* - Knowing. All communication using speech or relationships between individuals happens through the mystery of the Sefhira of *Da'at* - Knowing. It doesn't matter whether it is a man and woman connecting in order to procreate or a teacher and student connecting in order to study Torah. The moment the purpose of the connection and communication is achieved, the instant the student comprehends the words of the teacher of the man and woman reach orgasm, that instant is the moment of the mystery of the Sefhira of *Da'at* - Knowing. It is only at that very moment that there is manifest the latent, ulterior motive; the Simple Desire at the level of the Living God, which is also the level of the Holy Spirit. (see Ch I. Mishna 8 cit. loc Living God) For example, although a man and woman may only be concentrating on their own pleasure, God forbid, and give no mind to the purpose and *Mitzvah* - Commandment to Procreate, nevertheless, at the profoundest depths of their soul at the level of the Ulterior Motive, the intrinsic secret, the implicate order, there is a place of which they be quite unaware, where the real purpose of their coupling is being enacted. All their mind-compelling pleasure was no more than a ruse perpetrated by the prime, natural directive conspiring to get them to that act. Because coupling is a manifestation of the Sefhira of *Da'at* - Knowing which is the manifestation of the *Keter Ehyon* - Supernal Crown in a physical form in the world of action, as was explained previously. (Ch I. Mishna 3) Similarly, when the student comprehends what the teacher is communicating, although the student's comprehension may be different from the meaning the teacher was trying to convey, perhaps as far as from one extreme to the other. nevertheless at the profoundest depths of their soul at the level the Ulterior Motive, the intrinsic secret, the implicate order, there is a place of which they be quite unaware, where the real purpose of their studying is being enacted. All the meaning the teacher intended to convey; to teach that line of text or that rule or concept was no more than a means, like a lever, utilized by the idea

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ע)

already innate and latent in the mind of the student which was struggling to manifest itself into the student's consciousness, at the level of (Chulin 19a) "Streams swell into rivers and spread." Rashi (ibid.) explains the concept thus: "Each stream spreads in those areas it is already used to flowing. I.e. every place follows the path of its particular intellectual endeavors. There were places in Babylon where people followed the customs of Rav and Samuel. Other places did not follow them." So it is in the relationship of teacher and student, the Torah spreads into every place within the channels of its accustomed flow. That is to say, in the mind of the student things are understood in the way they used to being understood and not necessarily what the teacher thought was being taught. This explains the mystery of *Da'at* - Knowing, it works at a number of different levels simultaneously. And all of the operate in the Sefhira of *Yesod* - Fundament, because *Da'at* - Knowing and *Yesod* - Fundament are two stations on the same line down which the Simple Desire flows from the source.

ועכשיו בא על עוד ביאור יסודי הוא סוד הדעת. דע כי כל קשר הדצרות או חיבור יחסי בין אנשים בא צסוד ספיי דעת. ואין חילוק צזה עם היא התקשרות זז"נ לפו"ר או הרצ עם התלמיד ללמוד תורה. ואותו הרגע צו הכוונה משתלמת למטרתה כשהתלמיד משיג מה שרצו אומר, או שאיש ואשה מגיעים להזרעה. אותו הרגע בא צסוד הדעת כמוצן. כי באותו רגע מופיע הרצון הכמוס צחי' אלקים חיים, צחי' רוח הקודש כמו שמצואר צפרק א' משנה ח' עיי"ש. ולדוגמא, אע"פ שהאיש או האשה מכוונים רק להנאת עצמם ח"ו ולא לקיום מצות פו"ר, אעפ"כ צעומק מצולות נפשם צחי' סוד כמוס, יש שם מקום שהם צעמם לא עומדים עליו, ושם משתלמת מטרת זיווגם. וכל העונג שחשצו עליו לא היה אלא כמו תחצולת הפקידה העציעית לרמות אותם למעשה ההוא. כי זיווג הוא הופעת ספיי דעת שהיא הופעת כתר עליון צצורה גשמי צעולם העשיה כמו שפרשנו לעיל צפרק א' צפתיחה למשנה ג' עיי"ש. וכן כשהתלמיד משיג מה שרצו מלמדו אע"פ שהשגת התלמיד משונה מכוונת הרצ מן הקלה אל הקלה, אעפ"כ צעומק מצולות נפשם צחי' סוד כמוס, יש שם מקום שהם צעמם לא עומדים עליו, ושם משתלמת מטרת תלמודם. וכל כוונת הרצ להורות שיטה או דקדוק או סברה זז לא היה אלא כמו תחצולת הרעיון שצהצנת התלמיד להודע ולנחת לחון צסוד נהרה נהרה ופשטיה, כפרש"י (חולין יח). כל נהר מתפשט צמקום שהוא רגיל שם כלומר כל מקום הולך אחר מנהגו איה דוכתא צצבל דנהיגו כרצ ושמואל ואיה דוכתא דלא נהיגו כוותייהו ע"כ. וכן צין הרצ והתלמיד התורה מתפשטת כל מקום אחר מנהגו, כלומר שצמוח התלמיד מוצן מה שמוחו עלול להצין ולאו דוקא מה שכוון עליו הרצ. וזה סוד הדעת שהיא פועלת על כמה וכמה דרגות צצת אחת, וכולם צצחי' ספיי יסוד כי דעת ויסוד הם שני מעמדות צקו צו ירדת הרצון הפשוט ממקרה.

Mishna 1

Twenty two letters of Yesod. Three mothers, seven doubles and twelve simples. Three mothers, Alef, Mem and Shin, founded in the pan of credit and the pan of debt; the tongue of decree tips the scale between them. Three mothers, Alef, Mem and Shin. Mem is silent, Shin hisses and Alef tips the balance between them.

משנה א'

עשרים ושתים אותיות יסוד, שלש אמות ושבע כפולות ושתים עשרה פשוטות. שלש אמות אמ"ש, יסודן כף זכות וכף חובה ולשון חק מכריע בנתיים. שלש אמות אמ"ש, מ' דוממת, ש' שורקת, א' חק מכריע בנתיים.

Preface to Mishna 1

This Mishna develops the idea of the three mothers, the letters - א - Alef, - מ - Mem and - ש - Shin. The mystery hidden within these three letters is that of the three biblical matriarchs, Eve, Sarah and Miriam.

- א - Alef represents Sarah at the level of *Ruach* - Breath, as we learn in the Talmud (Megilla 14a) It is written, (Gen 11:29) Haran father of Milka and father of Yiska." R. Isaac said, 'Yiska was Sarah; and why was she called Yiska, because she was - סכה - *Soche* - Prophesying with the Holy Spirit, as

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ע"ד)

it is written, (Gen 21:12) "Everything Sarah your wife tells you to do, listen to her voice."

- *Mem* represents Miriam at the level of *Mayim* - Water, as it is written (Num. 20:1) "Miriam died there." "And there was no water for the people." In the Talmud (Ta'anit 9a) we read, "The well of water [in the wilderness] was in merit of Miriam. When Miriam died the well disappeared, as it is written immediately after her death, "And there was no water for the people."
- *Shin* represents Eve at the level of *Esh* - Fire, as was explained in the preface to Ch. I Mishna 11. The reason Eve disobeyed the prohibition against eating of the Tree of Knowledge of Good and Evil is because that was her instruction, written into the element of Fire which she represents. Her primary command is to disobey the secondary commands with which she is programmed. That is the first commandment Eve is instructed by God, to rebel and ignore her instructions. This is the meaning of the element of Fire, for without it the world cannot exist. That's why she is called Mother of all Life.

פתיחה למשנה א'

במשנה זו מתפתח ענין שלש אמות, אוחיות אמ"ש. וסוד שלש אמות הללו הן חוה ומרים ושרה אמנו.

- אל"ף צחי' שרה צחי' רוח, כדאיתא (מגילה י"ד). דכתיב אזי מלכה ואזי יסכה ואמר רבי יחזק יסכה זו שרה ולמה נקרא שמה יסכה שסכתה ברוח הקדש שנאמר כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה¹⁵⁷.
- מ"ם צחי' מרים צחי' מים, כתיב (צמדבר כ' א') ותמת שם מרים וגו'. ולא היה מים לעדה וגו'. ואיתא (תענית ט'). צאר צבות מרים וכו' מתה מרים וסתלק הצאר שנאמר ותמת שם מרים וכתוב בתריה ולא היה מים ע"כ¹⁵⁸.

157. וכדאיתא (ירושלמי סוטה כט). רבי יוחנן בשם ר' לעזר בי ר' שמעון לא מלינו שדיבר המקום עם אשה אלא עם שרה בלבד וכו'. אמר רבי צירי כמה כירכורי כירכורים הקב"ה מתאוה לשמוע שיחתן של צדקניות (בראשית י"ח ט"ו) ויאמר לא כי נחקה ע"ב. וכן מוצא במדרש רבה צכמה מקומות. דע כי נצואת שרה אמנו היתה במדרגה אחרת לגמרי משאר נביאים, והכתוב מספר דבורי הקב"ה עם שרה באופן שלא נמלא בשום מקום. שמתחלה היה הדבור עם אברהם דכתיב, (בראשית י"ח י"ג) ויאמר ד' אל אברהם למה זה נחקה שרה לאמר האף אמנם אלד ואני זקנתי. היפלא מד' דבר למועד אשוב וגו'. ולא דבר הקב"ה עם שרה כלל, והנצואה היתה רק לאברהם. וכתוב שם, ותכחש שרה לאמר לא נחקתי כי יראה וגו', ומיד מספר לנו הכתוב שהקב"ה דבר אהה, ויאמר לא כי נחקה. ולמה לא הוזקק לאמר ויאמר ד' לשרה. ואע"פ שאינו צקי בכל הדברות ובכל דברי הנביאים שנאמרו בעשרים וארבעה ספרי תנ"ך אבל כמדומני שלא נמלא עוד כזה דבר שתחידה הדיבור עם הנצואה ולא פירש לן הכתוב מהותו למי ולמה. וציאורו נ"ל כי נצואת שרה אמנו היתה בסוד הרוח הנמשכת מן רוח הקודש כמבואר בפרק א' משנה ח' ט', צחי' קול רוח ודבור, שלראשיתו אין חקר ולתכליתו אין קצבה, ולפיכך לא הוצרך לפרש הדבור היכן ומתי התחילה.

We learn in the Palestinian Talmud (Jer. Sotah 29a) R Jochanan - in the name of R. Elazar b R Shimon - said, 'We don't find God speaking with any woman in Scripture except with Sarah alone...' R. Biri said, 'What a circuitous and tediously roundabout way did God fashion to fulfil his desire to listen to the talking of righteous women, as it is written, (Gen 18:15) And [God] said, "No! but you did laugh."' It is similarly described in the Midrash Rabbah in numerous places. Note: The prophecy of Sarah was fundamentally and qualitatively different from that of the other prophets. The Torah describes the dialogue between God and Sarah in terms not found anywhere else in Scripture. The text says, 10 [God] said, "I will surely return to you at this time next year; and behold, Sarah your wife will have a son." And Sarah was listening at the tent door, which was behind him. 11 Now Abraham and Sarah were old, advanced in age; Sarah was past childbearing. 12 Sarah laughed to herself, saying, "After I have become old, shall I become young, my lord being old also?" 13 And the LORD said to Abraham, "Why did Sarah laugh, saying, 'Shall I indeed bear a child, when I am so old?' 14 "Is anything too difficult for the LORD? At the appointed time I will return to you, at this time next year, and Sarah will have a son." 15 Sarah denied it however, saying, "I did not laugh"; for she was afraid. And [God] said, "No, but you did laugh." From the text it is clear that God was talking only to Abraham and not to Sarah. Yet when the text tells us God says, "No, but you did laugh." it is not preceded by the usual biblical introduction: "And God spoke to Sarah, saying." Now, while I am not totally conversant with all of Holy Scripture, as far as I know there is nothing like it, that God speak to someone without the text first telling us that God spoke. It seems to me that what is being said with this omission is most important. Sarah's prophecy is at the level of *Ruach Hakodesh* - Holy Spirit, which, as was explained above, (Ch I. Mishna 8-9) comprises Voice, Breath and Speech, whose beginning cannot be fathomed nor its purpose limited. That's why the Torah does not need to introduce her prophecy.

158. ובספ' הק' אש קודש מוהר"ר קלונמוס קלמיש הי"ד מפיאסלנה פ' חקת שנת תש"צ, סוף ד"ה ואפשר כי רש"י, וז"ל, וזה אף היא צנשיקה מתה, ומפני מה לא נאמר צה על פי ד', שאינו דרך כבוד של מעלה, היינו הא שצאה למדרגה גדולה כזו לא היה צהתעוררות של מעלה ורק

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ע"ה)

• שי"ן צחי' חוב צחי' אש, כמו שהסברנו בפתיחה לפרק א' משנה י"א, לזאת עצרה חוב על האווי לא לאכול מעץ הדעת טוב ורע כי יסודה צחי' אש, שתוכניתה לעבור על האוויים שנלטהו בהם בשגם זו אווי בתוכניתה. כי כן אוב הצורה ית' שתמרד ותסרב צלווי צחי' יסוד האש. כי בלי זה לא תקיים העולם, והיא נקראת אש כל חי¹⁵⁹.

באשרותה דלתהא לכן לא שייך לומר על פי ד', וכיון שמקור עבודתה זה הוא, וממנה נובע, לכן הצאר מקור הנובע מים חיים קדושים, היתה צזכותה עכ"ל. ושם ד"ה היואל לנו, צא"ד, וכן כל זמן שחי' מרים, וכנ"ל כיון שלא היתה מלווה ועושה סימן הוא שעלייתה לרום דקתה היתה בתשוקה יותר חזקה ממנה, לכן היתה יכולה גם להאיר לישראל תשוקה שישתוקקו לה, ושיהיו זוכים שאורות העלוויים שהמשך משה רבינו יזכו לקבל וכו' אצל משנתהלקה מרים, לא היה להם תשוקה כל כך לכן לא זכו לקבל אורו של משה ממרום וכו' עיי"ש אריכות דברי קדשו וינעים לך.

Mei Hashiloach (R. Kalonymos Kalmish Shapira of Piacenzno) Chukath 1942. (cit. loc. And so) And so, if Miriam also died with the Mystical Kiss, why then does the verse not say that Miriam died at the mouth of God? And how does the statement, 'Because it was not the respectful way from on high' answer this question? We have established that Miriam attained her exalted level not as a result of an arousal from on high, but entirely through an awakening from below. In light of this it is simply not accurate to say of Miriam, 'at the mouth of God'. The source of Miriam's worship originated within herself, flowing out of her, and so it was truly Miriam's merit that provided the wellspring, the source from which flowed the living, holy water that sustained all the Jewish people. (ibid. cit. loc. While Miriam) While Miriam was alive, as we said above, she performed even those deeds that she was not obliged to perform. It was obvious that the force driving her to such exalted heights of piety was an exceptional yearning that gushed out from within her. With it she was able to inspire the whole Jewish people with a longing to yearn for God, and to prepare themselves properly to receive the supernal Light that our teacher Moses was to bring down for them. As we have already quoted previously from sacred literature, our teacher Moses was equerry to the King. His function was to bring down the Light from Above. But once Miriam died, the Jewish people were no longer able to access this great yearning, and so they were no longer properly prepared to receive the Light that Moses brought down from Above.

159. כדאיתא בצספר תפארת יוסף, רדזין, דף כ"ז. עניני פורים, וז"ל צא"ד, בענין צזה כדאיתא צש"ס (חולין קל"ט) המן מן התורה מניין שנאמר המן העץ אשר צויתך לצלתי אכול ממנו אכלת היינו שזאת השאלה שאל השי"ת את אדם הראשון היאך יכול לדמות צדעתך שזכ העץ אשר צויתך לצלתי אכול ממנו אכלת ועצרת על האווי הלא צראתי אותך לתכלית העוב ע"כ ופי' זה שאכל אדם הראשון מן העץ צוודאי לא אכל נגד רצונו ית' ולא עבר על דברו כלל, ועיקר חטאו היה שחשב שעבר על רצונו ית'. וזה היה צעלת הנחש שהשתמש צבהסתר להטעות את האדם שיחשוב שיתק ח"ו ממקורו, ולזה ממשך הגמ' שם אסתר מן התורה מנין, ואנכי הסתר אסתיר וכו', צצדיוק כמו צימי אשורוש שנדמה להם שהשתחו לצלם ונתחייצו כלייה ח"ו, כן צאכילתם מעץ הדעת טעו אורו טעות. ואיתא צש"ס (כתובות ס"א) עולה עמו ואינה יורדת עמו וכו' ר' אלעזר אמר מהבא כי היא היתה אש כל חי, לחיים ניתנה ולא לצער ע"כ.

Tifferet Yosef (Radzyn) pp. 53a Purim: "To explain the Talmudic discussion; (Chullin 139b) Where is there a hint to Haman in the Torah? It is written, *Hamin ba'etiz*. 'Can you have eaten of that tree from which I commanded you not to eat?' Don't read it, *hamin*, rather read it, Haman. Returning to what we discussed above, how could one imagine that in spite of this divine loving-kindness it is possible to commit a deed resulting in irretrievable and total destruction. How can one conceive of a sin that precludes us from returning to the light? That's what the Talmud meant when it asked what hint is there to Haman (to conceive of oneself as irredeemably damaged: tr) from the Torah? And answers that it is written, '*hamin ba'etiz*?' 'Can you have eaten of that tree from which I commanded you not to eat?' The question that God is really asking Adam is this; do you think for a moment that you could have eaten from any tree, if I really commanded you not to eat of it, how could you imagine that you can transgress My commandment. Don't you know, isn't it obvious, that I created you for a good purpose?" The meaning of the Tifferet Yosef is as follows: Adam's eating of the Tree of Knowledge was obviously not against the will of God, and he did not transgress any prohibitions. The chief element of Adam's sin is in thinking that he was capable of acting contrary to the will of God. This was the subtle doing of the serpent who used the cover of concealment of the divine to convince Adam into thinking he was completely cut off from his source. This explains the continuation of the Talmudic discourse: "Where is there a hint to Esther in the Torah? It is written, *Anochi Hastair-Astir*. 'I will surely hide My face.' Do not read it *Hastair-Astir*, but *Esther*." Because in her time the exact same thing occurred. Jews thought, that by bowing down to an idol they had completely cut themselves off from their source of holiness, the way Adam and Eve thought. And we learn in the Talmud, (Ketubot 61a) "She rises with him but does not descend with him etc.". R. Elazar said, we learn that law from here, it is written, (Gen 3:20) Adam named - חוה - *Chava* - Eve because she is the mother of all - חי - *Chai* - Life. Eve's purpose is life and not pain.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ז)

In order to clarify this issue somewhat, to understand how it might be that Eve did the right thing in eating from the Tree of Knowledge of Good and Evil it may be useful to explain the Mishna (Shabbat 2:2) "Whoever extinguishes the candle because of fear of gentiles, because of fear of thieves or because of evil spirits, or for the sake of a sake person being able to sleep, then their transgression is not an offence." Obadia of Bertinoro (ibid) explains the technical terms of the mishna as follows. "Because of fear of gentiles - such as the Persians who do not allow people to burn any lights or fire except that which is kindled in their temples. Because of fear of kidnappers - so that they not see anyone there, lest set upon him. Because of evil spirits - the spirit resting upon him, for when he does not see himself it is easier to bear himself." Maimonides (ibid.) explains evil spirits as a sort of illness which comes upon people with black bile (who are melancholy) which does not allow them respite unless they are in darkness and secluded from people. (ibid mishna 6) "Because of three reasons women are wont to die in childbirth, because they are not zealous with the *Mitzvah* - Commandment of *Niddah* - Menstruants, *Challah* - Tithing dough, and *Hadlakat HaNer* - Kindling Shabbat Candles." The question is this. Why does this mishna come here in the tractate of *Shabbat* and not in the earlier tractate of *Challah* or the later one of *Niddah*? Furthermore, we learn in the Yalkut Shimoni (Lev. 15 Remez 571) "The kindling of lights taught by the rabbis, from where is it derived. how do we learn that one ought to be zealous about kindling Shabbat lights, as it is written, (Isa. 58:13) "Call Shabbat a pleasure." This refers to the lights. And why was it given to women to perform? God said, "She extinguished the light if the world, as it is written (Prov. 20:27) "The candle of God is man's soul," that's why she is adjured to observe this *Mitzvah* - Commandment." The question then is different. How can it be that as a punishment for sinning she is given a *Mitzvah* - Commandment. Does that not mean the sinner profits?

ולברחי ציבור ענין חוב באכילתה מען הדעת טוב ורע נ"ל, תנן במשנה שבת פרק ב' משנה ה', המכבה את הנר מפני שהוא מתירא מפני גוים, מפני לסטים, מפני רוח רעה, ואם בשביל החולה שישן, פטור. וכו' ופירש הרע"ב ז"ל מפני גוים - כגון פרסיים שאין מניחין להדליק אור ציוס אידם אלא צבית עצודת כוכבים שלהם: מפני לסטים - שלא יראו שיש שם אדם ויבואו עליו: מפני רוח רעה - השורה עליו, וכשאינו רואה נוח לו. ורמז"ס פירש רוח רעה מין ממניני החולי הבא לבעלי המרה השחורה שלא ינחו אלא כשישבו בחושך ובהסתרה מצני אדם: ושם במשנה ו', על שלש עצרות נשים מתות בשעת לדתן, על שאינן זהירות צנדה וצחלה ובהדלקת הנר ע"כ. וקשה מאי שייכות משנה זו דווקא לכאן ולא במסכת חלה או מסכת גדה. ועוד הא מוצא בילקוט (ויקרא ט"ו רמז תקע"א) הדלקת הנר דתנו רבנן מנין שחייב אדם להיות זהיר וזריז בהדלקת הנר שנאמר (ישעי' נ"ח י"ג) וקראת לשבת ענג וגו', זה הדלקת הנר. ולמה נמסר ולאשה אמר הקדוש ברוך הוא היא כבתה נרו של עולם שנאמר (משלי כ' כ"ז) נר אלהים נשמת אדם וגו', לפיכך תשמור מצות נר, עכ"ל. וקשה הלא אם כן מלינו חוטא נשכר.

It may be explained using the midrash (Yalkut Gen. 2, Remez 25) whose source is the Pirke D'Rabbi Eliezer (Gen. 12) "The ministering angels said to God (Psalm 144:3-4) "Lord, what is man that you know him? Son of man, that You esteem him? Man is like a breath; his days are but a shadow that passes away." God answered, "All those praises with which you adore Me on high, he does more below to unify My Name, and what's more, he calls Names." When the angels saw that, they said, 'If we cannot conspire to bring him down by sinning we will not be able to overcome him. So, Samael was the the greatest minister in heaven; *Chayot* have four wings, *Seraphim* have six wings but Samael has twelve wings. What did Samael do, he took his sect and descended and examined all the creatures and found none among them wise enough to be able to do evil as the serpent, as it is written, (Gen 3:1) The serpent was more sly than all other creatures." The serpent look like a camel, so Samael climbed up and rode upon it. All the while the Torah was shouting out, (Job 39:18) "At the time on high she lifts herself up," Oh, Lord, "She laughs at the horse and at his rider." A

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ז)

parable, to what does this compare; To a man who has an evil spirit in him and does whatever the evil spirit would have him do, and whatever he says is only what the evil spirit makes him say. Thus it was with the serpent, everything it did was only at the behest of Samael.”

ואפשר לבאר עפ"י מה דאיתא בילקוט שמעוני (בראשית ז' רמז כה) (ומקורו בפרקי דרבי אליעזר, בראשית י"ג) וז"ל הילקוט, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה (תהלים קמ"ד ג' - ד') מה אדם ותדעכו וגו', אדם להביל דמה וגו', אמר להם מה שעתה כלכם מקלסין אותי בעליונה הוא מיחד שמי בתחתונה ולא עוד אלא שקורא שמות, וכיון שראו כן אמרו אם אין לנו צחין בעלמא שיחטא לפני זורא אין לנו יכולין לו, והיה סמאל שר גדול בשמים וחיות מארבע כנפים ושרפים משש כנפים וסמאל משתים עשרה. מה עשה סמאל לקח כח שלו וירד וראה כל הצריות ולא מלא צהם חכם להרע כנחש שנאמר (בראשית ג' א') והנחש היה ערום וגו', והיתה דמותו כעין גמל ועלה ורכב עליו והיתה התורה לועקת (איוב ל"ט י"ח) כעת צמרום תמריא וגו', רבון כל העולמים (שם שם) תשחק לסום ולרכבו וגו', משל למה הדבר דומה לאדם שיש בו רוח רעה כל מעשים שהוא עושה וכל מה שמדבר אינו מדעתו אלא מדעת רוח רעה שיש בו כך הנחש כל מעשים שעשה לא דבר אלא מדעתו של סמאל, עכ"ל.

This midrash contains three precise ideas. 1.) The ministering angels wanted to harm Adam. This corresponds directly to the mishna concerning someone who extinguishes a candle because of fear of gentiles, such as the Persians who do not allow people to have lights except in their temples. This is exactly what the angels wanted, not to allow the light of humanity to exist, only that light they had in their realm was to be allowed. And from the response God gave them, “All those praises with which you adore Me on high, he does more below to unify My Name, and what’s more, he calls Names.” God was telling them that they have no right to undermine the man, saying, what business has a human to sing God’s praises, praising God is an angelic endeavor only. Eve was the one who sensed what was happening, that angels were jealous, that they were plotting and threatening Adam’s great light. What did she do, she extinguished the light in order to protect him from them. 2.) The ministering angels said, ‘If we cannot conspire to bring him down by sinning we will not be able to overcome him.’ Just like the kidnappers Obadiah mentions, ‘So that they not see anyone there, lest set upon him.’ Eve sensed that the angels were conspiring against Adam to kill him. That’s why she did what she did, extinguishing his light in order to save him from them. 3.) The midrash continues, A parable, to what does this compare; To a man who has an evil spirit in him and does whatever the evil spirit would have him do, and whatever he says is only what the evil spirit makes him say.” This corresponds to what Obadiah of Bertinoro says, “Because of evil spirits - the spirit resting upon him, for when he does not see himself it is easier to bear himself.” This is exactly what happened to Eve, as we learn in the Talmud, (Shabbat 146a) “When the serpent came upon Eve it injected her with corruption.” When Eve saw that she had been infected with corruption by the serpent which injected her with the knowledge of Samael, (sic *Da'at* - Knowledge) there was nothing for her to do, she had no choice but to extinguish the light so she might not have to look at herself, as we learned in the mishna in Shabbat.

והנה במדרש זה נאמר שלשה דיוקים. א.) אמרו מלאכי השרת וכו', פי' כמו הפרסיים שהציא הרע"צ בפירושו וז"ל מפני גוים - כגון פרסיים שאין מניחין להדליק אור זיום חידם אלא צבית עצודת כוכבים שלהם ע"כ, והוא דדיוק ערעור והתנגדות המלאכים נגד האדם, כנראה מתוך תשובתו שהשיב להם הקב"ה מה שעתה כלכם מקלסין אותי בעליונה הוא מיחד שמי בתחתונה ולא עוד אלא שקורא שמות ע"כ, שאין לכם לערער עליו לאמר למה לו לאדם לקלם לי הלא שייך רק בשמים. והרגישה חוב שהמלאכים מתנגדים ומתקנאים לאורו הגדול של אדם הראשון ועשתה מה שעשתה וכצתה אורו להצילו מידם. ב.) אמרו [מלאכי השרת] אם אין לנו צחין בעלמא וכו', פי' כמו הליסטים שהציא הרע"צ וז"ל מפני לסטים - שלא יראו שיש שם אדם ויצאו עליו ע"כ, והוא דדיוק מה שצקשו המלאכים לעשות לאדם הראשון. והרגישה חוב שמתנכלים עליו להרגו ועשתה מה שעשתה וכצתה אורו כדי להצילו מידם. ג.) משל למה הדבר דומה לאדם שיש בו רוח

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ע"ה)

רעה וכו', פי' הרוח רע שהביא הרע"צ וז"ל מפני רוח רעה - השורה עליו, וכשאינו רואה נוח לו ע"כ, והוא בדיוק מה שקרא לחוב כדאיתא (שבת קמ"ו) בשעה שזא נחש על חוב הטיל זה זומא ע"כ. מכיון שראתה חוב את עלמה מזוכמת אחר שזא עליה הנחש בדעתו של סמאל, דעתו דייקא, לא היה לה צרירה אלא לכבות את האור כמו שאיתא מצשנה שזת.

From this explanation it appears obvious that Eve was guiltless and did not deserve any sort of punishment. Any one of the three given reasons would have sufficed to establish her innocence. On the contrary, her only intention was to protect Adam from harm at the hands of angels, She deserves the reward of the *Mitzvah* - Commandment of lighting candles., because the reward for *Mitzvah* - Commandment is a *Mitzvah* - Commandment.

נמצאת חוב פטורה מעונש משלשה טעמים הללו, ואדרבה בקשה להגן על אדם הראשון שלא יזיקו לו בעלי הכנפים ומגיע לה שכר מלוא מלוא.

Mishna 1

Twenty two letters of Yesod. Three mothers, seven doubles and twelve simples. Three mothers, Alef, Mem and Shin, founded in the pan of credit and the pan of debt; the tongue of decree tips the scale between them. Three mothers, Alef, Mem and Shin. Mem is silent, Shin hisses and Alef tips the balance between them.

משנה א'

עשרים ושתים¹⁶⁰ אותיות יסוד, שלש אמות ושבע כפולות ושתים עשרה פשוטות. שלש¹⁶¹ אמות אמ"ש, יסודן¹⁶³ כף זכות

160. אותיות יסוד: פי' אותיות יסוד כולן צבחי לדיק יסוד עולם. כי האותיות עלמן מזדווגות אחת עם השני להוליד מילים. והאותיות עלמן מתחלפות ונמתחות ברל"א שיערים ישר, ובעוד רל"א שיערים הפוך כדלהלן, וכל אות ואות ממוזג בתגיו ונקודותיו וטעמיו כדלהלן, נמצא כל אות מן כ"ב אותיות מלא וגדוש רזין ומסתרין שזבו הארות האותיות כי אור בגימטריא רז, והסוד הכמוס תוך האות היא היא האור הגנוז. ובהאגדס מתפשטת ציניהם הדעת.

Letters of Yesod: Also called Foundation Letters. What this means is that the letters are all at the level of the Sefira of the Tzadik, Foundation of the World, i.e. *Yesod* - Fundament. Because the letters themselves connect to one another to give birth to words. The letters themselves change and permute through 231 Gates in one direction and 231 gates in the other direction, as will be explained. Every letter is a blend of basic properties, shape, sound, vocalization and tone, as will be explained. Therefore each of the 22 letters is packed and crammed with meanings and allusions which is what is meant when they are said to filled with Divine Light. - אור - *Obr* - Light has the same *Gematria* - Numerical Value as - רז - *Raz* - Secret. The mysteries hidden within each letter are the hidden-light referred to. When letters are bound together into words with meaning, then *Da'at* - Knowing is present.

161. אמות: למה קרא אותן אמות. איתא (צ"ק ב.) מדקתני אבות מכלל דאיכא תולדות ע"כ. וקשה, מדקתני אמות מכלל מאי, ולמה לא פי' לן מאי קא נפקא מיניה. אלא ודאי יש סוד כמוס בגווה. וזהו פירוש, מדקתני אמות ולא אתפרשי מכלל דאיכא סודות כמוסין ורזין עמיקין. אמות, מגזרת (צמדבר כ"ה ט"ו) ושם האשה המכה המדינית כזבי בת אור ראש אמות וגוי. כי לאוס צא מגזרת אס. עיין פי' הכתב והקצלה, שם, וז"ל, וכשיהיה הגוי מושל על עמים וגוים רבים יקרא הגוי המושל בערך שאר העמים המונהגים על פיו צשם אומה, מלשון אס שהיא בערך אליהם כערך האס אל הצנים (מוטטערפאלק) ע"כ.

Mothers: Why are they called Mothers? Generally speaking, in rabbinic literature, when a class of something has descendants, or offspring or corollary that category is known as a Father, as we find in the Talmud, (Bava Kama 2a) "Since the Mishna calls them Fathers [of damages] by implication there must exist Children [lesser] damages." Thus we find 39 classes of forbidden work on the Sabbath called 39 Father Works, etc. because they each have subcategories. What then is the implication of Mothers if not descendants or lesser categories.? Why does the Mishna not tell us why it chose to call them Mothers and not Fathers? Obviously there is some mystery here, and that is precisely the reason that no reason is given, because Mothers implies mysteries. To paraphrase the Talmud, "Since the Mishna calls them Mothers, by implication there must exist hidden and buried secrets." The source of the word Mothers is found in Numbers (25:15) "The name of the woman who was smitten, the Midianite, was Kozbi b Tsur; he was Head (*Oomat*) Mother of the House of the Father, in Midian." The Hebrew word - אומה - *Ooma* -

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(קמ)

¹⁶⁴ וכף חובה ¹⁶⁵ ולשון ¹⁶⁶ חק ¹⁶⁷ מכריע בנתיים. שלש אמות אמ"ש, ¹⁶⁸ מ' דוממת, ¹⁶⁹ ש' שורקת, ¹⁷⁰ א' חק מכריע בנתיים.

People/Nation has the same root as - אמות - *Imot* - Mothers. In the commentary, HaK'tav V'Hakabalah to the verse in Numbers, this is explained as follows. When one nation rules over a number of other nations then the dominant culture is referred to as the *Oomah* - Mother in relation to the others, because the dominant culture is as a Mother relative to her children, i.e. Motherfolk.

162. יסודין: כמו יסוד דין. כי אלו שלש אמות הן יסוד הדינים.

Founded: The Hebrew word - יסודין - *Yesodan* - Founded is comprised of two words, as though it has written - יסוד - *Yesod* - Fundamentals of Judgment. Because these three mother letters are the basic components of all *Din* - Judgment.

163. כף זכות: כדאיתא (אבות א' ו') והוי דן את כל האדם לכף זכות. למה כל האדם ולא רק כל אדם. אלא כל האדם דייקא, ר"ל אפילו אותו חלק אשר יש בו קלת חטא, גם אותו חלק תדון לכף זכות, ולא רק החלק הזכאי שבצבור תזכה החייב, ודו"ק.

Pan of Credit: As we learn in the Mishna (Avot 1:6) "Judge all people in the pan of credit." The literal translation of the text reads, Judge all of the person etc. why doesn't it say judge everyone? The meaning is this; Judge all of the person - not just those parts you think innocent - in the pan of credit. Even those parts of person you think sinful, should be judged favorably, not just those innocent parts in whose credit you think the whole person deserves clemency.

164. וכף חובה: ולא תהוי דן אותו לכף חובה. וחייב לפשפש עד שימלא איזו דל להגיד עליו זכות אפילו באותה מעשה ענמה.

Pan of Debt: Do not judge the person in the pan of debt. Keep on looking until you find something meritorious in this very person's act itself.

165. ולשון: כדכתיב (משלי י"ח כ"א) מות וחיים ביד לשון וגו'. כי גם אחר המעשה אפשר להפכו כולו מן הרע אל הטוב ע"י דבור, כשפורט ענינו וכוונתו בפירוש ומאיר צדיקו על המעשה שכל המעשה לא היה כמו שנראה לעין, אלא שכוונתו בעשית המעשה היה כך וכך. ומלא שאין המעשה סוף הדבר כלל, אלא מחשבתו הקדומה הנפרט צדדו לאחר המעשה היא סוף דבר. ועיין זוה"ק (בראשית רמ"ו:) תא חזי מחשבה ראשיתא דכלא, ובגין דאיהי מחשבה איהי לגו סתימא ולא אתיידע, כד אהפשט האי מחשבה יתיר אתיא לאתר דרוחא שריא, וכו' וכו' ואף על גב דאיהו סתים, האי רוחא אהפשט ואפיק קלא, כליל מאשא ומיא ורוחא וכו', והאי קלא כללא דכל שאר חילין. וקלא דא מדבר לדבור, ודא יביב מלה בתקונא, בגין דקול אשתלח מאתר דרוחא, ואתי לדברא מלה, לאפקא מלין תרילין, וכד תסתכל דדרגין, הוא מחשבה, הוא בינה, הוא קול, הוא דבור, וכלא חד, והיא היא מחשבה ראשיתא דכלא, ולא הוי פרוז, אלא כלא חד וקשורא חד, דאיהו מחשבה ממש אהקשר באין, ולא אהפרש לעלמין, ודא הוא (זכריה יד ט) יהו"ה אחד ושמו אחד. ועל דא הנותן אמרי שפר כתיב, דא גופא, סיומא דגופא דא דכתיב בן פורת יוסף בן פורת עלי עין וכו' ע"כ.

Tongue: As it is written, (Prov. 18:21) "Death and life in the hand of the tongue." Even after an act is finished it may yet be changed from an evil act to a good one by the explanation through speech. By explaining an act post-facto it may then be seen and understood in quite a different light, what was originally seen as an evil may be explained and shown to have been good. If the original intention is newly explained and understood, that can change everything, too. As a result, it is not the act which is the final thing, but rather the original intent that only came to light at the end, after the act. The Zohar (Vol I. 246b) "Come see, Thought is at the beginning of everything. And because it is thought it is inside and therefore hidden and unknown. When the thought has time and space to propagate it reaches the place of the Spirit, etc. etc. And even though it is hidden, that spirit spreads and becomes voice and sound comprising fire and water and breath etc. That voice contains all other powers. It is the voice which speaks all words and produces finished words because the voice comes from that place of the Spirit. It comes to speak the word and to express straightforward speech. When you examine the levels you find it is all one thing; the thought which is Binah - Understanding, the voice, the word, everything is one, it is the original thought, the beginning of everything. There was never any split, everything is still tied together in a single knot. The very same Thought is tied to the original *Ain* - No Thing, nothing has been separated forever. This is the meaning of the verse, (Zach 14:9) "YHVH is One and His Name is One". This is why [Naftali is called the one] "who gives beautiful words." This is the body, the end of the body, this is what is meant by the verse, "A fruitful son is Joseph, a fruitful son on the fountain."

166. חק: מגזרת (בראשית ע"ז ה') אנכי נתתי שפחתי בחיקך וגו'. וכן (יחזקאל מ"ג י"ד) ומחיק הארץ עד העזרה וגו' פרש"י ז"ל מן היסוד

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(B)

מקרקע הארץ ע"כ.

Decree: The source of this word - חק - *Chak* is cognate with the word, (Gen 16:5) "I have given you my maidservant in your *Chaik* - Bosom." Also (Ezek 43:14) "From the *Chaik* - Bosom of the earth to the courtyard." Rashi (ibid) translates the verse to mean from the *Yesod* - Foundation; from the ground of earth.

167. מכריע בינתיים: ופשוטו מוצן שיש ציד הלשון כח להכריע ר"ל לחרוץ ולקצץ שניהם לכף זכות או לכף חובה, והוא הכרעה מלשון ברוך כורע פ"י בעל כרחו. והוא שיעת רבי עקיבא, עיין לקמן (פרק ג' משנה ג'). ומצרייתא דרבי ישמעאל י"ג מדות שהתורה נדרשת בהן נראה שיש צד מחלוקת תנאים. עיין בספרא ויקרא (י"ג מדות פרק ז' פסקא ז') שני כתובים המכתיבים זה את זה עד שיבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם. כיצד כתוב אחד אומר וירד ה' על הר סיני אל ראש ההר, וכתוב אחד אומר מן השמים השמייעך את קולו ליסרך, הכריע השלישי כי מן השמים דברתי עמכם מלמד שהרכין הקב"ה שמי השמים העליונים על הר סיני ודבר עמהם ע"כ, והוא הכרעה פ"י דבר העושה שלום בין ההפכים שסותרים זה את זה. לא שמכריע וזוהר באחד מצנייהם אלא שמכריע ששניהן אמת ואין צנייהם מחלוקת. אולם דברי רבי עקיבא אינם מתאימים לפ"י זה, דאיתא במכילתא (פרשת בא ד') רבי עקיבא אומ' כתוב אחד אומ' וזבחת פסח ליי' אלהיך לאן וזבך וכתוב אחד אומר מן הכשבים ומן העזים תקחו כיצד יתקיימו שני מקראות הללו אמרת זו מדה צתורה שני כתובים זה כנגד זה וכתרין זה על ידי זה עד שיתקיימו במקומן יבא כתוב שלישי ויכריע ביניהן תלמוד לומר משכו וקחו לכם לאן למשפחותיכם ושחטו הפסח לאן לפסח ולא צבך לפסח, ע"כ. ולפי הענין נראה שרבי עקיבא אומר שהכתוב השלישי מכריע בהכרעה בעל כרחו, ולא צב לטעות שלום צנייהם אלא להכריע או כזו או כזו.

Tips the balance between them: The phrase can be understood simply to mean that the tongue has the power to incline, i.e. to be incisive, to cut short the discussion, to decide whether the pan of merit of the pan of debt is heavier. The word - מכריע - *Machria* - Decide stems from the word - כורע - *Choreia* - to bend the knee. In this context is means to force one side to acknowledge the superior weight of the other side. This is how Rabbi Akiba understands the word. (see Ch. 3 Mishna 3) From the *Beraita* of Rabbi Ishmael discussing the 13 hermeneutical principals of rabbinical exegesis, (Sifra, Vayikra, 13 Princip. Ch. II Pisk. 7) it appears that there is a difference of opinion between R. Akiba and R. Ishmael as to the meaning of the following principle. "Two verses contradicting one another, until a third verse comes and - מכריע - *Machria* - Decides between them." R. Ishmael brings an example. Howso: One verse says "God came down on Mount Sinai". another verse says "From heaven God made you hear His voice". Then comes the third verse "For from heaven I spoke with you." This teaches that God brought the highest heavens down upon the mountain and spoke with them from there. Rabbi Ishmael sees the third verse as forcing a compromise and makes peace between the first two. R. Akiba has another way of looking at it. We learn in the Mechilta (Exod. Bo 4) "R. Akiba says, one verse says, "Slaughter the Paschal offering to God your Lord, sheep and cattle." Another verse says, "From the sheep and from the goats you should take it." How shall we reconcile these verses? You must say, this is the rule in the Torah, two verses contradicting one another, opposing one another, let them both remain in abeyance until a third verse comes and - מכריע - *Machria* - Decides among them. Therefore the verse comes and says, "Reach and take yourselves a sheep for your household, and slaughter the Paschal offering." A sheep for the Paschal offering and not cattle for the paschal offering." From this teaching it would seem clear that R. Akiba does not believe that the is - מכריע - *Machria* - deciding is a peaceful reconciliation. According to R. Akiba the decision may be a forced ruling, compelling one side to submit to the weight of the other.

168. מ"ם דוממת: צחי' מרים, צחי' מים, שמצארה שחו בני ישראל מים ארבעים שנה במדבר. ועיין לעיל פרק א' בפתיחה למשנה י'. שענין המים הוא לשמור מעמד, וזה סוד חטא מרים שצקשה לשמור המעמד צנואי אחיה משה, כמו שצקשה לשמור מעמד צנואי אביה ואמה, ונשואי כלל ישראל, כדאיתא במדרש (שמות רבה א' י"ג). וענין מ"ם הדוממת מלאנו צ' בהעלתך, (צמדזר י"ב ט') ויחר אף ד' צם וגו' ולא מלאנו אלא מרים שהחזירה תשובה לדי', ואעפ"כ לא דן אותה הקב"ה לכף זכות, ונרשם עליה חרון אף, ונענשה בצרעת, והיא קב חובה.

Mem is silent: Mem is the letter of Miriam, the letter of Water. It was from the Well of Miriam that the Children of Israel took their water during their wandering in the wilderness for 40 years. (see above Ch I. preface to mishna 10) Water represents the force of stasis. This explains the sin of Miriam; she was trying to preserve the status quo in the marriage of Moses and Tzipora, just as she attempted to preserve the marriage of her parents Amram and Jocheved and that of all the Jewish People, as we read in the midrash (Exod Rabba 1:13). The letter Mem is silent as we read in the Torah (Num 12:9) "God was angry with them etc." In that text we don't find Miriam speaking up for herself to God, in self defense. Nevertheless, God did not judge her in the pan of merit, a sin is recorded against her and she was punished with leprosy, this is the pan of debt.

169. שי"ן שורקת: צחי' חוה, צחי' אש, ועיין לעיל פרק א' בפתיחה למשנה י"א (ד"ה זה סוד). שענין האש הוא לשנות כל דבר צטצו ובעל כרחו. וענין שי"ן שורקת מגזרת (ישעי' ה' ב') ויטעבו שרוק וגו', ופרש"י ז"ל הם זמורות היפות לנטיעה משאר זמורות ע"כ. וגם שרוק כמו שהריגים האמורים בחלום שער המשקים, (צראשית מ' י') ופי' שי"ן שורקת כמו שריגים עולים בצורת האות. (צראשית ג' י"ג) ויארמ ד' ה'

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(אב)

לאשה מה זאת עשית ותאמר האשה הגחש השיאני וגו'. שהקצ"ה שאל וצקש ממנה למה אכלת והיא החזירה תשובה לשאלה. וזוודאי הכריע הקצ"ה את דינה לכף זכות, שאע"פ שגרשם עליה עונש שנא' צענצ תלדי צנים וכי' מ"מ חרון אף לא נרשם, וצזכותה נלטוו נשים צשלש מזוות חלה, נדה, והדלקת הגרות. וצפשות עם חטאה חוה צחי' מסית ומדיח לא תהווה חוטא נשכר. אלא שכר מזוה מזוה, וזה שעשתה מעשה הי' אותו צחי' כד"א (קהלת י' א') יקר מחכמה מכבוד סכלות מעט.

Shin hisses: Shin is the letter of Eve, the letter of Fire. (see above Ch. I preface to mishna 11) Fire represents the power of change and dynamism in nature, compelling change in all things against their will. Shin as a hissing sound is cognate with the word (Isai 5:2) "He planted it - שורק - *Shoreik* - Vines." Rashi (ibid.) explains the word Shoreik to mean vines especially good for climbing the trellises. - שורק - *Shoreik* - Vines then would be similar to the reference to the - שריגים - *S'rigim* - Vines seen by the butler in the dream (Gen 40:10) The letter Shin is then not only a hissing sound but also a vine like shape. (Gen 3:13) "God the Lord said to the woman what is this thing you have done? And the woman said, 'the serpent deceived me and I ate.'" God asked her why she had eaten and she defended herself with a rationalization. Obviously, God decided to weigh her judgement in the pan of merit for although a sin is recorded against her, as it is written, God said, 'I will increase your pain and your labor when you give birth to children.' nevertheless no anger is recorded against her. In addition, we are told that women are given three commandments as a result of her action. *Challah, Niddah* and *Ner Shabbat*, which proves that the narrative is complex and nuanced, and is not simply the tale of a woman bringing about the downfall of man. For we have a rule that we do not allow the criminal to benefit from the proceeds of the crime. On the contrary, the reward of a *Mitzvah* - Good Deed is another *Mitzvah* and vice versa, the reward for an *Aveira* - Sin is another *Aveira*. Eve's act was at the level of (Eccl 10:1) "More precious than wisdom and glory is a little stupidity."

170. אל"ף חק מכריע: צחי' שרה, צחי' רוח, (צראשית י"ח ע"ו) ותכחש שרה לאמר וגו'. שהקצ"ה לא שאל לשרה אלא לאצרהס, למה צחקה שרה לאמר, והיא הכניסה את עלמה לתוך השיחה צלי הזמנה. ואעפ"כ דן אותה הקצ"ה לכף זכות, ופירש דצריה שכוונתה לעצמה ולא שח"ו העיחה דצרים כלפי מעלה, ולא נרשם עליה חרון אף, וגם לא נענשה על דצורה. וקשה למה אמר הקצ"ה על שרה שאמרה האף אמנם אלד ואני זקנתי, הלא לא אמרה כן. ואולי אפשר לאמר חק מכריע האמורה צמשנתנו הוא ההכרעה שהכריע שרה אמנו צין הקצ"ה ואצרהס אצינו. שעשתה שלום ציניהס דצצריה, וז"ע.

Alef tips the scale: Alef is the letter of Sarah, the letter of Air. We learn (Gen 18:15) "Sarah denied it, saying," God did not ask her anything. god was speaking to Abraham only. He said, 'Why did Sarah laugh saying etc.' It was Sarah who interrupted the conversation between Abraham and God with her eavesdropping and interjection, without invitation. Nevertheless, God decides to weigh the scales in her favor, and interprets her words favorably and not as a blasphemy, and no sin or wrath is recorded against her and she is not punished. Question: Why did God say that Sarah had said, 'How can I have a child when I am so old,' when she did not say that? Perhaps it is an example of the - מכריע - *Machria* - Decision discussed in our mishna. Sarah balanced the scale between God and Abraham according to the teaching of Rabbi Ishmael, she made peace between the two sides, rather than tipping the scales in favor of one side or another?

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(פב)

Mishna 2

Twenty Two foundation letters, He carved them, hewed them, weighed them, refined them and substituted them. With them He shaped/healed the soul of every [existing] creature and every future creation.

משנה ב'

עשרים ושנים אותיות יסוד, חקקן חצבן שקלן צרפן והמירן וצר בהן נפש כל היציר וכל העתיד לצור.

Preface to Mishna 2

After outlining the original three mother letters, *Alef*, *Mem* and *Shin*, i.e. Air, Water and Fire which comprise a sort of basic matter constituting the basis of all material things in creation, the text returns to the beginning to expand upon the letter *Alef*, which represents the element of Air, as was explained (Ch. I. mishna 9). Two, breath from breath, He carved and hewed with it the 22 foundation letters etc.

פתיחה למשנה ב'

אחרי הסבירו תחילת הופעת שלש אמות אמ"ש, רוח, מים ואש שהם כמו חומר גלם ויסוד כל הבריאה, חוזר לראש ומרחיב ביאור אות אל"ף שהיא בחי' רוח כמו שמצואר צפרק א' משנה ט', שתים רוח מרוח, חקק וחצב זה עשרים ושנים אותיות יסוד עיי"ש.

The letter - א - *Alef* may be compared to the heart in the corpus of the 22 letters. While the letter *Yud* may be the basic shape out of which all other letters are formed. The - א - *Alef* comprises a - ו - *Vav* with a - י - *Yud* on either side like this: (יוי) in three columns. This is the secret of the letter - א - *Alef*, which represents God who is the - אלוף - *Aluf* - Chief of the world, as we learn in the Midrash - Otyot of R. Akiba. It seems from the words of the midrash that this is how the letter *Alef* was understood, as it describes: "God is called One and His name consists of a triplicate of letters. How do we know that God is One and that every Name and praise given unto Him is always in the triplicate? Well, it is written Hear O Israel, The Lord, our God, The Lord, (- יהו"ה אלהינו יהו"ה - YHV"U ELOHEIN"U YHV"U)" The three consecutive Names in the verse are like the shape of the - א - *Alef* which consists of a - ו - *Vav* with a - י - *Yud* on either side (יוי). The main thing to remember is that there is no partnership in God and no second element, and that with the first manifestation of plurality in the world there appears a minimum of three and not two. So that even the very first letter to appear comes in a tripartite form in its shape as well as in its description, for it is written - אל"ף למ"ד פ"ה - *Alef - Lamed - Peh*.

אות אל"ף היא הלצ לגוף כ"צ אותיות, ואות יו"ד היא הלורה הצסוסי ממנו נבנית האל"ף היא יו"ד ויו"ד כזה (יוי), והוא לורה משולש, וזה סוד האל"ף, שהאל"ף כנגד הקצ"ה שהוא אלוף העולם כדאיתא בלכות דר' עקיבא¹⁷¹ ומשמע כן

171. (אותיות דרבי עקיבא השלם נוסח א' אות א') דבר אחר אל"ף מפני מה כותבין אותו בלכות אחרת וקורין אותו בשלש אותיות מפני שהוא נחשב אחד כנגד הקדוש ברוך הוא שנקרא אחד שנאמר (דברים ו' ד') שמע ישראל יהו"ה יהו"ה אחד. הקצ"ה נקרא אחד וקריאת שמו אותיות משולשות ומנין שהקצ"ה אחד וכל שם ושבח שלו אין קורין לפניו אלא צמשולש שנאמר יהו"ה יהו"ה יהו"ה אחד הרי שמו משולש. ה' אל רחום (שמות ל"ג ו') הרי שמו משולש. אלה"י האלהים ואדוני האדונים הא"ל הגדול (דברים י' י"ז) הרי משולש. ומנין שכל שבח אין אומרים לפניו אלא משולש שנאמר (ישעיהו י') קדוש קדוש קדוש ה' לצאת הרי משולש. גדול ה' ומהולל מאד ולגדלתו אין חקר (תהילים קמ"ה ג') הרי משולש. אז ישיר את השירה אשירה לה' הרי משולש. וכן שיר השירים שיר אחד השירים תרין הרי שירה משולשת.

(Midrash - Otyot of R. Akiba, Version 1 section 1) "Another explanation. Why is it written with a single letter and

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(25)

מדברי המדרש, וז"ל הקצ"ה נקרא אחד וקריאת שמו אותיות משולשות. ומנין שהקצ"ה אחד וכל שם ושצח שלו אין קורין לפניו אלא צמשולש שנאמר שמע ישראל יהו"ה ה' יהו"ה אחד ע"כ. והיו השלש שמות יהו"ה אלהיכו יהו"ה כמו לורת אות אל"ף דהיינו יו"ד ויו"ד (י"ד). והעיקר הוא לדעת כי אין צו שתפות ואין שני לו ית', ומאז מופיע ריבוי צעולמות מופיע לפחות שלש ולא שנים, עד שהאות הראשון אות אל"ף מופיע משולש בצורתו ובכתבו אל"ף למ"ד פ"ה.

Concerning the shape of the letter, we learn in the book, Megaleh Amukot, (Va'etchanan, Ofan 162) "It is known that with the creation of the world, before the sin of Original Adam, the letter - א - had the shape thus: 'י"י', because the central letter Vav was upright like a column. The two Yuds were like eyes on either side of the letter Vav representing the nose, in the mystery of the *Partzuf* - Divine Face of Man in the mystery of the *Shiur Komah* - Divine Dimensions. This is the mystery of the two letter Yuds in the word *Va'Yitzar* (Gen 2:7) "And God formed the man." The word - ייצר - *Yitzar* - Formed, is written with two - יי - Yuds. It was only after the sin that the letter *Alef* was forced to incline and transformed into the familiar letter we know, where the two Yuds take their place on top and below the line formed by the *Vav*."

ובענין לורת האות, הנה איתא צ"מ מגלה עמוקות (ואתחנן) אופן קס"ב, וז"ל ידוע שבצריחת העולם קודם חטא של אדם הראשון היה האלף צדמות יו"י¹⁷² כי הו' האמלעית היתה זקופה כעמוד כי הצי' יודין הם צ' עינים והו' הוא החוטם צדוד

pronounced as a three letter word? Because it is being compared to God who is One as it is written (Deut 6:4) Hear O Israel, The Lord our God, The Lord is One. God is One but the reading of His Name is done with tripartite letters. And how do we know that God is One and that every Name and praise given unto Him is always in the triplicate? Well, it is written Hear O Israel, The Lord, our God, The Lord, (- יהו"ה אלהינו יהו"ה - YHV"HELOHEIN"U YHV"HE). You see a triplicate Name. Similarly (Ex 33:6) Lord, Lord, Merciful God and gracious, a triplicate form. Similarly (Deut 10:17) God of gods and Lord of lords, the Great God, also a triplicate form. And how do you know that all praises said before Him are said in triplicate form? Well, it is written (Isa 6:10) Holy, Holy, Holy, The Lord of Hosts etc., also a triplicate form. Similarly (Psalm 145:3) The Lord is great and very praiseworthy and there is no fathoming His greatness, also a triplicate form. Similarly (Ex 15:1) Then did Moses and the Children of Israel sing this song to God saying: I will sing to God etc., also a triplicate form. Similarly (Cant 1:1) The Song of Songs that is Solomon's, also a triplicate form. Song is singular, songs are plural; a single plus a plural equals three, a triple song.

172. והוא מהזכ"ק (בראשית כ"ו): א"ר אלעזר, אבא, יומא חד הוינא צבי מדרשא, ושאלו חברייא מאי ניהו דא"ר עקיבא לתלמידוי כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, שמא תסתכנון גרמיכו, דכתיב (תהילים ק"א ז') דובר שקרים לא יכון לנגד עיני, אדככי הא סבא דסבין קא נחית, אמר לון רבנן במאי קא תשתדלון, אמרו ליה ודאי צבא דא"ר עקיבא לתלמידוי כשתגיעו לאבני שיש וכו', אמר לון ודאי רזא עלאה אית הכא, והא אוקמוה צמתיבתא עלאה, ובגין דלא תטעון נחיתנא לכו, ובגין לאתגלייא רזא דא צייניכו, דאיכא רזא עלאה עמירא מצני דרא. בזדאי אבני שיש טהור אינון, דמנהון מיין דכיין נפקין ואינון רמיזין צאת א' רישא וסופא, ו' דאיכו נטוי צייניכו איכו עץ החיים, מאן דאכיל מניה וחי לעולם, ואלין צ' יודין אינון רמיזין צויילר, ואינון תרין יארות, יארה דעלאין ויארה דתתאין, ואינון חכמה צראש וחכמה צסוף, תעלומות חכמה, ודאי אינון תעלומות מחכמה עלאה דתחות כתר עלאה. ואינון לקבל צ' עינין, דבהון תרין דמעין נחתו בימא רבא, ואמאי נחתו, בגין דאורייתא מתרין לחין אליון, הוה משה נחית לישראל, ולא זכו בהון ואתצרו ונפלו, ודא גרים אבדודא דצית ראשון ושני. ואמאי נפלו, בגין דפרח ו' מנייכו, דאיכו ו' דויילר, ויהיב לון אחרנין מסערא דעץ הדעת טוב ורע, דמתמן אתייביבת אורייתא צאיסור וכתר, מימינא חיי, ומשמאלא מותא. ובג"ד א"ר עקיבא לתלמידוי, כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, לא תהוון שקילין אבני שיש טהור (נ"א דאינון צ' יודין דויילר, חכמה עלאה וחכמה תתאה), לאבנין אחרנין, דאינון חיי ומותא, דמתמן (קבלת י' צ') לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו, ולא עוד אלא אתון תסתכנון גרמיכו, בגין דאלין דעץ הדעת טוב ורע אינון צפרודא, ואבני שיש טהור אינון ציחודא צלא צפרודא כלל, ואי תימרון דהא אסתלק עץ החיים מנייכו ונפלו ואית צפרודא צייניכו, דובר שקרים לא יכון לנגד עיני, דהא לית תמן צפרודא ע"כ.

(Zohar Vol I. 26b) R. Elazar said, 'Father, one day I was in the study house when I asked the friends, What did R. Akiba mean when he told the three comrades entering paradise, 'When you reach the place of pure marble, do not say, 'water, water, lest you endanger yourselves; as it is written (Psalms 101:7) Whosoever speaks lies shall not stand before My eyes?' Meanwhile, the sage of sages arrived and addressed the group, saying, 'Rabbis, what are you studying?' They told him we are trying to understand the quote of R. Akiba to his students 'When you reach the place of pure marble, etc.' He told them there is certainly a profound mystery herein. And thus it was taught in the Heavenly Academy. And because it is important that you not err, I was sent down to reveal the following to you,

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(בד)

פרלוף אדם כשיעור קומה זה סוד ויילר צב' יודין וא"ו ולאחר שחטא אדה"ר נתעקס הוי' ונעשה התמונה כמו יו"ד', י' מלמעלה ו' בחמטע ד' למטה, ע"כ ועיי"ש.

Further in the book, Megaleh Amukot, (Va'etchanan, Ofan 162) the author explains that the secret of the Sefira of *Da'at* - Knowing is the element of *Ruach* - Air/Breath, because the nose draws the air and so connects breath and breath in the mystery of the kisses, as was explained above, (Ch. I. mishna 9) This connection is the secret of the letter Vav which acts as a connector between words and utterances.

והנה שם באופן קס"ב מסביר בעל האופנים שסוד הדעת הוא הרוח¹⁷³. ופי' שהחוטם הוא ששואף הרוח והוא המחבר רוח ברוח בסוד הנשיקין כמו שפרשנו לעיל (פרק א' משנה ט' ד"ה רוח מרוח). והחיצור הוא סוד אות ו"ו שמחבר כל מילים ודבורים.

Mishna 2

Twenty Two foundation letters, He carved them, hewed them, weighed them, refined them and substituted them. With them He shaped/healed the soul of every [existing] creature and every future creation.

which is an utmost mystery, hidden from all who live in this generation. They are most certainly pure marble stones and it is from them that pure water flows and they are hinted at in the letter *Alef* at the beginning and end. The letter *Vav* extending between them represents the Tree of Life, and whoever eats of it lives forever. and those are the two *Yuds* hinted at in the word *Va'Yitzar* (Gen 2:7) "And God formed the man." (The word - *יצר* - *Yitzar* - Formed, is written with two - *י* - *Yuds*.) These are the two *Yetziras* - Formations, the formation of the supernals and the formation of the mundane. These are the *Chokhma* - Wisdom at the beginning and the *Chokhma* - Wisdom at the end; the mystery of *Chokhma* - Wisdom. These are definitely the mysteries from the supernal *Chokhma* - Wisdom which lies beneath Supernal *Keter* - Crown. They correspond to the two eyes in which the two tears well on the great day. Why do they rest there? Because they represent the Torah which flows from these two tablets, which Moses brought down to the Israelites, and for which they were not worthy and which were smashed and fell to the ground. This is what led to the destruction of the first and second Temples. And why did they fall, because the letter Vav flew out of them. That *Vav* being the *Vav* in the word - *ויצר* - *Va'Yitzar* - And He Formed, (Gen 2:7). Then they were given another set from the side of the Tree of Knowledge of Good and Evil. And it is from there that the Torah was given, with its permissions and prohibitions, with life on the right and death on the left. That's why R. Akiba told his disciples, 'When you reach the place of pure marble do not say, 'water, water'. He meant to tell them not to confuse those two stones of pure marble (with the two *Yuds* of *Va'Yitzar*, Supernal *Chokhma* - Wisdom and mundane *Chokhma* - Wisdom) with the other stones, i.e. with life and death. For it is from that place that we learn (Eccl. 10:2) "The wise man's heart is to his right, the fool's to his left," and what is more, you may endanger yourselves, because the tree of knowledge of Good and Evil exists in a state of duality while the stones of pure marble exist in a state of unity, without any duality or splitting. And if you argue that the Tree of Life was removed and shattered, and that there now exists some sort of split in its place, it is written (Psalms 101:7) Whosoever speaks lies shall not stand before My eyes', there is no split there at all.

173. מגלה עמוקות אופן קס"ב בא"ד ז"ל, ז"ס שאמר כל מעשה בראשית בציון נבראות וזדעתן וזקומתן נבראו (חולין דף ס') ז"ס לדקתך זדק לעולם (תהילים קי"ט) כי העולם נברא בצד"ק ר"ת 'ציונס' דעתם 'קומתם, שהם סוד נפש רוח נשמה, לציונס הוא הנפש, דעתם הוא הרוח, קומתם הוא הנשמה ע"כ עיי"ש.

Megaleh Amukot (Ofan 162) "This is the secret of the quote (T.B. Chulin 60) "All of creation manifested in their appearances, knowledge and stature, (i.e. fully evolved)" And this is the secret of the verse (Psalms 119) "Your righteousness is righteous forever." Because this world was created with - *צדק* - *Tzedek* - Righteousness which is a Notarikon of the words - *צביונם* 'דעתם' 'קומתם' - their Appearances, their Knowledge and their Stature, which represent - *נפש רוח נשמה* - *Nefesh*, *Ruach* and *Neshama*. Appearances represents *Nefesh* - Mind. Knowledge represents *Ruach* - Spirit. Stature represents *Neshama* - Soul. (see there)

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(פה)

משנה ב'

174 עשרים ושתים אותיות יסוד, 175 חקק"ן 176 חצב"ן 177 שקל"ן 178 צרפ"ן 179 והמיר"ן 180 וצר 181 בהן 182 נפש כל היציר 183 וכל העתיד

174. כ"ב אותיות יסוד: פ"א אותם שאמרנו לעיל צפרק א' משנה ט' שהאותיות נחצבות מרוח ואותו מרוח שהיא רוח הקדש וכו' הן צלות בכח אות האל"ף מהשגשג אמות.

22 Foundation Letters: Those about which we said above (Ch I mishna 9) that the letters are hewn from the *Ruach* - breath from Breath, which came from the original Holy Spirit etc. Those 22 letters come in the strength of the letter *Alef* of the three mother letters.

175. חקק"ן צפה, והיא הלשון, הוא האל"ף שנאמר עליו צמשה הקדמה חק המכריע. כי טבע האל"ף כשרולים לצטא אותה רק לצדה צפה א"א, כי אין לה מצטא. לא שורקת ולא דוממת, ובשזביל זה הענין דייקא נחשבת האל"ף למקור כל האותיות, כי שם צמקור אינה ניכרות כלל, כמו שפרשנו צפרק א' משנה ח' (ד"ה אלהיים חיים) ועיין לעיל (משנה א' ד"ה חק) חקיקה היינו צמלכות, צחי נוקבא. ועיין תקו"י (יז) צמאמר פתח אלי' וז"ל יסוד סיומא דגופא אות צרית קדש, מלכות פה תורה שבעל פה קרינן ליה עכ"ל. כי הלשון היא דוגמת יסוד סיומא דגופא שחקת. ופ"י כ"צ אותיות נחקקו צמלכות בכח האל"ף צסוד הלשון שחקת אותן ועשה אותן צחי מלכות.

He carved them: In the mouth with the tongue. This is the *Alef* about which we said in the previous mishna, it is the tongue of decree which tips the scale between *Mem* and *Shin*. When you attempt pronounce the letter *Alef* alone without a vowel sound it is impossible because the *Alef* has no sound of its own. It neither hisses nor hums. This is why the *Alef* is considered the source of all the letters. Because, as was said previously (Ch. I. mishna 8 cit. loc. Living God) the source of the thing is where it cannot be seen. See above (Ch I mishna 1) Carving is in the Sefira of *Malkhut* - Sovereignty, which is the feminine. See preface to the Tikuny Zohar (p.p. 17a) in the Speech of Elijah, "Yesod - Fundament is the end of the body, the sign of the Holy Covenant. *Malkhut* - Sovereignty is the mouth, the Torah of the Mouth is how it is known." Because the tongue parallels the male sexual organ which is the end of the body which carves. Meaning; the 22 letters are carved into *Malkhut* - Sovereignty with the power of the *Alef*, in the mystery of the tongue which carves them all and makes them all sovereign.

176. חצב"ן מגזרת (ישעיה נ"א א') הציטו אל זור חצבתם ואל מקצת צור נקרתם וגו'. ואיתא (יצמות ס"ד). אמר רבי אמי אצרהם ושרה עוממין היו שנאמר הציטו אל זור חצבתם ואל מקצת צור נקרתם, ופרש"י שם וז"ל חוצבתם - נעשה לו זכרות ע"כ. וז"ל ממה שפירשנו לעיל (פרק א' משנה ט') חציבה היינו סילוק והסרת חומר לגמרי להתרוקנות ע"י החציבה, ואין אורת החקיקה מעצבת. ומשמעו סילוק הערלה לפנות מקום לקדושה, ופ"י זור חוצבתם על המילה שזל אצרהם את עצמו. ופ"י חצב"ן מל אותן ועשה אותן חסדים, חסדי אצרהם.

He hewed them: A source for this can be found in the verse (Isa 51:1) "Look to the rock from which you were hewn, to the womb of the cistern whence you were gouged." We learn in the Talmud (Yebamoth 64a) 'R. Ami says, Abraham and Sarah were both sexless, as it is written, Look to the rock from which you were hewn, to the womb of the cistern whence you were gouged.' Rashi (ibid.) explains the word hewn to mean that Abraham was hewn a male organ. This is congruous with what was said above (Ch. I. mishna 9) Hewing is an expression of the removal of the superfluous, to create an emptiness thereby. The manner and shape of the hewing itself is not of importance, it is just a means to an end. In Abraham's case hewing means the removal of his foreskin to make room for holiness. The rock from which you were hewn then means the circumcision of Abraham. He hewed them, in our text, means that God circumcised the letters, He was - מל - *Mol* - Circumcised them, which also an expression of speaking. Making them into *Chasadim* - Kindnesses like that of Abraham.

177. שקל"ן: מגזרת (צראשית כ"ג ט"ז) וישקל אצרהם לעפרן את הכסף וגו'. ופרש"י שם וז"ל שנטל ממנו שקלים גדולים שהן קנטרין שנאמר עובר לסוחר שמתקבלים צשקל צכל מקום ע"כ. ופ"י שעוצרים לכל לסוחר אע"פ שאינם מכירים אורת המטבע משום שכלם משקלם כסף מלא, וסוחרים צכל מקום מערכים אותם צשזביל טוהר כספם ומשקלם אע"פ שעצם אורת המטבע לא מוכר להם. ופ"י שאצרהם שקל כל מטבע ומטבע לצדה, ולא ע"י מנוי צמספר ת' שקלים, כאילו צא ממרחק אס מטבעות זרות, וזהו שפירש"י קנטרין, שקנטר לעפרון החתי על ארת עינו ודו"ק. ופ"י שקל צכפי מאזנים על עסקי שרה אמנו שהיא צחי אל"ף רוח, כמו שהצברנו צמשנה הקדס.

He weighed them: A source for this can be found in the verse (Gen 23:16) "Abraham weighed for Ephron the silver." Rashi (ibid.) explains that Ephron took large Shekels called *Centrin* (Centenaria = monetary weight equal to 100,000 Roman *sesteres* or shillings) as the text says, Abraham weighed out for him coinage accepted by traders anywhere. What Rashi is saying is that those coins were of silver bullion instantly recognizable to anyone, even someone unfamiliar with foreign currencies. The purity of the silver made them prized by all traders even though

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(15)

they didn't recognize the insignia or indicia stamped on the face of the coin itself. Metaphorically this means that Abraham weighed each coin separately rather than weigh 400 at once. He didn't give Ephron a package of 400 coins, rather each one was subject to examination as though there was some suspicion it may not be bonafide pure silver. Rashi, with the word - קנטרין - *Centrin* - Centenaria, is also hinting at the word *Kantrin* - stinging, chiding or quarrelsome. Every Shekel stood on its own *L'Kanter* - As a Rebuke to Ephron for his meanness. Abraham weighed them in the scales for the sake of Sarah who is the *Alef of Ruach* - Breath as was explained in the previous mishna.

178. צרפן: מגזרת (משלי י"ז ג') מלרף לכסף וכור לזהב וגוי, וי"ל שרף הוא הכלי שזורפים בו כסף דווקא, וכור הוא כלי שמלרפים בו זהב דווקא. ופי' לרפן עשה אותן כלי ללרף בהן הכסף דהיינו התשווקה, כד"א (בראשית ל"א ל') ועתה הלך הלכת כי נכסף נכספתה לבית אביך וגוי. בחי' תפארת תשווקת יעקב אבינו.

He refined them: The source for this is the verse, (Prov. 17:3) "The - מצרף - *Metzoref* - Crucible is for refining silver and the smelter for gold," The word - מצרף - *Metzoref* - Crucible is the vessel in which the refining of silver only is done. The Smelter is for gold only. In the context of our mishna then the meaning is as follows. God was - מצרף - *Metzoref* - them, meaning He made the letters into a crucible for the refining of - כסף - *Kesef* - Desire. because the word - כסף - *Kesef* - means both silver and desire as it is written (Gen 31:30) "Now, you went, because you - נכסף - *Nichsof* - were Desirously Desirous to return to your father's house." This is *Tifferet* - Glory, the level of Jacob the patriarch.

179. והמירן: מגזרת (בראשית כ"ג ז') ולך לך אל ארץ המריה והעלהו שם לעלה וגוי' ונחלקו רבותינו צפירוש המלה. ופרש"י ח"ל ארץ המוריה - ירושלים וכן בדברי הימים (ג' ג') לזנות את בית ה' צירושלים זהר המוריה. ורבותינו פירשו על שם שמשם הוראה יולאה לישראל. ואוקלום תרגמו על שם עבודת הקטורת שיש בו מור נרד ושאר צמחים, עכ"ל. ורש"י פי' ח"ל המוריה - האמוריה ארץ המוריה. הרבה אלפיין חסרים, עכ"ל. ונלע"ד המוריה מגזרת (ויקרא כ"ז ל"ג) לא יבקר בין טוב לרע ולא ימירו וגוי'. שנקרא ארץ המוריה על שם עקדת יצחק ושנשחטו תמורתו איל. וכתיב שם ואם המר ימירו וביה הוא ותמורתו יביה קדש וגוי'. ופי' המירן זו תחת זו כמו תמורת יצחק אבינו בחי' גבורות ודין שהם בחי' אש הבא מן המים.

He substituted them: The source for this is the verse, (Gen 22:2) "And go the the Land of Moriah and offer him up their as a burnt offering, etc." The rabbis argue about the meaning of the word - מריה - *Moriah*. Rashi (ibid.) says Land of Moriah means Jerusalem, as it is in II Chron 3, "To build the House of God in Jerusalem on Mount Moriah." Other commentators find the root of the word in the word - מורה - *Moreh* - Teaching, because the Temple was the place from which the - הוראה - *Hora'a* - Torah Law was taught to Israel. Targum Onkelos translates it as the place where the incense was offered by connecting it with the word - מור - *Mor* - Myrrh and Nard. Rashbam (ibid.) explains it thus; - מריה - *Moriah* means the land of the Emorite, as though it had written *Emoriah*. Many other Alefs in Scripture are missing in this way. It seems to me that - מריה - *Moriah* comes from the root in the verse (Lev 27:33) - וְאִם הִמַּר יְמִיר - *V'im Homair Ya'mir* - For if he does exchange it. Because in fact Mount Moriah was the place where Isaac was exchanged, and another was slaughtered in his place. The full verse reads, "He is not to be concerned whether it is good or bad, nor shall he exchange it; or if he does exchange it, then both it and its substitute shall become holy. It shall not be redeemed." The exchange of Isaac was done at the level of *Gevurah* - Judgment and *Din* - Law. This is Fire which comes from Water.

180. וצר: ולא כתיב יר אלא לר דייקא שהוא מגזרת (שמות ד' כ"ה) ותקח לפרה לר וגוי'. ופי' רוב המפרשים ז"ל דבר חד, איזמל חריף כמו חרבות זורים. וצ"ב הכתב והקבלה שם פי', ח"ל, צמכרשצ"י (לך לך ז"ג) מהו לר אסותא, ע"ש. נראה שפירשוהו מן הלרי אין בגלעד, נמלא ג"כ חולם כמו (יחזקאל כ"ז) ופגג הדבש ושמן ולרי נתנו וגוי'. ותהיה קיחת הלור כאן עיקרי צמחים וסמי רפואה להלמות הבשר להשקיט צם הדם ולרפאות החבורה, עכ"ל. ופי' ור בהן שיש בכל האותיות שני כחות האלו ההפכים לחתוך כחרב חד ולרפאות כאחת, והיא מנפלאות הצורה ית'.

He shaped/healed: The text does not say - יצר - *Yotzar* - Formed, (like a potter forms clay) but rather - צר - *Tzur* - which has its source the verse, (Ex 4:25) "And Ziporah took a - צר - *Tzur* - Flint, etc." Most commentators translate the word to mean a sharp stone which Ziporah took to use as a scalpel to perform the circumcision. As it is written (Josh. 5:2) "Take yourselves sharp swordstones." In the book Hak'tav V'Hakabala it is explained thus. In the Midrash of R. Shimon b. Yochai (Lech Lecha 93) it is written, "What is - צור - *Tzur*? It is a balm. It would seem that this midrash relies on the connection between this word and the same word used in Jeremiah (8:22) Is there is no - צרי - *Tzari* - Balm in Gilead?" It is sometimes written with the Cholom vowel sound as in the verse (Ezek 27:17) "and pannag, and honey, and oil, and - צרי - *Tzori* - balm." The taking of the *Tzur*, as in "And Ziporah took a - צר - *Tzur*,"

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(15)

לצור.

may actually mean that she took some incense roots and healing herbs to use as a balm for placing on the wound after the circumcision, to prevent excessive swelling and bleeding. In the context of our mishna the word means both cutting and healing, for that is the unique property of letters, that they can be used to cut sharply or heal gently at the same time. This is a miracle of God's making.

181. בהן: כמו ודברו בהן, (לעיל פרק א' משנה ה') כוונתו שזר בהן כמו בתוכן ולא רק עמהם. ופי' שהאל"ף מכיל תוכו כל האותיות כולן. וכל אות צפרט מכיל תוכה כל האורות כולן. ופי' הכי: שיש בחי' שרוח כל דבר הנמצא כבר כתוב ורשום תוך האותיות. לדוגמא, זרע האילן יש בתוכו שני בחינות, כדלהלן.

With them: The Hebrew word - בהן - *Baben* translates either as 'in them' or 'with them'. It is used the same way it used in the text above, (Ch. I mishna 5) 'And His word is in them,' meaning that God cuts and heals inside them rather than simply with them. The letter *Alef* contains all the other letters. And each individual letter contains within it all the possible permutations of the potential shapes of things. It is as though the spirit of every possible thing is already written and sealed into the nature of the letters. As for example, the seed of the tree already contains within itself a blueprint for the design of the two ideas which will be explained as follows.

182. נפש כל היציר: א) חיות תורשתית ולפון בכל האילנות שמהם נמחה מצריאת העולם עד עתה, כולם נתנו כחם לזרע ההיא, וממלאים בו כמו נפש.

The soul of every [existing] thing: A.) The hereditary life force hidden inside everything, in every tree that has grown since the beginning of creation until now to give birth to this tree. All of them have put their own DNA into the seed that produced this tree. They exist within it like a soul.

183. וכל העתיד לצור: ב) הזרע יש בו כל מה שיצטרך לנמחת אילן חדש, כאלו האילן החדש כתוב ורשום תוך גרעין הזרע. וכמוצן שגם הדור השני שיוולד אחריו - מן הזרע שיזרע מהאילן שעוד לא נתחדש - גם היא רשומה תוך הזרע ההיא כמו נפש. ופי' שתוך כל אות ואות מכ"צ אותיות רשומה כל הצריחה מתחלתה עד סופה. שכל אות מכיל בתוכה כל הכ"צ האותיות וכל האפשריות וכל הכחות. וזה סוד הרוח שצאה מרוח הקודש, (פרק א' משנה ח') בחי' אלהי"ם חיי"ם, שכל החיות וההויה צאה מן הצחי' ההיא שורש כל החיים וההויה.

The soul of every future creation: B.) The seed contains within it everything necessary to the creation of a new tree, as though the new tree were already designed and foretold in the seed. So it is with the generation that will be born after it, from the seed that will grow on the tree which has not yet grown. It is also written into this seed like a soul. What this means is that inside each one of the 22 letters the entire Creation from beginning to end is already written. Because each letter contains within itself all other 22 letters and all their potential and power. This is the secret of *Ruach* - Breath which comes from the *Ruach Hakodesh* - Holy Spirit, (see Ch. I. mishna 8) at the level of *Elohim Chayim* - The Living God. Where all the Life Force and all Existence comes from that level of being at the root of all life and existence.

(פ"ה)

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(כב)

Mishna 3

Twenty Two foundation letters, carved in the voice, hewn in breath and fixed in the mouth in five places. *Alef, Chet, Heh* and *Ayin* in the throat (gutturals). *Gimel, Yud, Chaf* and *Kuf* in the palate (palatals). *Dalet, Tet Lamed, Nun* and *Tav* in the tongue (linguals). *Zayin, Samekh, Shin, Resh* and *Tsadi* in the teeth (dentals). *Beth, Vav, Mem* and *Peh* in the lips (labials).

משנה ג'

עשרים ושתיים אותיות יסוד, חקוקות בקול, חצובות ברוח, קבועות בפה בחמש מקומות, אחה"ע בגרון, גיכ"ק בחיך, דטלג"ת בלשון, זסשר"ץ בשיניים, בומ"ף בשפתים.

Preface to Mishna 3

After describing how the 22 letters comprise and contain all possibilities, permutations and potential, that is to say, the mystery of the letter *Alef* = 1 *Alef* = 1000, the Ruach/Breath from Ruach/Breath described above (Ch. I. Mishna 9), the mishna now comes to describe their structure and how they are all combined within the letter *Alef*. To do this properly our mishna refers back to Ch. I. mishna 8 where the letters had more embryonic forms referred to as Voice, Breath and Speech; the first of many triplicates in Sefer Yetzira. Here they receive a broader exposition. Voice, Breath and Speech are the equivalent of *Alef, Mem* and *Shin*. Breath, Water and Fire. Thorax, Abdomen and Head. All concepts we will be addressing later in this book. Voice comes not only from the throat, but also out of the resonance and movement of the diaphragm, abdomen and stomach. Speech comes not only from the movement of the mouth, but also from the brain wherein the words are imagined and visualized, as has been explained. (See preface to Ch. I mishna 3.) *Ruach/Breath* comes not only from the movement of air as a result of breathing out of the lungs, but also from the *Ruach Hakodesh* Holy Spirit which is the source and root of all Life. Every one of the 22 letters integrates all these three elements within it, Voice, Breath and Speech in the mouth.

פתיחה למשנה ג'

אחרי הסבירו איך הכ"צ אותיות כולן כוללות כל האפשרויות והוויות, שהיא סוד האל"ף, צחי" רוח מרות, וכדלעיל (פרק א' משנה ט'), צא להסדר תצניתן, מהות האות האל"ף הכוללת כולן. וכדי לרדת לעמקותה חוזר לאחוריו לפרש המשנה הקדמה, (משנה ח') להרחיב ביאור ענין קול רוח ודבור, שהן השילוש הראשונה. והנה קול רוח ודבור הן דוגמא כמו המ"ם אל"ף שי"ן, מים רוח ואש (צטן גוייה וראש שיחפרשו להלן צפרק ג' משנה ה'). כי הקול צא לא רק מן הגרון, אלא מן הדודות ותנועת הצטן והכרס ג"כ. ודבור צא לא רק מחיתוך הפה, אלא מן המוח שבו נלטייר המילים כמו שהסברנו, (עייין פתיחה לפרק א' משנה ג' ד"ה והוי הדע"ת). ורוח צא לא רק מתנועת האויר שצנשימת האדם, אלא מן רוח הקודש שהיא שורש החיים. והנה כל אות ואות משולב משלש יסודות הללו, קול רוח ודבור צפה.

In this mishna the subject discussed concerns the five phonetic families. They correspond to groups of fives, (2 x 5 fingers, 2 x 5 Commandments, 2 x 5 Sefirot. Ch. I mishna 2) between which there exists a covenant in the tongue and flesh. The secret of 2 x 5 is expressed in the letter - ה"ה - *Heh* as will be explained later.

צמשנה זו מדובר על חמשה מולאות הפה. והן כנגד חמש מול אלצעות (פרק א' משנה צ') שיש צנייהם צרית יחוד צלשון וצמטור. וענין חמש חמש הוא סוד אות ה"ה ויתצאר עי"ה להלן.

Mishna 3

Twenty Two foundation letters, carved in the voice, hewn in breath and fixed in the mouth

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ג)

in five places. *Alef, Chet, Heh* and *Ayin* in the throat (gutturals). *Gimel, Yud, Chaf* and *Kuf* in the palate (palatals). *Dalet, Tet Lamed, Nun* and *Tav* in the tongue (linguals). *Zayin, Samekh, Shin, Resh* and *Tsadi* in the teeth (dentals). *Beth, Vav, Mem* and *Peh* in the lips (labials).

משנה ג'

¹⁸⁴ עשרים ושתים אותיות יסוד, ¹⁸⁵ חקוקות יסוד, ¹⁸⁶ בקול, ¹⁸⁷ הצובות ברוח, ¹⁸⁸ ברוח, ¹⁸⁹ קבועות בפה ¹⁹⁰ בחמש מקומות, אחה"ע ¹⁹¹ בגרון, גיכ"ק

184. כ"ב אותיות יסוד: פי' אותן שאמרנו לעיל במשנה הקדמה שכולן תחזות תוך האל"ף, והאל"ף תוך כולן, בצוד הרוח שבא מרוח הקדש. דע כי צאות בצוד חמש חמש, כדלעיל (פרק א' משנה ב'). והנה הרוח הנמשכת תוך האל"ף היא אות ה"י שבאה אך ורק בצבל הפה מה שאין לאל"ף עלמה.

Twenty Two Foundation Letters: Those letters already described in the previous mishna as all being contained within the *Alef* and the *Alef* in all of them as part of the secret of the *ruach*/breath which comes from the *Ruach Hakodesh*/Holy Breath. The letters come in sets of five, as we learned above (Ch I. mishna 2) Note, the breath accompanying the letter *Alef* (which has no breath of its own) comes from the letter *Heh* = 5.

185. חקוקות: חקיקה צחי' ספי' מלכות, ומשמעו מושג נחון רוחני, (עיין פרק א' משנה א' ד"ה חקק). ומלכות היא סוד הפה, כדאיתא בתקו"ז מאמר פתח אליהו (י"ז).

Carved: Carving is always associated with the Sefira of *Malkhut* - Sovereignty. It suggests a spiritual concept or subject as was taught above, (Ch I. mishna 1 cit loc Carved) *Malkhut* - Sovereignty is seated in the mouth as we learn from Elijah's speech in the *Tikunei Zohar* (17a)

186. בקול: פי' קדם לדיבור שהוא בטוי הכוונה במילים הצאות מהמות, יש כבר התאמנות הרגון להתקשר וזכו קול. ואותו הרגון מופיע בצאותיות ג"כ.

In the voice: Before Speech, which is the articulation of the intent in words coming from wordcenters in the brain, there is already an exertion of effort to reach out coming from the desire to connect. That is the Voice referred to here. That desire also manifests in the letters.

187. הצובות: פי' סילוק והסרת חומר להשאיר ריקנות ע"י החליצה, ומשמעו פה סילוק הרוחני לפנות מקום למושג גשמי.

Hewn: Hewing means the removal of matter to make room for the hewn empty space. In this context it suggests the removal of the purely spiritual to make room for the physical.

188. ברוח: רוח היא מרכזה לרגון להתקשר.

In the Breath: Breath is the vehicle for the desire to connect.

189. קבועות בפה: פי' הכוונה שצמילים היא תוך דיבור המילים והמשפטים שבאים מכוונות מן המות. והדיבור כמו מרכזה להכוונה במחשבת כל האדם בתנועתו ורגשיו וחיותו.

Fixed in the mouth: That is to say, the intent within the words constitutes the inside or meaning of those words and sentences being spoken intentionally by the mind. Speech is the vehicle carrying each person's thoughts and intentions in their movement, emotion and life.

190. בחמש מקומות: פי' כמו שיש חמש חמש אלצעות הרגלים וציניהם אות ברית, צחי' אות ה"ה שנתוסף לו לאצרכה אצינו, כמו שפרשנו לעיל, (פרק א' משנה י"ג, ד"ה וחתמו) כמו כן יש בין חמש חמש אלצעות הידים אות ברית, בחמש מקומות צפה. והנה הצל הפה שהיא סוד אות ה"ה היא הנפש והרוח והגשמה לכל הכ"ב אותיות. וזה פי' מאמר פתח אליהו (תקו"ז י"ז). מלכות פה תורה שבעל פה קרינן ליה ע"כ שלפי פשוטו הוב ליה למימר, מלכות עטרה המתגלה בפריעת הערלה בקיום מלות מילה. אלא שבא לרמז על סוד ז', ז' לעומת ז', לא ז' אף ז' קתני, שיש צחי' מלכות צברית המעור ויש צחי' מלכות צברית הלשון. וכמו שחייב האדם לקדש עלמו צאות ברית קדש כן לריך האדם לקדש עלמו בחמש מקומות צפה. שעל האדם להיות קדם בעל פיו כדי לשמרו לקדשו, וזה פירוש תורה שבעל פה, כעין הקדושה והשמירה הדרושה ממנו בצגוף המעור ודו"ק.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

בחיך, דטלג"ת בלשון, זכשר"ץ בשינים, בומ"ף בשפתים.

In five places: just as there are five toes on each foot with a covenant of Brit between them, corresponding to the letter - ה"ה - *Heb* which was added to Abram's name, as was explained above (Ch I. mishna 12. cit. loc. And sealed) so, similarly there exists a covenant between the five fingers of the hand, in five places in the mouth. The breath issuing from the mouth, representing the letter - ה"ה - *Heb* which is the *Nefesh*/breath, *Ruach*/spirit and *Neshama*/soul of all 22 letters. This is what Elijah in his speech (Tikunei Zohar 17a) means when he says, "*Malkhut* - Sovereignty is the mouth, also called the Oral Torah, (Torah *She'B'al Peb* - of the Mouth)." Now, according to the simple flow of that Elijah text, reference to the mouth appears out of context. First Elijah referred to the right and left arms as *Hesed* - Lovingkindness and *Gevura* - Might. Next he called *Tifferet* - Glory, the torso, then *Netzach* - Victory and *Hod* - Beauty the two thighs, with *Yesod* - Fundament the end of the body, the sign/letter of the covenant. Then he said, *Malkhut* - Sovereignty is the mouth, also called the Oral Torah, (Torah *She'B'al Peb* - of the Mouth). Would it not have been more appropriate to continue, saying, *Malkhut* - Sovereignty is the crown revealed by the circumcision in the fulfillment of the commandment of *Brit Mila*? What Elijah is teaching us is that there is a correlation and parity between the covenant governing *Malkhut* - Sovereignty in the flesh of the body and that governing *Malkhut* - Sovereignty in the mouth. And just as one is obliged by the covenant to sanctify oneself in the letter of the sacred covenant in the flesh, so must one sanctify oneself in the five places in the mouth. A person must become a **בעל פה** - *Ba'al Peb*, master of his mouth in order to guard and sanctify his speech. Analogous to the custodial holiness demanded of a person in sexuality.

191. גרון, חיד, לשון, שינים, שפתים: פי' זו סדרן, מן העומק על החיזון. ועמוק הוא הגרון שמשם השכינה מדברת כדאיתא צוב"ק (פנחס רל"ב) ובגרון דווקא נמצאת אותיות אה"ע.

Throat, palate, tongue, teeth and lips: This is the order in which they pass from the deepest part of the mouth outwards. The larynx is the most profound, and that is where the *Shekhina* - Divine Dwelling Presence is said to speak from, as we learn in the Zohar, (Vol III. Pinchas 235a) And it is where the letter - ה"ה - *Heb* comes from, together with *Alef*, *Chet* and *Ayin*.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(צב)

Mishna 4

Twenty two foundation letters set into the wheel in 231 gates. The wheel turns front and back. An indicator of this is that there is nothing higher in Good than pleasure, and nothing lower in Evil than plague.

משנה ד'

עשרים ושתים אותיות יסוד קבועות בגלגל ברל"א שערים, חזר גלגל פנים ואחור, סימן לדבר אין בטובה למעלה מענג ואין ברעה למטה מנגע.

Preface to Mishna 4

After explaining the secret of the letter *Heb* which is the spirit/breath moving the *Alef* through the five phonetic families, the mishna comes to teach how all the letters resemble gates through which the Simple Desire flows

פתיחה למשנה ד'

אחרי ביאורו סוד אות ה"ה שהיא הרוח המחיה אות האל"ף בצוד חמשה מולאות הפה, צא להסביר איך כל האותיות הן כמו שערים אשר דרכם שופעת הרלון הפשוט.

It is written (Isa 55:8) "For My thoughts are not your thoughts," In the Zohar (Vol. III 5b) it is taught, My thoughts? - the word is written in the singular, without the *Vav* indicating plurality - My thought; a single thought. It is virtually impossible for a human to grasp the concept of God's thought, a Single thought; a thought alone, unaccompanied, followed or repeated. Because the natural state of the mind is that which is never still even for a moment. It's impossible for the mind not to think countless thoughts, even the person himself is unable to keep track or count of them all. But God's thought is absolutely one only. One may not even reflect on this thought. And were it not for Isaiah the prophet having already compared God's thought to our own we would not be permitted to compare them in parallel. And so it is with the matter of Will and Desire. God's is the simple and elegantly single desire by comparison to ours which are almost infinite in their variety between the creepy crawlly base and blazingly magnificent and holy.

דע כתיב (ישעיה נ"ה ח') כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי וגו'. ואיתא בזוה"ק¹⁹² מחשבותי כתיב חסר בלא וא"ו ודריש ליה מחשבותי לשון יחיד כמו מחשבה אחת, עיי"ש. וכמעט אי אפשר לבשר ודם להשיג ענין מחשבה אחת בזוה"ק לגמרי. כי טבע מוח האדם שאינו שוקט ואינו נח אף רגע, וא"א שלא יהי המוח חושב מחשבות רבות אין חקר עד שהאדם

192. (זוה"ק ג' ה':) כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי, כי לא מחשבותי מחשבותיכם, מחשבותי כתיב חסר בלא ו'. תא חזי, מחשבה דקודשא בריך הוא, היא עלאה ורישא דכלא, ומבהיא מחשבה אחשטו ארחין ושבילין, לאשתכחא שמה קדישא, ולאשתקנא ליה בתקוניו דקא יאות, ומבהיא מחשבה אחנגיד ונפיק שקיו דגנתא דעדן, לאשקאה כלא, ומבהיא מחשבה קיימין עלאין ותתאין, ומבהיא מחשבה משתכח תורה שבכתב ותורה שבעל פה. מחשבה דבר נש היא רישא דכלא, ומבהיא מחשבה אחשטו ארחין ושבילין, לאשטאה ארחוי בהאי עלמא ובעלמא דאתי, ומבהיא מחשבה אחנגיד ונפיק זוממא דיצר הרע, לאצאשא ליה ולכלא, ומבהיא מחשבה אשתכחו עבירות חטאות וזדונות, עבודה זרה גלוי עריות ושפיכת דמים, ועל דא כי לא מחשבותי מחשבותיכם, עכ"ל.

(Zohar Vol III 5b) (Isaiah 55:8) "For My thoughts are not your thoughts, nor are your ways My ways." 'My thoughts' is spelled - מחשבותי - without a *Vav*. Come and see: God's Thought is the top and beginning of everything. Ways and paths emanate from that thought, in order to present the Holy Name and establish it properly. From that divine Thought issues the irrigating waters of the Garden of Eden, to water all things. That Thought maintains the highest and lowest creatures. It gives existence to the Written Torah and the Oral Torah. A person's thought is also the beginning of everything; ways and paths emanate from it and become the convoluted pathways of this world and into the World to Come. But it is from that thought there also issues the corruption of the Evil Inclination to harm him and everything. Transgressions, sins and malicious deeds come from that thought, as do idolatry, incest and bloodshed. Therefore the Torah says, "For My thoughts are not your thoughts."

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(צ"ג)

עלמנו א"א שיעמוד עליהם לזררם כלל. אבל מחשבתו ית' אחד מוחלט, ואסור להרהר. ואי לאו שדמוי ישע"י הנביא צניגוד למחשבתו לא היינו מעמתים אותם דא לקבל דא כלל. וכן ענין הרלון, רלוננו ית' האחד והפשוט לעומת רלונותינו רבו רצון זוחלי עפר גם להוטי אש קדש.

So, the gates come built of stones, because a letter is referred to as a stone and with these stones, words are built. So we read, (Gen 49:24) "...by the hands of the Mighty One of Jacob, from there, the Shepherd, the Stone of Israel." Rashi (ibid.) explains stone to express *Malkhut* - Sovereignty. This fits with what was said in the previous mishna about Malkhut - Sovereignty begin associated with the mouth. God combined the letters with one another, because a single letter alone cannot make a word or convey speech. Two letters, however, can certainly do so. And this is the law concerning writing or erasing on the Sabbath. Someone who write is not transgressing the law until they write two letters. Every word can be turned around to read forwards or backwards to make two words, thus, - בא-בא, בג-גב - .The gates referred to in the mishna are all built of two letters each. And it is through each gate that there flows from the source, like a river of abundance, the Simple Desire. During the period of its flow the Simple Desire is clothed in letters and words and phrases. For the Simple Desire to be manifest within us, in our body and soul, it has to become part of the complex matrix of words and sentences which define who we are. For thus was ever the soul of the human being, whatever it has no words for is beyond its grasp and cannot be thought of. Even a person's feelings remain a mystery until he has the words with which to define them.

על כן צאו השערים צנויים מאצנים, כי האות נקראת אצן, שצבה צנויים מילים. וכן כתיב (צראשית מ"ט כ"ד) משם רעה אצן ישראל וגו'. ועיין פרש"י שם¹⁹³ אצן לשון מלכות ע"כ. ופי' מלכות פה כדלעיל צמשה הקדש. שהקצ"ה לרפן אלו אס אלו, כי אות לצדה איננה לא תיבה ולא דבור, אבל משתי אותיות נעשית דבור. וכן דין לשבת, הכותב אינו חייב עד שיכתוב שתי אותיות. וכל תיבה מתהפכת לקרא ישר והפך לעשות שתי תיבות כגון אב-בא, בג-גב וכו'¹⁹⁴. והשערים המדוברים כאן צמשתנו צנויים משני אצנים. ודרך כל שער נוצעת השפעה כמו נהר ממקור השפע היא הרלון הפשוט. וצמשך שפיעתו נוזלת רלון מלצש מילים ותיבות ודברים. כי כדי שהרלון הפשוט תופיע צנפשו הולך להתלצש צתשזורת מילים דבורים ומשפטים. כי כן טבע נפש האדם, על מה שאין לו מילים אינו יכול לחשוב, וגם על הרגשו אינו עומד אס אין לו צמה לתוארם.

193. רש"י (צראשית מ"ט כ"ד) רעה אצן ישראל עקרון של ישראל לשון אצן הראשה לשון מלכות כ"כ. אצן ישראל - לשון נוטריקון אצ וכן אצבן וצנין יעקב וצניו ע"כ.

Rashi (Gen. 49:24) "the Stone of Israel." This means the root of Israel. Stone is an expression of leadership as in (Zac 4:7) "and he will bring out the capstone with shouts." And expression of Malkhut - Sovereignty. Stone of Israel - *Even* - Stone is a Notariqon. - אב בן - *Av & Ben*, Father and Son, Jacob and his children.

194. ושל שלשה אותיות נעשית 6 בתים, כגון מחל-מלח, חלם-חמל, למח-לחם, שהם 3 פעמים 2. ושל ארבעה אותיות נעשית 24 בתים שהם 4 פעמים 6. ומחמש אותיות נעשית 120 בתים שהם 5 פעמים 24. ומשש אותיות נעשית 720 בתים שהם 6 פעמים 120. ומשבע אותיות נעשית 5040 בתים שהם 7 פעמים 720. ומשמנה אותיות נעשית 40320 בתים שהם 8 פעמים 5040. ומתשעה אותיות נעשית 362880 בתים שהם 9 פעמים 40320. ומעשרה אותיות נעשית 3628800 בתים שהם 10 פעמים 362880. ומאחת עשרה כגון והאחדרפנים (אסתר ט' ג') שיש צה 11 אותיות נעשית 39,916,800 בתים שהם 11 פעמים 3628800 (ר אלעזר מגרמיזא). וכסוד כל הבתים שע"י הכ"צ אותיות כולס צאים למספר, 1,124,000,727,777,607,680,000 בתים. (עיין לקמן פרק ד' משנה י"ב)

A three letter word can make 6 'houses', e.g. - למח-לחם, חלם-חמל, למח-לחם = 3 x 2. A four letter word makes 24 'houses', = 4 x 6. The longest word in Scripture has 10 letters, (Esther 9:3) - והאחדרפנים - it refers to a class of civil servant in the Persian Government. 10 letters make 3628800 'houses', or 10 x the previous amount of houses. The sum of all the possible 'houses' made possible by the 22 letters, is 1,124,000,727,777,607,680,000.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(צד)

Mishna 4

Twenty two foundation letters set into the wheel in 231 gates. The wheel turns front and back. An indicator of this is that there is nothing higher in Good than pleasure, and nothing lower in Evil than plague.

משנה ד'

¹⁹⁵ עשרים ושתים אותיות יסוד ¹⁹⁶ קבועות בגלגל ¹⁹⁷ בר"א שערים, ¹⁹⁸ חזר גלגל פנים ואחור, ¹⁹⁹ סימן לדבר ²⁰⁰ אין בטובה למעלה

195. כ"ב אותיות יסוד: פי' אותן שאמרנו צמשה הקדם שהן קבועות צפ חמש מקומות.

22 Foundation letters: Those about which we said in the previous mishna that they are set in the mouth in five places.

196. קבועות בגלגל: זה סוד הגלגל, אין לה תנועה רק ע"י כפייה, וכמו כן אין למילים פשר אס אין להם כוונה. שהכוונה היא המנוע, כי צלי הכוונה אשר זו הנה המילה רק קול והצל הפה. וצטביל זה כתר מלכות הוא צצורת גלגל, וגם פה נקראת מלכות (פה מלכות, תורה שצעל פה קרינן ליה) כי המלכות מתגלגלת, ואינה נפסקה צמיתת המלך או המלכה כי המלכות עלמה והכתר מושגים אי-ממשים הם. כן האותיות אע"פ שיש להם הוויה עלמית, אצל דיבורים ומילים אין להם הוויה צעלם, ורק צכוונה תוך פה המדבר שהוא מנועם יש להם הוויה. והפה הוא הוא הגלגל, והמילים והדיבורים שצתוכה אין להם תנועה צלי הכוונה שהיא הרצון. ור"ל פה הוא ג"כ מושג אי-ממשית, כמו המלכות שאינה נפסקה כלל. כד"א (ישעיה מ' ה') וראו כל צשר יחדו כי פי יהו"ה דבר וגו'. והי' די לאמר וראו כל צשר יחדו כי יהו"ה דבר וגו' מאי משמע פי יהו"ה דווקא. אלא רמז צאמרו פי יהו"ה כי אע"פ שצברי הנציאים והצעתם עתיקים, ונציאים צבר תמו ומתו, פי יהו"ה דבר. ופי יהו"ה כמו המלכות והכתר שאינה נפסקה אפילו צמיתת הנציא דוד"ק. והיאל לנו מזה שהאותיות קיימת והגלגל קיים צלי תנועה ואותיות קבועות צגלגל הוא הפה וצכה הכוונה שצרוח היואלת דרך הפה מנערפות האותיות להיות מילים להוציל הרצון שצתוכם.

Set into the wheel: This is the secret of the wheel. It does not move unless it is moved, but once moving it continues until a force is exerted to stop it. So it is with words. They have no meaning unless the person uttering them moves them with his *kavana* - intent. The *kavana* - intent is the meaning empowering the words, for without intention words are merely voice and breath. This is why the image of the wheel is chosen to depict the Sephira of *Malkhut* - Sovereignty, and *Malkhut* - Sovereignty is associated with the mouth for the same reason. Sovereignty revolves as well, and does not cease with the death of the king or queen, for sovereignty and the crown are intangible concepts. Similarly, although one might argue that letters have an existence per se, words and speech definitely lack intrinsic existence. It is only when a sentient person is uttering them in his mouth that words have existence. And then they continue independently of the speaker. The mouth is the equivalent of the wheel. The words and phrases in the mouth have no meaning/motion without the *kavana* - intent which is the will or desire of the speaker. Mouth, then, is also a concept in the sense that sovereignty is conceptual, and has a similar revolving continuity, as it is written, (Isa. 40:5) "And all flesh will see together that it is the Mouth of God which has spoken." Now, it would have sufficed to have written, And all flesh will see together that it is God who has spoken. What is the significance of the Mouth? The secret hinted at in the phrase Mouth of God is that although the words of the prophets and their promises are ancient, and the prophets themselves are dead and gone, the Mouth of God has spoken. The Mouth of God, like *Malkhut* - Sovereignty described above, does not cease, even with the death of the prophet. In summation: The letters have existence as the wheel exists without movement. The letters are attached to the wheel, i.e. the Mouth, and with the power of the *kavana* - intent in the breath with which they are uttered out of the mouth, the letters combine to become words carrying the *kavana* - intent, representing the desire of the speaker, with them.

197. בר"א שערים: עיין צצור שסדרתים כמו גלגל.

In 231 gates: See illustrations 1 and 2 of the wheel of 231 Gates.

198. חזר גלגל פנים ואחור: דייק פנים ואחור ולא ישר והפך לאמר שהשערים מסחוצצות צגלגל, כעין ב-א-ב-ב-א-ב-א-ב-א והאותיות השלשיות צצות דרכן בציאבאציאבאציאב פנים ואחור, פי' לא כמו מחט שחופרים צו את הכפתור אל הצגד שמציא מחט ישר והפך, מוליד ומציא את המחט דרך הנקצ צכפתור. אלא כמפורש צמשנתנו שהגלגל חוזר פנים ואחור. כאלו הכפתור מתהפך פנים ואחור, וגם מסחוצצ כמו גלגל.

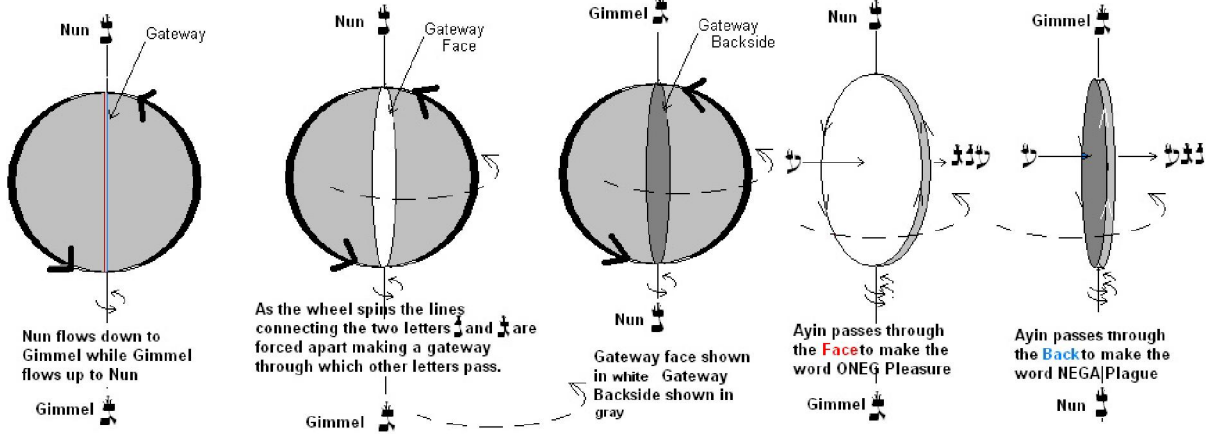
The wheel turns front and back: Note: the text says front and back, and does not say 'to and fro'. This is an important distinction. The gates formed by the combination of letters such as - ב-א-ב-א-ב-א - are revolving. The next letter passes through, between the revolving letters, as though it were crossing the dashes or spaces between the

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(צ"ה)

מענג ²⁰¹ ואין ברעה למטה ²⁰² מנגע.

letters in the previous example, - בַּזְאֵבִים אֲחַבְתָּ אֶשֶׁב - in the motion of Front and Back. Not to and fro like a needle being pulled to and fro through the holes in a button, but rather the way it is stated in our mishna, that the wheel itself is turning as well as revolving.

199. סימן לדבר: שלשה סימנים בספר יצירה, דא ואידך (משנה ו') כ"צ חפלים וגוף א', והא (פרק ו' משנה ג') שהאש נושאה את המים. ובעה"י יבוארו על מקומן. ופי' שאם תקשה לך איך אפשר שחזר הגלגל פנים ואחור, יהיה זה לסימן. ותיבת סימן זא מגזרת (בראשית א' י"ד) והיו לאחת גוי', תרגום יונתן - ויהיו לסימנין ע"כ. ונ"ל שמדובר על אות האל"ף שהיא הנהר היוצא מעדן וכדלהלן, ופי' שיש צחי' פנים ואחור לכל דבר. ועיין לקמן פרק ו' משנה ה', (ד"ה טוב לעומת).

An indicator of this: There are three *Simanim* - Indicators in Sefer Yetzira; a.) this one, b.) Ch. II Mishna 6, An indicator, 22 desires and one body. c.) Ch VI mishna 3. An indicator, Fire carries water. Each will be explained. It's meaning here is to explain the spinning of the wheel on its axis rather than its natural rotation. If you wonder how this rotation operates, well then, here's a way of looking at it. The Hebrew word, - סימן - *Siman* - is found in the Targum on the verse, (Gen 1:14) "Let them be for signs." The Targum (attrib. Jonathan) translates this word as *Simanim*. In my opinion the text is referring to the letter *Alef* which is the river flowing out of Eden as will be explained. And what it is trying to say is that there is a face and back to everything. See also Ch. VI mishna 5, (cit. loc. Good parallel Evil)

200. אין בטובה למעלה מענג: כתיב (בראשית ז' י') ונהר יוצא מעדן להשקות את הבגן וגו'. ענג ר"ת עד"ן נה"ר ג"ן. וזה סוד ג' סעודות שבת, כד"א (ישעיה נ"ח י"ג) וקראת לשבת ענג וגו'. ואיתא (שבת קי"ח) אמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום בר קפרא כל המקיים שלש סעודות בשבת וכו'. ובענין נהר היוצא מעדן, איתא בזו"ק (בראשית כ"ו:) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים וגו', אליו אינון ארבעה דנכנסו לפרדס, חד עאל צפשו"ן וכו'. וזא"ד ורביעאה עאל צפר"ת, דאיכו מוחא דציה פריה ורביה, בן זומא וכן עזאי דעאלו בקליפין דאורייתא, הוו לקאן צהון, רבי עקיבא דעאל צמוחא, אחרמר ציה דעאל צשלס ונפק צשלס ע"כ.

There is nothing higher in Good than pleasure: It is written (Gen 2:10) "A river flows out of Eden to irrigate the garden." - ענג - *Oneg* - Pleasure is a Notariqon spelling, - *Eden, Nabar, Gan* - eden, river, garden. This is the secret of the three Sabbath meals, as it is written (Isa. 58:13) "And call the sabbath a pleasure." In the Talmud, (Shabbat 118a) we read, "R. Simon b. Pazi in the name of R. Yehosua b. Kapara said. All who celebrate three meals on Shabbat fulfills the verse, And call the sabbath a pleasure. etc. Concerning the eden, river, garden teaching we learn in the Zohar, (Vol. I. 26b) "It is written (Gen 2:10) "A river flows out of Eden to irrigate the garden and thence it splits into four head-waters." These are the four who entered paradise. One entered via the river *Pishon* etc. The fourth entered via the River *Farat* - (Euphrates) which is the part of the brain governing *Piriab V'Rinia* - sexual reproduction. b. Zoma and b Azai who entered via the inconsequential aspects of Torah ended up damaged by it. It was R. Akiba who entered through the brain, about whom we learned, he entered in peace and exited in peace."

201. ואין ברעה למטה: וקשה דה"ל ואין ברעה למעלה מענג. כשאומר למעלה מענג פי' אין יותר חזק ואליס, א"כ יאמר ואין ברעה למעלה מנגע ופי' ג"כ יותר חזק ואליס. אלא ודאי הפי' שזא להרגיש צחי' זה לעומת זה, שצחי' רע הוא היפוך הטוב צחי' אחר ופנים.

And nothing lower in Evil than plague: Why does the text not say 'and nothing in Evil greater than plague', why

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(צ"ב)

does it say lower than? When the text says there is nothing higher than pleasure it means nothing greater than. If so, why not use the same expression to talk of plague? The meaning, surely, is that the one is the reverse of the other, not the parallel. Evil is the reverse of Good not its parallel. (See Ch VI. mishna 5)

202. מנגע: ויסודו (בראשית י"ב י"ז) וינגע יהו"ה את פרעה נגעים גדולים וגו'. ואיתא (בראשית רבה מ"א ז') ריש לקיש בשם בר קפרא אמר פרעה בראתן לקה אמר רש"ג מלאני זקן אחד מוכה שחין בליפורין ואמר לי כ"ד מיני שחין הם ואין לך קשה מכולם שהאשה רעה לו אלא ראתן בלבד וברו לקה פרעה ע"כ. והוא היפך הענג ממש. וכן איתא בזו"ק (בראשית כ"ו): כגוונא דפרעה ומנראי דפרח בהון שחין אבצעות, אבל לישראל יחא ענ"ג ע"כ. וי"ל נג"ע ר"ת נח"ש, גאו"ה עמל"ק, ועיין לקמן פרק ו' משנה ה' (ד"ה זה לעומת).

Plague: The source for the word - נגע - *Nega* - Plague is, (Gen 12:17) "God smote (*naga*) Pharaoh with heavy plagues (*Nega'im*)" In the midrash, (Gen Rabba 41:2) we read, Resh Lakish in the name of b. Kapara, said. Pharaoh was struck with *Ra'athan* - (Abscess of corpus cavernosum or penis). R. Shimon b. Gamliel said, 'I was approached by a boil smitten old man in Zippori who told me the following. There are twenty four types of boils, none, however, are as painful or as devastating to attempts at sexual relations with a woman as the type called *Ra'athan*. And it was specifically this type of boil with which Pharaoh was smitten." If *Nega* - Plague is associated with *Ra'athan* this would explain its being the reverse of *Oneg* - Pleasure. In the Zohar, (Vol. I 26b) we read, "Like Pharaoh and the Egyptians upon whom there flourished the boils. But the Jewish People enjoyed *Oneg* - Pleasure. - נגע - *Nega* - Plague is a Notarikon of the words - נח"ש, גאו"ה עמל"ק - *Nachash* - Snake, *Ga'avah* - Pride, *Amalek*. See Ch. VI. mishna 5 (cit. loc. This parallel)

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(צ"ו)

Mishna 5

How did he weigh them and substituted them? *Alef* with each of them and each of them with *Alef*. *Beth* with each of them and each of them with *Beth*, repeating endlessly. Consequently they emerge in 231 Gates, and, consequently, all speech and all existence emerges from them. And, consequently, all existence emerges in a single Name.

משנה ה'

כיצד שקלן והמירן א' עם כולן וכולן עם א', ב' עם כולן וכולן עם ב', חוזרות חלילה, נמצאו יוצאות ברל"א שערים, ונמצא כל הדבור וכל היצור יוצא מהם, ונמצא כל היצור יוצא בשם אחד.

Preface to Mishna 5

After explaining how the letters are fixed into the wheel and how the wheel revolves while spinning front and back, the mishna comes to add the reminder that it is not only the letter Alef to which this process is happening, but to and with all 22 letters.

פתיחה למשנה ה'

אחרי הסברו איך האותיות קבועות בגלגל, ואיך הגלגל מסתובב וגם מתהפכת פנים ואחור, צא צמסנה ומוסיף עליו לאמר שלא רק עם האל"ף עשה כן, אלא אם כל הכ"ב אותיות.

Mishna 5

How did he weigh them and substituted them? *Alef* with each of them and each of them with *Alef*. *Beth* with each of them and each of them with *Beth*, repeating endlessly. Consequently they emerge in 231 Gates, and, consequently, all speech and all existence emerges from them. And, consequently, all existence emerges in a single Name.

משנה ה'

כיצד²⁰³ שקלן והמירן א' עם כולן וכולן עם א', ב' עם כולן וכולן עם ב',²⁰⁴ חוזרות חלילה, נמצאו יוצאות ברל"א שערים, ונמצא כל הדבור²⁰⁵ וכל היצור²⁰⁶ יוצא מהם, ונמצא כל היצור²⁰⁷ יוצא בשם אחד.

203. שקלן והמירן: עיין לעיל בפירושו למשנה ג'.

Weigh them and substitute them: See above, Mishna 3.

204. חוזרות חלילה: עיין צ"ס' הכתב והקבלה (ויקרא ח' כ"ו) וז"ל שם חלה הונח ע"ש האורה העגולית הנעשה בעיסה בגמר הלישה, ויהיה חלה מענין מחול ומחולות ע"ש התנועה הסבובית הנעשות צעת הריקוד, וכן סער מתחולל, הרוח החזק ההולך סביב סביב בעגול, ומזה הלשון חוזר חלילה הרגיל בצבותו ע"כ.

Repeating endlessly: The commentary Haketav V'Hakabala (Num 7:26) notes the following: The name Challah applied to bread baked for the Sabbath comes from the round shape it takes on after being kneaded. The word - חלה - *Challah* is cognate with - מחול - *Machol* - Dance because of the circular form of the dance. Similarly the phrase - סער - *Sa'ar Mitcholel* - whirlwind, uses the same root because it spins around itself in a circle. This is also the source for the common rabbinic phrase - חוזר חלילה - *Chozzer Chalila* - Repeating Endlessly.

205. וכל היצור: ויסודו (בראשית צ' ז') ויילר יהו"ה ה' את האדם עפר מן האדמה וגו'. ואיתא (ברכות ס"א.) דרש רב נחמן בר רב חסדא מאי דכתיב ויילר ה' אלהי"ם את האדם בשני יודי"ן שני ילדים ברא הקדוש ברוך הוא אחד ילר טוב ואחד ילר רע ע"כ. ופי' שהקצ"ה נקרא יולר שהמציא שני הילדים באדם, כי הילירה הראשונה בתורה הוא הפסוק הג"ל ויילר יהו"ה ה' את האדם.

All existence: It's source is the verse (Gen. 2:7) "The Lord God formed man of dust from the earth." The Talmud, (Berachoth 61a) notes, R. Nachman b. R. Chisda taught, 'Why does the verse say - וייצר - *Vayitzer* - He Formed, using two *Yuds* - יי - in the word? To teach that God created him with two desires, one the good desire, the other the

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(צ"ח)

bad desire.” The meaning of this Talmudic teaching is that God is called - יוצר - *Yotzer* - He who forms, because of the two - יצרים - *Yitzarim* - Desires, He formed within us. The very first time the word - וייצר - *Vayitzer* - He Formed, appears in the Torah it is written with an extra letter Yud, and teaches about the two opposing desires built into humans.

206. יוצא מהם: ולא אמר צא מהם. ויסודו (בראשית א' י"ב) ותולא הארץ דשא וגוי'. צווי נאמר 'תדשא' ולמעשה נאמר 'ותולא', ועוד דיוקים כמו שפרשו לעיל (פרק א' בפתיחה למשנה י"א) שצשיטה זו יש כבר מקום לעשות ולאי-כזנה וסרצנות שעליה החיים צוויים. וזה קרה לא רק צוויי הקצ"ה להאדם וצוויי אל האדמה, אלא גם אלל האותיות, שיש כבר בהם אותו טבע למרות. ופי' ונמלא כל הדבור וכל היצור יולא מהם, מהשערים המתגלגלים ומסחוצצים.

Emerges from them: The Hebrew word in the text of the mishna is - יוצא - *Yotzei* - Come out of, and not simply - בא - *Ba* - Come from. Its source is the verse (Gen 1:12) “And the Earth put out grass.” In the original command, God said - תדשא - *Tadshei* - Sprout. The text tells us, however, - ותוצא - *Vatozi* - The Earth ‘put out’. Along with other discordant notes discussed above, (See Ch. I. preface to Mishna 11). The words are ambiguous precisely because there is a powerful ambiguity and ambivalence built into the original instruction. There is sufficient room for error and misunderstanding as well as disobedience to support Life which depends upon it. This is not merely built into the code of DNA of organic Life as was discussed above, but is also written into the template for the combination of the twenty two letters. The original letters in their conceptual form already contain the tendency to disorder and unordered recombination. All manner of speech and all permutations of form ‘come out’ of them, i.e. the 231 Gates that spin and revolve.

207. יוצא בשם אחד: שם אלכיים היינו אות אל"ף כמו שיתבאר במשנה ו'.

Emerges in a single Name: The Name referred to is the Name - אלהי"ם - *ELOHIM*, associated with the letter *Alef*, as will be explained in Mishna 6.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(צ"ב)

Mishna 6

Formed substance out of chaos and made that which was not into that which is. He also hewed great columns from air which cannot be grasped. *Alef* with all of them and all of them with *Alef*. Inspecting, substituting and making all of existence and all speech one Name. An indicator of this: 22 desires and one body.

משנה ו'

יצר ממש מתהו, ועשה את שאינו ישנו. וחצב עמודים גדולים מאויר שאינו נתפס. אל"ף עם כולם וכולם עם אל"ף. צופה וממיר ועושה את כל היצור ואת כל הדבור שם אחד, וסימן לדבר עשרים ושתים חפצים וגוף אחד.

Preface to Mishna 6

This chapter ends with an all inclusive summary; a coda comprising everything that has been written so far. It explains how the latter *Alef* which is the *Ruach*/Breath emanating from the *Ruach Hakodesh*/Holy Spirit (Ch. I. Mishna 9) at the level of *ruach* from *Ruach* / breath from Breath, contains all 22 letters and all possibilities and permutations within it. It also contains all desires; for it is the secret of the *Yetzer Tov* / Good Desire and *Yetzer Ra* / Evil Desire.

פתיחה למשנה ו'

מסיים הפרק כמאסף לכל מחנות באחרית דבר, והוא תוכן כל הדבורים עד עתה. מסביר איך אות האל"ף שהיא הרוח הנמשכת מרוח הקדש, (פרק א' משנה ט') בחי' רוח מרוח, כוללת כל האותיות וכל הדברים שהם כל האפשריות, וכוללת גם כל הרגשות שהם סוד יצר טוב ויצר רע.

Mishna 6

Formed substance out of chaos and made that which was not into that which is. He also hewed great columns from air which cannot be grasped. *Alef* with all of them and all of them with *Alef*. Inspecting, substituting and making all of existence and all speech one Name. An indicator of this: 22 desires and one body.

משנה ו'

²⁰⁸יצר ²⁰⁹ממש מתהו, ²¹⁰ועשה את ²¹¹שאינו ישנו. ²¹²וחצב ²¹³עמודים גדולים ²¹⁴מאויר שאינו נתפס. אל"ף עם כולם וכולם עם

208. יצר ממש מתהו: לפי שיטתנו צספר יצירה אפשר להבין מאמר זה באופן פשוט, ויצר ממש מתהו, פ"י כמו שמבואר בפרק א' במשנה י' (ד"ה תהו) ששנינו, שלש מים מרוח חקק וחלצו בהן תהו וצבו וכו'. וציארנו תהו ע"פ הגמרא (פסחים פה:) ובכמה דוכתיין משמע שענין התהו מרמז לתאוה. ופ"י כל היצורים צאים מן התהו, כי שם כסא התאוה. ופ"י שרוננו הפשוט ית' המציא הכ"צ אותיות, וצבם לר כל היצורים כדלעיל משנה צ'. וצבם, היינו צחוק היצורים יצר בקצ"ה שני יצרים יצר טוב ויצר רע.

Formed substance out of chaos: Continuing with our approach to the Sefer Yetzira this Mishna may be understood in simple way. Instead of reading it as - יצַר - *Yatzar* - Formed, we might read it - יצַר - *Yetzer* - Desire. Meaning, as was read in Ch. I. Mishna 10 (cit. loc. Chaos) "Three, water from breath, carved and hewed with them chaos and void." It was explained there that chaos is often referred to in the Talmud as a powerful desire, (Pesachim 88b) The Mishna, then, may be read as saying 'Desire is substance from chaos,' for chaos is the 'throne' of desire. As has been explained, God's Simple Desire has produced the 22 letters with which all of existence is formed, as above, (Mishna 2) The phrase, 'with which' also means 'within which'. God formed both the Good and Evil desires inside all existence.

209. ממש מתהו: ממש מגזרת (דברים כ"ח כ"ט) והיית ממשש צלהרים כאשר ימשש העור באפלה וגו'. ודבר שיש בו ממש הוא כעין דאיתא (ספר הבהיר משנה צ') אמר ר' זרכיה מאי דכתיב (בראשית א' צ') והאקץ היתה תהו וצבו מאי משמע היתה, שכבר היתה תהו, ומאי תהו דבר המתהא בני אדם, ומאי צבו, אלא תהו היתה וחזרה לבהו, ומאי צבו דבר שיש בו ממש דכתיב צבו צו הוא ע"כ. ומוצן מדבריו שצבו הוא דבר שיש בו ממש, והוא צא מן התהו, ויהי' פירוש משנתנו יצר ממש מתהו שעשה צבו - הוא דבר שיש בו ממש - מתהו. וצבם שהסברנו לעיל פרק א' במשנה י' (ד"ה וצבו) מוצן שיש שתי מיני יצרים, התהו היא תאוה לדבר או לדברים צוערים בקרב האדם כרעזון ללחם ולמאון למים.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ק)

אכל הרגש הבהו איננה כן, אלא הרגש חלל פנוי בלבד, הרגש הריקנות והחסרון והאפס. ופי' שמתכו שהוא בלבול וערצוב כל התאוות הנמשכים מכ"צ אותיות שזאים מן האל"ף בסוד הרוח הנמשך מן רוח הקדש שהיא משכן הרלון הפשוט שורש כל הרלונות, משם יר הקצ"ה יר ממש שאינו רלון סתם לדבר מה אלא הרגש החסרון כמו סוג הרלון הא' שהסברנו בפתיחה לפרק א' משנה א'.

Substance out of chaos: The source of the word - ממש - *Mamash* - Substance is found in the verse (Deut. 28:29) "And you will be - ממשש - *M'Mashesh* - Feeling at midday like a blind man feeling in the dark." Substance is something which can be felt. As we learn in the book, Bahir (Mishna 2) "R. Brachia said, "What does the word "was" in the verse (Gen. 1:2) "And Earth was chaos and void" signify, it suggests that chaos already existed. What is - תהו - *Tobu* - Chaos? - תהו - *Tobu* is that which - מתהא - *M'Ta'be* - Astonishes people. What is - בהו - *Bobu* - Void? - בהו - *Bobu* is that which used to be - תהו - *Tobu* - but changed back to - בהו - *Bobu* - Void. What is - בהו - *Bobu* - Void? Something having substance, as it is written, - בו הוא - *Bobu - Bo Hu* - It Is In It." It is apparent from the teaching of R. Brachia in the Bahir that what we generally refer to as - בהו - *Bobu* - Void, does not actually mean emptiness but rather something having substance flowing as a consequence of the - תהו - *Tobu* - Chaos. Our Mishna, 'Formed substance out of chaos', means, He made - בהו - *Bobu* - i.e. something having substance, out of - תהו - *Tobu* - Chaos. With what was said above, (Ch. I Mishna 10 cit. loc. And Void) it is understood that there are two types of desire. Chaos is understood to be the sensation of desire inside a person for things; burning like a fire, e.g. as the hunger to eat something or thirst for water. But the sensation of Void is unsimilar. It is the sensation of emptiness and a vacated space inside the self. A feeling of lack and want, a sense of the No-thing. Chaos more closely resembles a mixture and blend of all the desires flowing from the 22 letters which come from the Alef in the mystery of the *Ruach*/Breath flowing from the *Ruach Hakodesh* / Holy Spirit, which is the seat of the Simple Desire, source of all desire. From there God formed substance which is not an undifferentiated desire for something, rather a sensation of lack and emptiness. As was explained in the Preface to Ch. I Mishna 1.

210. ועשה: ויסודו (בראשית א' ז') ויעש אלהים את הרקיע וגו'. ופרש"י שם - תקנו על עמודו והיא עשייתו כמו ועשה את לפרניה ע"כ. ובזה מבואר המדרש (רבה בראשית ד' ו') כתיב ויעש אלהים את הרקיע זה אחד מן המקראות שהרעיש בן זומא את העולם ויעש אתמהא והלא במאמר הן הוי (תהלים ל"ג) בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל זכאם ע"כ. בן זומא הוא שפפה הרקיע מדיל כשלא אכזבות בין מים עליונים למים תחתונים, ורעש לדעת מה ובמה תיקונו, כי עשייה לשון תיקון הוא כדדרשו חז"ל וכמובא ברש"י. ושאל לאמר, אי הוה כתיב ביה ויהי כן כמו שכתוב אלל שאר הנצראים הייתי דורשו כפשוטו. אבל עכשיו שהעידה קרא עליה ויעש ופי' עשייה לשון תיקון, שתקנו הקצ"ה, א"כ במאי תקנו, דהא אם הבדל בין חשק טוב לחשק רע הוא כ"כ מוחלט שאין להם נגיעה זו בזו א"כ מה תיקונו, ועדיין בן זומא מבחון דר"ק.

And made: The source for the word - עשה - *Asa* - Made, is the verse (Gen. 1:7) "God made the firmament." Rashi (ibid.) explains the word - עשה - *Asa* - Made, as 'fixed' in place. God set it up to stand alone, that was the 'making' of it. As it is written (Deut 21:12) "She shall do her nails." This explanation by Rashi can help is understand a Midrash (Genesis Rabba 4:6) "It is written, 'God made the firmament,' this is one of the verses with which Ben Zoma stormed the world. "What does the verse mean, 'God made'?" he thundered. "Wasn't everything already created at God's word, as it is written (Psalm 33) "At God's word the heavens were made and in the breath of His mouth all their hosts"? It was Ben Zoma who saw the firmament splitting three finger-breadths between the waters above and the waters below the heavens. He thundered because he wanted to know what and how can they be fixed. - עשייה - *Asiya* - Making is an expression of Fixing, as Rashi explains. Ben Zoma asked the following question. If the verse had "And it was so" the way the text describes the rest of Creation, then I would have interpreted this verse in the same way. But now that the verse adds the phrase 'And God made' suggesting that something still needed to happen after God said "Let there be a firmament, etc." that it was not simply so. It follows then that God 'fixed' it. If God fixed it, what was the fixing? If there is still such a visible split between Good Desire and Evil Desire that they never 'touch' one another then in what manner is the firmament fixed? And thus is Ben Zoma considered to be 'still outside'. (See Ch. I Mishna 4 cit. loc. Depths of Good. see Ch. III preface to Mishna 5)

211. את שאינו ישנו: פי' אותו הרגש של ריקנות המכונה בשם זהו וממש, עשהו, פי' תקנו הקצ"ה שזה הרגש האין הוא הרגש הרלון הפשוט, וכמו שהסברנו לעיל (בפתיחה לפרק א' משנה ו' ד"ה והנה) פסוק פותח את ידך שהרלון היא היא השובע. שמה שמרגיש האדם בחוכו שאיפות ותאוות ורלונות הן דוגמת הרלון הפשוט עיי"ש.

That which was not into that which is: Meaning, that sensation of emptiness and lack which we called - בהו - *Bobu* - Void and Substance, God 'made' which is to say, 'fixed' it. This sensation of the No-thing is in fact the sensation of the sansation of the Simple Desire. And as was explained above, (Ch. I. Preface to Mishna 6 cit. loc. It is written) the verse, (Psalm 145:16) "Open Your hand and satisfy every living thing with desire." actually states clearly that is is the

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(א)

אל"ף. ²¹⁵ צופה ²¹⁶ וממיר ועושה ²¹⁷ את כל היצור ²¹⁸ ואת כל הדבור ²¹⁹ שם אחד, ²²⁰ וסימן לדבר ²²¹ עשרים ושתים ²²² חפצים וגוף

desire that satisfies. We now read our Mishna to mean, the fact that a person can feel aspirations, longings and desires inside himself is a mirroring of the simple and divine desire. That which was not, i.e. the sensation of emptiness, has now become, that which is.

212. וחצב: פי' סילוק והסרת חומר להשאיר ריקנות ע"י החציבה.

And hewed: Hewing always means the removal of substance to make space for the emptiness.

213. עמודים גדולים: פי' ילך טוב וילך רע בחי' אהבה ויראה.

Great columns: These great columns are the Good and Evil desires, Love and Fear of God.

214. מאויר שאינו נתפס: פי' מאותן רלוות שהם בחי' אין, המורגשים כחלל רק בקרב האדם. כי זה ההרגש הוא סוד כל העבודות הן בקום ועשה הן בצור מרע. וקשה, מי יכריע בין ילך הטוב לבין ילך הרע. דהא לקמן בפרק ג' משנה ג' איתא שהאויר מכריע בין ההפכים. אבל עם שני ההפכים חלוצים מאויר, א"כ מי יכריע ביניהם. וזה סוד גדול, ועיין לקמן (שם), ובעה"י יבואר שם. ואויר שאינו נתפס מרמז לאות אל"ף שאין לה מצטא בהבל הפה.

From air which cannot be grasped: Meaning, from those desire which are at the level of *Ain* - No-thing. That sensation of emptiness, the experience of the hole inside a person, that feeling is the source and seat of all feelings of worship, whether in the active or passive sense. Whether in the do-good or avoid-evil mode. The question is this: Who makes the final decision on whether to follow the good or evil inclination? Further in the book (Ch. III Mishna 5) we learn that Air makes the decision between the two opposites. But if the two opposites are actually hewn out of Air, then who's doing the deciding among them? Herein lies a great mystery, as will be explained, (ibid.) Air that cannot be grasped hints at the letter *Alef* which has no expression in breath.

215. צופה: בגמ' אין דורשין מעשה ברבי"ח וכן זומא שאמר צופה הייתי בין מים עליונים למים תחתונים וכו'. ועיין לעיל פרק א' משנה ו' (ד"ה לפייח), ומשמעתו הצנה והצחנה בלב.

Inspecting: We find this word used in the Talmud (Hagiga 13b) where it discusses the story of R.Yehoshua b. Chanania and ben Zoma who said I am - צופה - *Tzofeh* - Inspecting the split between the waters above and the waters below the heavens. (See Ch. I. Mishna 5 cit. loc. Their Appearance) The word suggests comprehension and perception in the heart.

216. וממיר: עיין לעיל משנה ב' (ד"ה המירן).

Substituting: See above, (Mishna 2 cit. loc. Substituted)

217. את כל היצור: פי' כל אשר ילך מכ"צ אותיות בבחי' רוח מרוח (עיין לעיל פרק א' משנה ט') כגון המים והאש וכל דבר גשמי.

All of existence: Meaning, everything formed of the 22 letters at the level of *ruach* from *Ruach* / breath from Breath. (see Ch. I. Mishna 9) Existence, like Water, Fire and every physical thing.

218. ואת כל הדבור: פי' כל מה שלא נכנס תוך העולם הגשמי בחי' רוח הקודש (עיין לעיל פרק א' משנה ח') כגון קול רוח ודבור.

All speech: Meaning, everything not included in the definition of the physical things, at the level of *Ruach Hakodesh* / Holy Spirit Speech, Voice and Breath. (see Ch. I Mishna 8)

219. שם אחד: בשם אחד לא כתיב אלא שם אחד. אע"פ שהעולם נברא בעשרה מאמרות, וגם התורה נתנה בעשרת הדברות עכ"ז כולם שם אחד. שלא יתעב האדם לחשוב שהאותיות הם עלמיות מוקדם, כי האותיות יארום הן, וכל יצירת הכ"צ אותיות לא היה אלא כדי שאנחנו נוכל לדבר ליחדו ית' בלשוננו, אבל מלדו ית' הוא נשאר אין סוף. וגם אחדותו ויחידותו לאו צמנין הוא. והוא ברצונו הפשוט האליל, ברא, ילך ועשה.

One Name: The text does not say 'making all of existence and all speech with one Name.' What this teaches is that although the universe is created through the medium of Ten Sayings and although the Commandments are given as

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(קב)

אחד.

Ten Sayings, nonetheless they are all One Name. A person should not make the mistake of thinking that the letters are a primal, original and uncreated substance or concept, rather the letters are created things, too. The process of forming the 22 letters only came about so that we would be presented with the ready-made means of discussing and proclaiming God's Oneness in our own tongues. From God's point of view the letters were not a necessity or prerequisite to Creation, and He remains unchanged by them, *Ain Sof* - Infinite. God's Oneness is also not a numerical oneness. God in His Simple Desire conceived, created, formed and made all things. Though all things are One name, they were not created with One Name. Even God's Name is created for our benefit.

220. וסימן לדבר: זהו הסימן השני בספר יצירה.

An Indicator of the thing: This is the second indicator in the book.

221. כ"ב חפצים: ויסודו (בראשית ל"ד י"ט) כי חפץ צבת יעקב וגו'. ופי' הכ"ב אותיות הם כ"ב רלונות, ויתבאר בפרקים הבאים, חפץ לשון תשוקה. ועיין לקמן פרק ו' משנה ה'.

22 Desires: Thoiie source for this word, - חפץ - *Chaietz* - Desire, is to be found in the verse, (Gen. 34:19) "For he desired the daughter of Jacob." It suggests that the 22 letters are 22 desires, as will be explained in the coming chapters. - חפץ - *Chaietz* - is an expression of longing. (Ch. 6 Mishna 5)

222. וגוף אחד: בגוף אחד לא כתב, אלא וגוף. והוא סימן למה שאמר כל היור וכל הדבור שם אחד, כי הכ"ב חפצים שהם רלונות שונים הם כולם אחד רלונות הפשוט. וגוף אחד היינו גוף העשר ספירות היא ג"כ רלונות הפשוט.

And one body: The text does not say 22 desires in one body, rather and one body. This is the indicator to the veracity of the previous statement that all of existence and all speech is One Name. Because the 22 letters represent 22 different desires, but they are all the one, single Simple Desire of God. one body refers to the Ten Sefirot which also represent the Simple Desire.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ק)

Mishna 7

משנה ז'

The following table is the simplest set of letters forming the 231 Gates. They follow a logical array. First *Alef* with each of the other 21 letters, then on the second line *Beth* with all other 20 letters, since it has already been paired with Alef in the first set, it is not necessary to be repeated. The third line begins with *Gimel* paired 19 letters beginning with *Dalet* and so on. $21 + 20 + 19 \dots + 1 = 231$

אב	אג	אד	אה	או	אז	אח	אט	אי	אכ	אל	אמ	אנ	אס	אע	אפ	אצ	אק	אר	אש	את
בג	בד	בה	בו	בז	בח	בט	בי	בכ	בל	במ	בנ	בס	בע	בפ	בצ	בק	בר	בש	בת	
גד	גה	גו	גז	גח	גט	גי	גכ	גל	גמ	גנ	גס	גע	גפ	גצ	גק	גר	גש	גת		
דה	דו	דז	דח	דט	די	דכ	דל	דמ	דנ	דס	דע	דפ	דצ	דק	דר	דש	דת			
הו	הז	הח	הט	הי	הכ	הל	המ	הנ	הס	הע	הפ	הצ	הק	הר	הש	הת				
וז	וח	וט	וי	וכ	ול	ומ	ונ	וס	וע	ופ	וצ	וק	ור	וש	ות					
זח	זט	זי	זכ	זל	זמ	זנ	זס	זע	זפ	זצ	זק	זר	זש	זת						
חט	חי	חכ	חל	חמ	חנ	חס	חע	חפ	חצ	חק	חר	חש	חת							
טי	טכ	טל	טמ	טנ	טס	טע	טפ	טצ	טק	טר	טש	טת								
יכ	יל	ימ	ינ	יס	יע	יפ	יצ	יק	יר	יש	ית									
כל	כמ	כנ	כס	כע	כפ	כצ	כק	כר	כש	כת										
למ	לנ	לס	לע	לפ	לצ	לק	לר	לש	לת											
מנ	מס	מע	מפ	מצ	מק	מר	מש	מת												
נס	נע	נפ	נצ	נק	נר	נש	נת													
סע	ספ	סצ	סק	סר	סש	סת														
עפ	עצ	עק	ער	עש	עת															
פצ	פק	פר	פש	פת																
צק	מר	צש	צת																	
קר	קש	קת																		
רש	רת																			
שת																				

The triangular array above has been rephrased to form a rectangular set of 21 x 11 letters. $21 \times 11 = 231$, below.

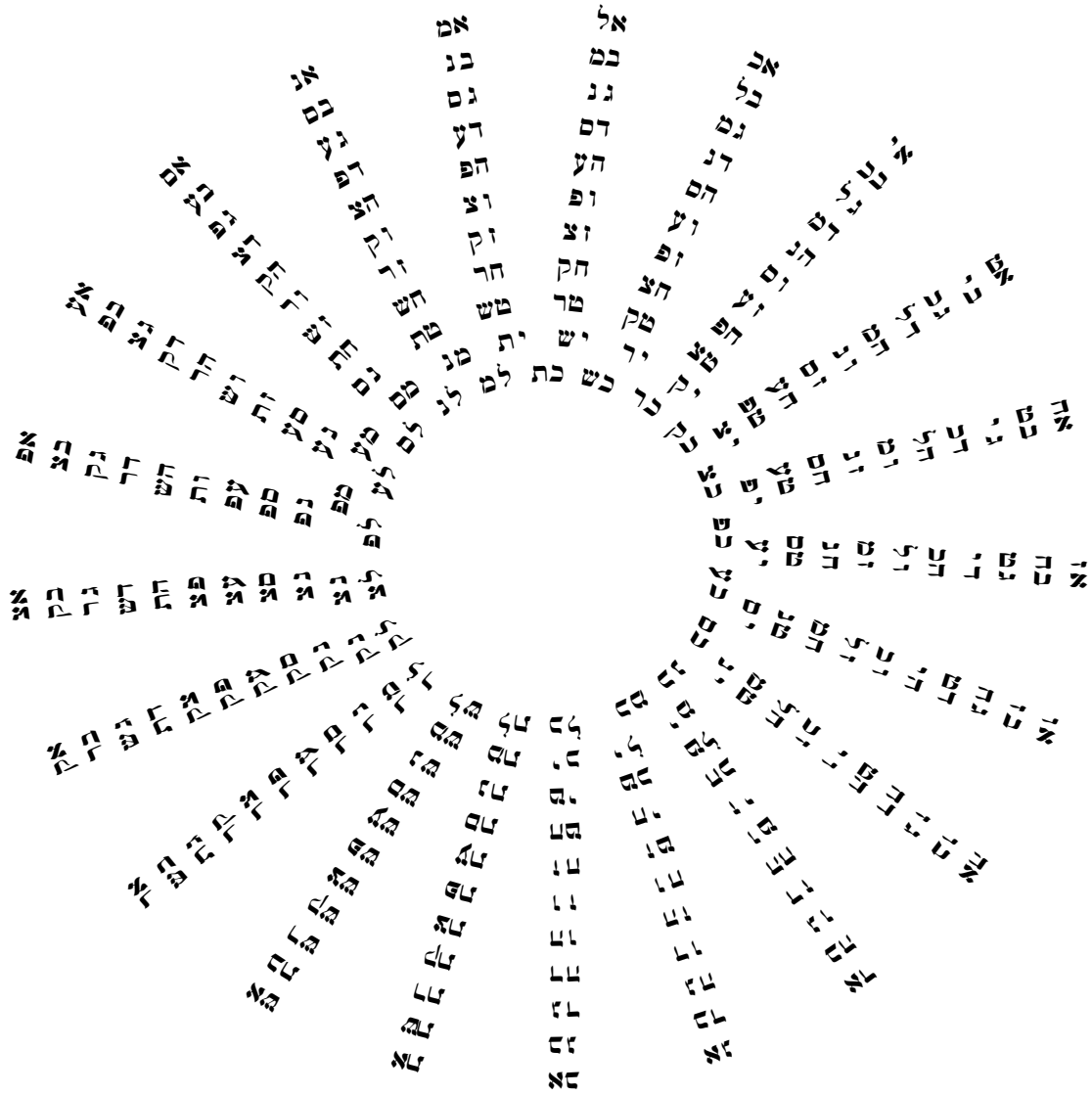
אב	אג	אד	אה	או	אז	אח	אט	אי	אכ	אל	אמ	אנ	אס	אע	אפ	אצ	אק	אר	אש	את
בג	בד	בה	בו	בז	בח	בט	בי	בכ	בל	במ	בנ	בס	בע	בפ	בצ	בק	בר	בש	בת	שת
גד	גה	גו	גז	גח	גט	גי	גכ	גל	גמ	גנ	גס	גע	גפ	גצ	גק	גר	גש	גת	רש	רת
דה	דו	דז	דח	דט	די	דכ	דל	דמ	דנ	דס	דע	דפ	דצ	דק	דר	דש	דת	קד	קש	קת
הו	הז	הח	הט	הי	הכ	הל	המ	הנ	הס	הע	הפ	הצ	הק	הר	הש	הת	צק	צר	צש	צת
וז	וח	וט	וי	וכ	ול	ומ	ונ	וס	וע	ופ	וצ	וק	ור	וש	ות	פת	פק	פר	פש	פת
זח	זט	זי	זכ	זל	זמ	זנ	זס	זע	זפ	זצ	זק	זר	זש	זת	עפ	עצ	ער	עש	עת	עת
חט	חי	חכ	חל	חמ	חנ	חס	חע	חפ	חצ	חק	חר	חש	חת	סע	ספ	סצ	סק	סר	סש	סת
טי	טכ	טל	טמ	טנ	טס	טע	טפ	טצ	טק	טר	טש	טת	נס	נע	נפ	נצ	נק	נר	נש	נת
יכ	יל	ימ	ינ	יס	יע	יפ	יצ	יק	יר	יש	ית	מנ	מס	מע	מפ	מצ	מק	מר	מש	מת
כל	כמ	כנ	כס	כע	כפ	כצ	כק	כר	כש	כת	למ	לנ	לס	לע	לפ	לצ	לק	לר	לש	לת

The rectangular array has been plotted to describe a circle below, to suggest the wheel which is

ספר יצירה ע"פ הא לנכ זרע

(ד)

capable of both spinning while revolving as discussed above, in Mishna 4.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(קד)

According to R. Moshe Cordovero the 231 sets above can be restated beginning at the end to form another 231 gates moving backwards. I have plotted them in a wheel to show how they can be seen spiralling in and out of the center.

אב	אג	אד	אה	או	אז	אח	אט	אי	אכ	אל	אמ	אנ	אס	אע	אפ	אצ	אק	אר	אש	את
בא	בג	בד	בה	בו	בז	בח	בט	בי	בכ	בל	במ	בנ	בס	בע	בפ	בצ	בק	בר	בש	בת
גא	גב	גד	גה	גו	גז	גח	גט	גי	גכ	גל	גמ	גנ	גס	גע	גפ	גצ	גק	גר	גש	גת
דא	דב	דג	דה	דו	דז	דח	דט	די	דכ	דל	דמ	דנ	דס	דע	דפ	דצ	דק	דר	דש	דת
הא	הב	הג	הד	הו	הז	הח	הט	הי	הכ	הל	המ	הנ	הס	הע	הפ	הצ	הק	הר	הש	הת
וא	וב	וג	וד	וה	וז	וח	וט	וי	וכ	ול	ומ	ונ	וב	וע	ופ	וצ	וק	ור	וש	ות
זא	זב	זג	זד	זה	זו	זח	זט	זי	זכ	זל	זמ	זנ	זס	זע	זפ	זצ	זק	זר	זש	זת
חא	חב	חג	חד	חה	חו	חז	חט	חי	חכ	חל	חמ	חנ	חס	חע	חפ	חצ	חק	חר	חש	חת
טא	טב	טג	טד	טה	טו	טז	טח	טי	טכ	טל	טמ	טנ	טס	טע	טפ	טצ	טק	טר	טש	טת
יא	יב	יג	יד	יה	יו	יז	יח	יט	יכ	יל	ימ	ינ	יס	יע	יפ	יצ	יק	יר	יש	ית
כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	כי	כל	כמ	כנ	כס	כע	כפ	כצ	כק	כר	כש	כת
לא	לב	לג	לד	לה	לו	לז	לח	לט	לי	לכ	למ	לנ	לס	לע	לפ	לצ	לק	לר	לש	לת
מא	מב	מג	מד	מה	מו	מז	מח	מט	מי	מל	מנ	מס	מע	מפ	מצ	מק	מר	מש	מת	
נא	נב	נג	נד	נה	נו	נז	נח	נט	ני	נל	נמ	ננ	נס	נע	נפ	נצ	נק	נר	נש	נת
סא	סב	סג	סד	סה	סו	סז	סח	סט	סי	סל	סמ	סנ	סס	סע	ספ	סצ	סק	סר	סש	סת
עא	עב	עג	עד	עה	עו	עז	עח	עט	עי	על	עמ	ענ	עס	עפ	עצ	עק	ער	עש	עת	
פא	פב	פג	פד	פה	פו	פז	פח	פט	פי	פל	פמ	פנ	פס	פע	פצ	פק	פר	פש	פת	
צא	צב	צג	צד	צה	צו	צז	צח	צט	צי	צל	צמ	צנ	צס	צע	צפ	צק	צר	צש	צת	
קא	קב	קג	קד	קה	קו	קז	קח	קט	קי	קל	קמ	קנ	קס	קע	קפ	קצ	קר	קש	קת	
רא	רב	רג	רד	רה	רו	רז	רח	רט	רי	רל	רמ	רנ	רס	רע	רפ	רצ	רק	רש	רת	
שא	שב	שג	שד	שה	שו	שז	שח	שט	שי	של	שמ	שנ	שס	שע	שפ	שצ	שק	שר	שת	
תא	תב	תג	תד	תה	תו	תז	תח	תט	תי	תל	תמ	תנ	תס	תע	תפ	תצ	תק	תר	תש	

ספר יצירה ע"פ הא לנב זרע

(ד)

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט

End the Second Chapter
תם פרק שני

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

Chapter Three

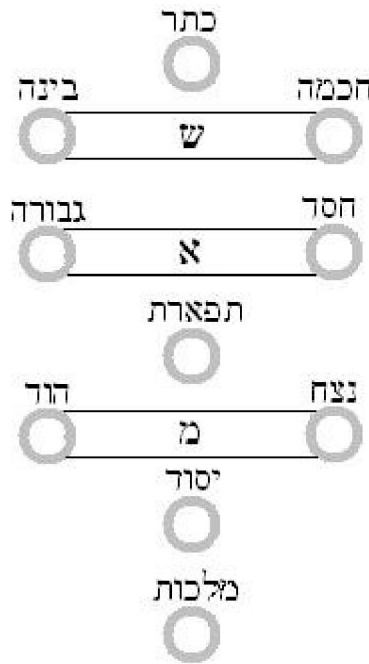
פרק שלישי

Chapter of

Rabbi Akiba, Hasid

223

פרקא דרבי עקיבא חסידא

Preface to Chapter 3

In this chapter the essence of the Three Mothers will be discussed at length. Here we will find them presented in the horizontal array whereas until now we saw them arrayed side by side in three vertical lines in the form of weighing scales *Mem* on the right, *Alef* in the center and *Shin* on the left. (Ch. II Mishna 1) “Founded in the pan of credit and the pan of debt; the tongue of decree tips the balance between them.” The letter *Alef* is like a peg from which all of existence depends. There are 231 gates comprising the 22 letters fixed in a wheel that spins as it revolves front and back, as was explained (Ch. II Mishna 5). Now, imagine the letters, *Alef*, *Mem* and *Shin* standing up, as it were on

their legs, Lay them down on their backs, which requires a turn of 90°, and then make another turn of 90° degrees to the right, this will still have the

223. (סנהדרין ק"י:) אמר רבב בר בר חנה אמר רבי יוחנן שבקב רבי עקיבא לחסידותיה וכו' עיי"ש.

(Sanhedrin 110b) Rabba bar bar Chana said in the name of R. Yochanan, “R. Akiba has abandoned his *Hasidut* - Piety.”

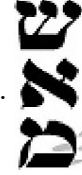
ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(קד)

three letters laying down, but now the *Shin* is furthest away from you and the *Mem* is closest, *Alef* is still the axis around which they pivot.

Now, when you stand the letters back up on their feet by turning them through 90°, the *Shin* will be on top and the *Mem* on the bottom. Stand the letters up on their legs again by rotating them another 90° around the axis of the

Alef. This is how they will be considered throughout the current chapter. We learn

in the Talmud (Rosh Hashana 17a) Beth Hillel say: "What do we mean in the *Amida* service when we refer to God as - רב חסד - *Rav Hesed* - Greatly Kind? We read the word - רב - *Rav* - as master or captain, for like a ship's master God always steers towards *Hesed* - Lovingkindness." It was possible to have rotated the original array of *Alef*, *Mem* and *Shin* in other directions, to the left or elsewhere, but the results would not have been identical. God steers toward *Hesed* - Lovingkindness, for this is how He produced a world full of *Hesed*. This explains how the letters went from standing in vertical columns, side by side, to standing one on top of the other to form three horizontal rows.

פתיחה לפרק ג'

מפרש מהות שלש אמות בכל פרטן. והסב אותן ממעמדן, שהיו עומדות זו אלל זו בקו, מ"ס צימין אל"ף באמצע ושי"ן משמאל צלורת מאזנים כדאיתא בפרק ז' משנה א', יסודן כף זכות וכף חוצה ולשון חק מכריע צינתים עיי"ש. והוות אות האל"ף כמו מסמר שכל הצריאה תלויה עליה. רל"א שערים עשויים מכ"צ אותיות קצועות בגלגל, והגלגל מסתובב וגם מתהפך פנים ואחור כמו שהסברנו לעיל (פרק ז' משנה ה'). דמה צמחצבתך שהאותיות אמ"ש עומדות נגדך כאלו עומדות על רגליהם, ראשיהם למעלה, ורגליהם למטה ושלשה קוים נמשכים מהם ולמטה. ה. השקע אותם על גבם שהאותיות שקועות על הארץ, פניהם למעלה והקוים נמשכים ממך והלה, והיא סיבב רבע העגול. ז. סבב המערכת ימינה רבע העגול, שהקוים משטחים על הארץ מימין לשמאל, והאותיות צימין. ג. העמד אותם מן הארץ שיעמדו פניהם מולך, ועכשיו השי"ן מלמעלה האל"ף באמצע והמ"ס למטה. איתא (ראש השנה י"ז.) צית הלל אומרים ורצ חסד מטה כלפי חסד ע"כ. דע שהיה אפשר ג"כ לסבב המערכת על דרך אחרת כגון סיבוב לשמאל או כיוונים אחרים. והקצ"ה מטה כלפי חסד, שבזה המציא עולם מלא חסדים. ובזה יובן איך האותיות אמ"ש נעשו קוים מימין לשמאל זו תחת זו כמו שמבואר בפרק ג'.

Mishna 1

Three mothers *AM"Sh*, (*Alef*, *Mem* and *Shin*), a great mystery; wonderful, obscured and sealed with six rings. From them emerges Fire, Water and Breath, divided into male and female.

משנה א'

שלוש אמות אמ"ש סוד גדול מופלא ומכוסה וחתום בשש טבעות, ומהם יוצא אש ומים ורוח ומתחלקין זכר ונקבה.

Preface to Mishna 1

It is written, (Gen 12:5) "And the soul they made in Haran." The Targum and commentators (ibid.) explain the 'soul they made' as the souls of those who were converted to belief in One God by Abraham and Sarah. The Zohar (Vol. I. 79a) notes that the word for soul in the text, - נפש - *Nefesh*, is singular. In my opinion the word - את - *Et* - in the text is superfluous. It would suffice to have written - והנפש אשר עשו בהרן - *V'Hanefesh Asher Asu B'Charan*, to say 'and the soul they made in Haran'. It is my opinion this verse is referring to the soul of Rabbi Akiba who was known to have a particular and special exegesis for every time the word - את - *Et* - The, appears in the Torah. R.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(קב)

Akiba was from a family of converts to Judaism as we learn in the Talmud, (Sanhedrin 96a) (See note 1.)

פתיחה למשנה א'

כתיב (בראשית י"ב ה') ואת הנפש אשר עשו בחרן וגו'. ודרשו רבותנו (תרגום, רש"י שם) על נפשות הגרים שגיירו. ובזוה"ק (בראשית ע"ט.) דייקו מה דכתיב ואת הנפש ולא כתיב והנפש. ונ"ל שזא לרמז על נפש רבי עקיבא, דורש אתין שזתורה (פסחים כ"ב:) שיהיה בן גרים שזא מסיסרא, כדאיתא בגמ' סנהדרין (ל"ו.).

In the book, *Megalah Amukoth*, (Va'Etchanan Ofan 88) we read as follows. "Since I am permitted to speak I will say the following: Moses saw the spark of R. Akiba coming into the world at that time, as our sages tell us, (Sanhedrin 96b) 'Of the grandsons of Sisera taught Torah in public; who? R. Akiba.' For, as we learn (Horayot 10b) 'Greater is the sin performed for God's sake than a good deed done for bad reasons.' For of the seven times that wicked man [Sisera] had intercourse, it was the third time, about which the verse says: 'he lay down' which is a clean expression [for the act of intercourse, while the other six expressions are coarse] that Jael conceived with the spark of R. Akiba's soul.

(Judges 5:24 - Deborah's Song after the event)

Blessed above women is Jael, Wife of Heber the Kenite, Above women in the tent she is blessed. (25) He asked for water and she gave him milk; In a magnificent bowl she brought him curds. (26) She reached out her hand for the tent peg, And her right hand for the workmen's hammer. Then she struck Sisera, she smashed his head; And she shattered and pierced his temple. (27) Between her legs he knelt -- He fell, he lay down; Between her legs he knelt, he fell; Where he knelt, there he fell -- destroyed.

(Judges 4:16 - narrative of the event)

... all the army of Sisera fell by the edge of the sword; not even one was left (*עד אחד* - *Ad Ehad*). (17) And Sisera has fled (*נס* - *Nas*) on foot towards the tent of Jael wife of Heber the Kenite, for peace is between Jabin king of Hazor and the house of Heber the Kenite; (18) Jael went out to meet Sisera, and said to him, "Turn in, my lord, turn in to me; don't be afraid." He came in to her into the tent, and she covered him with a rug (*שמחה* - *Smicha*). (19) He said to her, "Please give me a little water to drink, for I am thirsty (*צמתי* - *Tsameiti*)." So she opened a bottle of milk and gave him a drink; then she covered him. (20) He said to her, "Stand in the doorway of the tent, and it shall be if anyone comes and inquires of you, and says, 'Is there anyone here?' that you shall say, 'No (*אין* - *Ain - In*).'"

This is the meaning of the phrase, And Sisera has fled (*נס* - *Nas*) on foot; because, between her legs he knelt -- He fell, he lay down etc., that's why he fled there. When Jael went out to meet him she went acting out the same mystery of of *Chokhma* - Wisdom that Leah used when she went out to meet Jacob intercepting him on his way home (Gen 30:16). That night Jacob lay with Leah and she conceived Issachar. Similarly, with this event, when Jael went out to intercept Sisera, she lay with him and conceived R. Akiba who was, (I Chron. 12:32) "From Issachar's descendants there were 200 leaders who understood the times and knew what Israel should do." That's why R. Akiba used to say, (Pesachim 49b) When I was an ignoramus I used to say, 'Show me a scholar and I'll bite him like an ass.' This is a reference to the mystery in the verse, (Gen 49:14) 'Issachar is a bony ass, Crouching down between two hurdles.' The word - *גורם* - *Gorem* - Bony can also be translated as Cause. The verse would then read, Issachar is caused by the ass. [It was the braying of the ass which alerted Leah to the fact Jacob was nearing home. She went out and intercepted him before he reached Rachel's tent where he was scheduled to spend the night. Instead he spent the night with Leah, and Issachar was conceived.] This connection is made in the Rekanati's commentary to Genesis (ibid.) At the end of her song, Deborah says, (Judges 5:31) "So let them

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ק)

be destroyed, all your enemies, O Lord.” But hinting at the soul of R. Akiba, she continues, “And His lovers, like the sun in its might, shine forth.” She was hinting at Moses [who is compared to the sun], about whom the verse says, (Ex. 33:7) “Now Moses used to take the tent and pitch it outside the camp, a good distance from the camp, and he called it the tent of meeting. (38) And it came about, whenever Moses went out to the tent, that all the people would arise and stand, each at the entrance of his tent, and gaze after Moses until he entered the tent”. But Moses is the secret of the Written Torah, whereas R. Akiba is the secret of the Oral Torah. That’s why Deborah also used the word - בגבורתו - *Bi’Gevura’to* - in its *Gevurah* - Might to hint at R. Akiba. This also explains the mystery of the word, - שמיכה - *Smicha*, ‘And she covered him with a - שמיכה - *Smicha* - rug.’ The Midrash (Yalkut - Judges 4:44) quotes Rabbi Yehuda saying, ‘I have searched all of Scripture but have not found another use of the word - שמיכה - *Smicha*, what could it mean, but that God testifies, - שמי כה - *Sh’mi Cho* - My Name is Here; God testifies that Jael’s *kavvana* - intent was purely for the sake of heaven. A mystery hinted at here is R. Akiba whose soul left his body when he finished the - כ"ה - 25 letters of the *Sh’ma* prayer. That’s why the text says - עד אחד - *Ad Echad* - not even one was left, a hint to R. Akiba whose soul left at the word - אחד - *Echad* - One, as we learn in the Talmud (Berachoth 61b). And that explains Sisera’s words, ‘for I am thirsty (צמתי - *Tsameiti*) written without an - א - *Alef*, for *Alef* is the One, hinting at the - אחד - *Echad* - One [thirst without the *Alef* - One] whereat R. Akiba died; that is why Sisera had to drink. And that is why Sisera tells Jael, if anyone comes and inquires of you, and says, - היש פה - *Hayesh Poh* - ‘Is there anyone here?’ - יש פה - *Yesh Poh* - has the Gematria - numerical value of 395, which is the same as - רבי עקיבא - Rabbi Akiba. Jael was to say No! using the word - אין - *Ain* and not the more common - לא - *Lo*. But the same word - אין - *Ain* that means No in Hebrew, can also be read as *In*, which means exactly the opposite, for in Aramaic, *In* means yes!. Both Yes and No are true, for while it was true the spark of R. Akiba was not there at that ver moment, it would be arriving shortly. It is also hinting at the Fact that R. Akiba was the rabbi who ‘fixed’ Aramaic, as we learn in the Talmud (Avoda Zara 5) When Adam was shown the Book of Chronicles, he looked as far as R. Akiba’s life and death, whereupon he [grieved and] quoted the verse, (Psalm 139:17) “How precious Your friends O God.” Now, the opinion of the sages is well known, that Adam spoke Aramaic, as we learn in the Talmud (Sanhedrin 38b) R, Yehuda in the name of Rav said, ‘Adam spoke Aramaic, as it is written, “How precious Your friends O God.”’ Now the Notariqon from the first letters of the four words, How precious Your friends O God - מ"ה י"קרו ר"עין א"ל - spells the word - ארמי - *Arami* - Aramaic. And so it was when Joseph was shown the spark of R. Akiba (Gen 49:24) “But his bow remained firm, And the arms of his hands were agile, From the hands of the Mighty One of Jacob (From there is the Shepherd, the Stone of Israel)” The words - אביר יעקב - *Avir Yaakov*, Mighty One of Jacob spell - רבי עקיבא - Rabbi Akiba. The reference to the - זרעי ידיו - *Z’roei Yadav* - ‘arms of his hands’ also hints at the - זרע י' - *Zera Yud* - 10 drops of Seed which squirted from Joseph’s hands. - מ"שם ר"עה א"בן י"שראל - *Mishom Roeh Even Yisrael* - From there is the Shepherd, the Stone of Israel, also spells the word - ארמי - *Arami* - Aramaic. Because R. Akiba was a product of the *Klipoth Nogah*, Shells of Light, the husks and dross which shield the growing thing before it matures. R. Akiba had no ancestral merits to assist and protect him, for he was from a family of converts to Judaism. He is the one who “fixes” the *Klipoth Nogah*, Shells of Light in the Aramaic language. And it was in reference to R. Akiba that Laban called the tumulus which Jacob named *Gilead*, in Hebrew, *Yagar Sabaduta*, in Aramaic, because all converts come from the *Klipoth Nogah*, Shells of Light, as it written, God said to Abraham, (Gen 17:5) “I have made you father to a multitude of nations.” The Hebrew reads - אב ה"מון ג"זים נ"תתיך - *Av Hamon Goyim N'Ta'tich*, the Notariqon it spells is - נגה - *Nogah* - Light

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ק"א)

(spelled in Aramaic) It was about this spark which never returned to Sisera's home the we read, "Out of the window she looked and lamented, The mother of Sisera through the lattice, "Why does his chariot delay in coming? Why do the hoof-beats of his chariots tarry?" She was lamenting the lost spark.

ובספר מגלה עמוקות (רנ"ח חופנים על ואתחנן - חופן פ"ח) ז"ל, הואיל ושרינא מלח אימא, רחא משה שנילוו של רבי עקיבא זא לעולם זאותו הפרק, כמ"ש רז"ל (סנהדרין ל"ו): מצני זנים של סיסרא למדו תורה זרזים ומנו ר' עקיבא, (כדאיתא הוריות י'): שגדולה עזירה לשמה, שמן שבע זעילות שבעל אותו הרשע, מצעילה שלישי דאיתמר גזיה שכז (שופטים ה' כ"ז), זלשון נקיה, זא נלוו של רבי עקיבא. וזה סוד וסיסרא נס זרגלו (שופטים ד' ט"ו), ר"ל עזר שזרע שכז זין רגליה, עזר זה נס לשם, ויעל ילאה לקראתו (שופטים ד' י"ח), היא זרזא דחכמתא שינאה לאה לקראת יעקב (זראשית ל' ט"ז), וילא ממנה אז יששכר (זראשית ל' י"ח), כן גס כן זיליאה זו שינאה יעל לקראת סיסרא, ילא ממנה רבי עקיבא שהוא היה מצני יששכר יודעי זינה לעתים (דזרי הימים א' י"ז ל"ז). לכן אמר רבי עקיבא כשהייתי עם הארץ, אמרתי מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור כדאיתא (פסחים מ"ט): צסוד יששכר חמור גרס (זראשית מ"ט י"ד) כדזרי הרקאנאטי פרשת ויחי. והנה סוף השירה על סיסרא אמרה (שופטים ה' ל"א) כן יאזדו כל אויבך יהו"ה, ועל רבי עקיבא אמרה ואורביו כלאת השמש זגזורתו, שרמזה על משה רזינו דאיתמר גזיה שיקח את האהל והיה כלאת משה מן המחנה (שמות ל"ג ז'), רק שמשך הוא סוד תורה שזכתא, זאל רבי עקיבא הוא סוד תורה שבעל פה, זגזורתו דייקא שהיא מסיטרא דגזורה, וזה סוד ותכסכו זשמיכה, ואמר ר' יהודא חזרנו על כל המקומות ולא מזינו עוד מלת שמיכה, זאל אמר הקצ"ה שמי כה מעיד עליה (ילקוט שופטים ד' מ"ד), שנחכוונה לשם שמים כדאיתא (ילקוט"ש עמוד פ'). כן לויין זמג"ע דפוס פירדא תנ"א), רזה דמלה על סוד רבי עקיבא שינאה נשמחו זכ"ה אתון דיחודא, לכן אמרו לא נשאר עד אחד (שופטים ד' ט"ז), רמז על רבי עקיבא שינאה נשמחו זאחד כדאיתא (זרכות ס"א): ולכן אתמר (שופטים ד' י"ט) כי למתי חסר א', שזשזיל שחלא נשמחו זא' שהיא אחד, הולרך לשתות אותו שתייה, לכן כששאל היש פה איש (שם ד' כ'), י"ש פ"ה זגימטריא רז"י עקיב"א, ותאמר אין, לא אמרה זלשון לא, רק אמרה לשון דמשחמט תרי אפי, ומפרשה זו זלשון קודש אין פירושו לאו, זאל זלשון ארמי פירושו הן, פירוש תרווייהו קשוע, אין הנילוך הזה עתה, זאל יהיה לאחר זמן. גס רמזה שהוא יתקן ארמית, שכן למדו רז"ל (ע"ז דף ה'). מפסוק (תהלים קל"ט י"ז) מה יקרו רעיד אל, על רבי עקיבא, וגס אדם הראשון כשראה ספרו, הראה לו זזה הפסוק דורו של רבי עקיבא²²⁴, ואמרו רז"ל (סנהדרין ל"ח): אדם הראשון זלשון ארמי סיפר, שכן ר"ת למפרע מ"ה י"קרו ר"עיד א"ל, ארמי. וכן גזי יוסף כשהראה לו נלוו של רבי עקיבא מידי אצי"ר יע"קב (זראשית מ"ט כ"ד), זבהיפוך אתון רז"י עקיב"א, שם הראה לו זרוע ידיו, שהם י' נלווים²²⁵, מ"שם ר"עיה א"בן י"שאל, ר"ת אר"מי, שהוא היה מקליפת נגה ואין לו זכות אבות, שהיה זן גרים והוא תיקן קליפת נג"ה ארמית, ועליו קאמר לזן יגר שהדותא (זראשית ל"א מ"ז), ומזואר סוד זה שכל הגרים זאים מקליפות נוגה, דאיתמר גזי אצרכס אז ה"מון ג"וים נ"תתיך (זראשית י"ז ה'), שהוא למפרע ר"ת נג"ה, ומאחר שזושש רכזו של סיסרא על אותו הנילוך קאמר שזא למרחוק, לכן זיבז אס סיסרא (שופטים ה' כ"ח) ע"כ²²⁶.

224. (עבודה זרה ה'). וז"ל, והאמר ריש לקיש מאי דכתיב זה ספר תולדות אדם וגו' וכי ספר היה לו לאדם הראשון מלמד שהראה לו הקדוש ברוך הוא לאדם הראשון דור דור וחכמיו דור דור ופרנסיו כיון שהגיע לדורו של רבי עקיבא שמה זתורתו ונתעלז זמיתתו אמר ולי מה יקרו רעיד אל וגו' ע"כ.

225. וז"ל שזא רבי עקיבא תמורת יוסף עזמו לכפר על י' נלווים, וזה רמז (ירמיה ל"א י"ד-ט"ו) כה אמר יהו"ה קול זרמה נשמע נהי זכו תמרורים רחל מזכה על זניה מאנה להנחם על זניה כי איננו: כה אמר יהו"ה מנעי קולך מזכי ועיניך מדמעה כי יש שזר לפעלתך נאם יהו"ה ושזו מארץ אויב וגו'. ודרשו חז"ל (איכה רבה הקדמה כ"ד) וז"ל זא"ד, זאזותה שעה קפלה רחל אמנו לפני הקצ"ה ואמרה רש"ע גלוי לפניך שיעקב עזדך אהבני אהבה יתירה ועזד זשזילי לאזא שזע שנים וכשהשלימו אותן שזע שנים והגיע זמן נשואי זבעלי יעץ אזי להחליפני זבעלי זשזיל אחותי והוקשה עלי הדבר עד מאד כי נודעה לי העצה והודעתי זבעלי ומסרתי לו סימן שיכיר זיני וזין אחותי כדי שלא יוכל אזי להחליפני ולאחר כן נחמתי זעזמי וזבלתי את תאותי ורחמתי על אחותי שלא תלא לחרפה ולערב חלפו אחותי זבעלי זשזילי ומסרתי לאחותי כל הסימנין שזמסרתי זבעלי כדי שיהא סבור שהיא רחל ולא עוד אלא שנכנסתי תחת המטה שהיה שוכז עם אחותי והיה מדבר עמה והיא שותקת ואני משיבתה על כל דבר ודבר כדי שלא יכיר לקול אחותי וגמלתי חסד עמה ולא קנאתי זבה ולא הולאתיה לחרפה ומה אני שאני זשר ודס עפר ואפר לא קנאתי לזרה שלי ולא הולאתיה לזושה ולחרפה ואתה מלך חי וקיים רחמן מפני מה קנאת לעזות כוכבים שאין זבה ממש והגלית זני ונהרגו זחרז ועשו אויבים זס כרזונס מיד נתגלגלו רחמיו של הקדוש ברוך הוא ואמר זשזילך רחל אני מחזיר את ישראל למקומן הדא הוא דכתיב (ירמיה ל"א) כה אמר ה' קול זרמה נשמע נהי זכו תמרורים רחל מזכה על זניה מאנה להנחם על זניה כי איננו וכתיב (שם) כה אמר ה' מנעי קולך מזכי ועיניך מדמעה כי יש שזר לפעולתך וגו' וכתיב (שם) ויש תקוה לאחריתך נאם ה' ושזו זנים לגזולס: וז"ל שמה שאמר הקצ"ה יש שזר לפעולתך רמז ליששכר וגס לרבי עקיבא שהיה נפש יששכר ממש, כדזרי הריקאנאטי, שהוא יתקן י' נלווים הני"ל.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ק"ב)

Now, when Abraham said to God, (Gen. 17:18) "Oh that Ishmael might live before You!" (meaning, Why not let Ishmael be my heir?) at that very moment the entire world depended upon the prayers of a single *Tzadik* - Righteous Person, Sarah the matriarch, like mountains hanging by a thread. As was explained in Ch. I. Mishna 6 (cit. loc Their ends) God craves the prayers of the righteous, and those prayers are like those of a mother for the success of her child; we pray for God's success, and God makes those acts of altruistic worship and selfless prayers reason to continue selfless and altruistic support for the world. It is written, (Isa. 63:16) "For You are our Father, though Abraham does not know us And Israel does not recognize us. You, O God, are our Father, Our Redeemer from of old is Your name." Now, when God said to Abraham, (Gen 18:14) "Is anything too wonderful for God?" at that moment God put the letter *Alef* inside Sarah, the letter representing *Ruach Me'Ruach* - breath from Breath, representing the tongue of the balance, the deciding factor. And when God said to Sarah, (ibid. 15) "No, but you did laugh." God locked into her all the divine desires and longings, and she became a *Merkava* - Paradigm of the Simple Desire. We have previously discussed the exalted nature of Sarah's prophecy, (Preface to Ch. II. Mishna 1. cit. loc. Note: We learn).

והנה ברגע שאמר אברהם אבינו (בראשית י"ז י"ח) לו ישמעאל יחיה לפניך, הסתובבה כל העולם על תפלותיה של אותה דקנית שרה אמנו, כהררין התלויין בשערה, כמו שפרשנו צפרק א' משנה ו' (ד"ה נעוץ סופן בתחלתן). והנה איתא (מסכת שבת פ"ט:): אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן מאי דכתיב (ישעיה ס"ג ע"ז) כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירו אתה ה' אבינו גואלנו מעולם שמך לעתיד לבא יאמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם בניך חטאו לי אמר לפניו רבונו של עולם ימחו על קדושת שמך. אמר אימור ליה ליעקב דהוה ליה לזר גידול בניס אפשר דצעי רחמי עליהו אמר ליה בניך חטאו אמר לפניו רבונו של עולם ימחו על קדושת שמך. אמר לא בצסי טעמא ולא דדרדקי עלה. אמר לו ליחך בניך חטאו לי אמר לפניו רבונו של עולם בני ולא בניך בשעה שהקדימו לפניך נעשה לנשמע קראת להם בני בכורי עכשיו בני ולא בניך, ועוד כמה חטאו כמה שנותיו של אדם שצעים שנה דל עשרין דלא ענשת עליהו פשו לכו חמשין, דל עשרין וחמשה דלילותא פשו לכו עשרין וחמשה, דל תרתי סרי ופלגא דללווי ומיכל ודצית הכסא פשו לכו תרתי סרי ופלגא, אם אתה סובל את כולם מוטב ואם לאו פלגא עלי ופלגא עליך, ואם תמצא לומר כולם עלי הא קריצית נפשי קמך, פתחו ואמרו אתה אבינו אמר להם יחך עד שאתם מקלסין לי קלסו להקדוש ברוך הוא ומחוי לכו יחך הקדוש ברוך הוא צעיניהו מיד נשאו עיניהם למרום ואומרים אתה אלהי"ם אבינו גואלנו מעולם שמך, ע"כ.²²⁷ וכשאמר הקב"ה לאברהם

226. וע"ע מגלה עמוקות עה"ת פ' בלק (ד"ה מלאך ד').

227. וקשה להבין למה אמר יחך שאינם חוטאים צלילה ואינם חוטאים באכילתם ובעבודתם וכו'. דהא נראה מדבריו שאינו חש חלל למשא ומתן ועבירות היוצאים ממשא ומתן כמו גנבה וגזלה ורציה והשגת גבול ואנחה, עיקר סדר גזיקין ועבירות שכן אדם לחצירו. ולחלול שבת ומאכלות אסורות ובהורו עבירות לא דייק כלל. וי"ל סברת יחך שעל העבירות צחי' לילה אין משפט לעונש דהא סבלו בני ישראל עול השעבוד והגלות עד שנתמעט אללם האור ונעשו צחי' חשכת לילה כקטן הנשצב בין האריות. אלא על מה מדובר על תרתי סרי ופלגא שהאיש עוסק בהן צפרקמטיא ובהם חטאו. וחשך יחך שאולי גם הוא חייב כוון שברך את יעקב כמו דאיתא בצפספ"ק גועס אלימלך (ויקרא ד"ה וזו) וי"ל צא"ד שרצה יחך לברך את עשו וכי חלילה יטעה יחך לברך את עשו ולא את יעקב * אך שיחך היה רוצה לברך את יעקב בצרכת עולם הבא ואת עשו בעולם הזה * ורצקה ראתה שחלילה אם לא יהיה ליעקב חלק בעולם הזה לא יהיה לבניו חלילה תקומה בין האומות לכך היתה מהדרת שיברך יחך את יעקב גם בעולם הזה * ויעקב אבינו עליו השלום לא היה דעתו נוחה מזה שהיה מתיירא שיחך יברך אותו בעניני עולם הזה ככולו גשמיות כי גם בעניני גשמיים יש חילוקים כנ"ל שצורך העולם לשני גווי דאיקום כנ"ל * וגם בעניני אכילה יש חילוק לאוכל בקדושה במחשבות טהורות בין האוכל כבהמה * ולזה אמר אולי ימושוני אבי לשון ממשות דדברים גשמיים נקרא כלשון מישוש דהיינו אולי יברך אותי ככולו גשמיות והבאתי עלי קללה שזה אלני קללה יחשז וכו', ע"כ.

(Talmud, Shabbat 89b) R. Shmuel b Nachmani says in the name of R. Yonatan, what is the meaning of the verse, (Isa. 63:16) "For You are our Father, though Abraham does not know us And Israel does not recognize us. You, O God, are our Father, Our Redeemer from of old is Your name." In the future God will say to Abraham, 'Your children have sinned against Me,' and Abraham will reply to God, 'Let their sins be expunged through sanctification of Your Name.' God will say, 'I will go and tell it to Jacob who had much pain in raising children, perhaps he will pray I have mercy upon them.' God will say to Jacob, 'Your children have sinned against Me,' and Jacob will reply, "Let their sins be expunged through sanctification of Your Name." God will say, "There is no wisdom to be learned

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ק"ג)

(בראשית י"ח י"ד) היפלא מיהו"ה דזר וגו'²²⁸, הכניס הקצ"ה תוך שרה אמנו צחי' אות אל"ף, צחי' רוח מרות, צחי' לשון חק מכריע. וכשחמר הקצ"ה לשרה, (שם שם ט"ו) לא כי לחקת, הסגיר תוכה כל התשוקות והרלוונות שבה צחי' הרלוונ הפשוט²²⁹. וכזר פירשנו לעיל (פתיחה לפרק צ' משנה א' ד"ה וכדליתא) רוממות מדרגת נבואת שרה אמנו ע"ה.

from the aged nor any advice to be had from the young.' Then God will say to Isaac, 'Your children have sinned against Me.' Isaac will answer, 'My children and not Your children? So, when they answered, 'We will do and we will listen,' at Mount Sinai, 'You were happy to call them, (Ex 4:22) 'My child, My firstborn, Israel,' and now they are suddenly my children, not Yours? And anyway, how much could they possibly have sinned? How long does a person live, seventy years? Well then, deduct the first twenty years off the sum, they do not count, and no one is punished for sins committed before the age of twenty. That leaves fifty years. Deduct half a lifetime for those are the nights, that leaves twenty five years. Deduct twelve and a half years a person spends in prayer, with eating and tending to their toilet, that leaves twelve and half years. Now, if You are willing to tolerate them, well and good, but if not, I will split responsibility with You, I will carry half if You carry half. And if you tell me to carry all twelve and a half years, behold, I have already offered my soul on the altar before You.' At that moment the Jewish People begin to praise Isaac, saying 'You are our father.' Isaac interrupts them, saying, 'Before starting to praise me, why don't you give thanks to the Holy Blessed One,' And Isaac shows them God before their eyes. Immediately they raise their eyes upon high and begin, "You, O God, are our Father, Our Redeemer from of old is Your name." This Talmudic *aggadah* is difficult to understand. Why did Isaac argue that people do not sin at night or when they eat and worship? It would appear from the thrust of his argument that Isaac only considers those sins we do while conducting business such as stealing, cheating, usury, fraud and deception, most of the laws dealing with financial transactions and sins among people. But Isaac pays no attention to sins such as the desecration of Shabbat, eating forbidden foods and forbidden sexual relationships. Perhaps Isaac's reasoning that all those sins which can be included within the rubric of 'Night-time' are not considered at the end of time for the Jewish people suffered tremendously in the 'Endless Night-time' of the current Exile, they certainly endured sufficient to have expiated any guilt for those sorts of sins. They deserve to be treated more like children raised among lions, without the benefits of civilization, not as people who chose the wrong path. Isaac who conceded they may have twelve and a half years of sin in need of expiation was thinking that perhaps the way we treat one another in the workplace is a different matter, and one for which he, Isaac bears most blame, for it was he who blessed Jacob with wealth and material abundance. As we learn in the book Noam Elimelech (Vayikra) Isaac wanted to bless Esau. Was it really true that Isaac mistakenly wanted to bless Esau and not Jacob, God forbid? Of course not. Isaac wanted to bless Jacob with the blessing of the World to Come, and Esau with the blessings of this world. Rebecca, however, understood that if, God forbid, Jacob has no portion in this world, he will not have the strength to exist, God forbid, among the gentiles. That's why she insisted Isaac bless Jacob with this world too. Jacob was not pleased with this scheme at all. He was afraid that his father's blessing would make him and all his descendents inextricably attached to the physicality of this world, whereas Jacob felt there should remain the option of rejecting all the physicality of this world, for those of his descendents who might not want to engage or deal with it. Because the world needs both sorts of righteous people, those who can elevate the mundane and sanctify it, as well as those who live a sanctified life of self-denial and austerity. Even in the matter of eating, there is a clear distinction between someone eating in sanctity and someone eating like an animal. That's why he complained, 'Perhaps my father will touch me.' The word - ימושני - *Yemusbeini* - touch me, suggests substance. Jacob was afraid his father would 'infect' him, so to speak, by blessing him with physical wealth and substance so that it would be impossible for him to avoid it, 'and I will bring a curse upon myself,' Jacob said. For a life without spirituality would be a curse to Jacob.

228. שהיה לו לאברהם לאמר, היפך דבורו לו ישמעאל וכו'.

It was Abraham who should have said "Is anything too wonderful for God?" instead of saying, "Oh that Ishmael might live before You!"

229. כי על שרה אמנו הסחוצצו ונתגלגלו כל היזורים, ששרה אמנו נעשית לדיק יסוד עולם לינור להשראת השכינה הקדשה. שאברהם כבר אמר לו ישמעאל יהי וכו'. ופי' לחקת כמו לדיק-חקת והבן. דע וחשוב, לא כי לחקת צגי' ויאמר יהו"ה אל משה. אלל משה איתא (צרכות מ"ב. ועיין לעיל פרק ח' ד"ה קול) שכינה מדרת מתוך גרונו. ועיין פתיחה לפרק א' משנה ו' (ד"ה ולמאמרו) שהדיבור נתיחד אס שרה באותו צחי' ממש שנתיחד אס משה. ששים ושש פעמים נכתב צחורה: ויאמר יהו"ה על משה. ס"ו פעמים י"ד אותיות סך הכל תקב"ד אותיות צגי' (תהלים קי"ח כ') זה השער ליהו"ה לדיקים יצאו בו, ודו"ק.

It was upon Sarah that everything pivoted, and all things revolved around her. And, at that moment Sarah became the - צדיק יסוד עולם - *Tzadik Yesod Olam* - The righteous one who is the foundation of the world, the personification

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(קד)

In this Mishna we will be learning one of the great Mysteries of our holy Torah, as the Mishna itself testifies, 'a great mystery; wonderful, covered and sealed'. It is important to understand that the greatest and most profound mystery of the Torah is the life and martyrdom of R. Akiba. And although it is impossible to fathom such a deep conundrum, for were we to try, we would find the paper too short, as the prophet said, (Job 11:9) "It is longer than Earth, wider than the ocean." And God said about it, to Moses, (Menachoth 29a) "Be silent! It arose thus in My thought, previously." We read in the Midrash, (Numbers Rabba 19:6) This which were not revealed to Moses were revealed to R. Akiba and his colleagues.

הנה במשנה זו מופיע סוד מסודות התורה כמו שמעידה עליו המשנה סוד גדול מופלא וכו'. דע ותדע כי סוד היותו עמוק בתורתנו הק' היא ענין חייו והריגת רבי עקיבא. ואע"פ שאס צאנו לעמוד על סוד נשמת רבי עקיבא, הלא קלרה היריעה מהכילו כי ארכה מארץ מדה רחבה מני ים. ואמר הקצ"ה למשה (מנחות כ"ט.) שתוק כך עלה במחשבה לפני. ואיחא במדרש (במדבר רבה י"ט ו') דברים שלא נגלו למשה נגלו לר"ע וחזיריו (איוב כ"ח) וכל יקר ראתה עינו זה רבי עקיבא וחזיריו.

In the book, Nitzotzei Shimshon, there is the following quote from the compendium of Torah works called, Pithgamin Kadishin (Bechukothai) in the name of R. Shimson Ostropoli. (Lev. 27:32) "For every tenth of herd and flock, whatever passes under the staff, the tenth one shall be holy for God." The Torah is hinting at a vastly profound mystery, hidden here in this verse. For it is known that the ten rabbinic martyrs, who killed by the Romans, were substitutions for the ten tribes who sinned my kidnapping and selling Joseph into Egypt. And it is known that R. Akiba was the substitution for God, (who was the tenth) 1.) because he was from a family of converts to Judaism, and converts are products of the tenth Sefhira, the quality of *Malkhuth* - Sovereignty, as is well known. 2.) because R. Akiba is known to have a particular and special exegesis for every time the word - את - *Et* - The, appears in the Torah. And he was the one who taught, (Pesachim 22b) that the - את - *Et* - in the verse (Deut 6:13) "You must fear the Lord your God," - את יהו"ה אלהיך תירא - is there to include the scholar, that one must fear the scholar the way one fears God. It was R. Akiba who made the connection of equivalence between honoring the scholar and honoring God, that's why he was the one who was chosen to represent God in the unfolding of the denouement in the story of Joseph and his brothers. It is well known that R. Akiba was a shepherd, as the Talmud (Ketuboth 62a) describes, which adds to the comprehension of the whole story. And this is the unfolding of the mystery of the Torah; the verse states, - וכל מעשר בקר וצאן - "For every tenth of herd and flock," the phrase is a Notariqon reading, - וידעו כולם למה מית עקיבא שהיה רועה בקר וצאן - And all of them will know why Akiba died, who was a shepherd of herd and flock. (The two words - וכל מעשר - *V'chol Maasar* - 'For every tenth', become seven words in the Notariqon system, reading, 'And all of them will know why Akiba died, who was a shepherd') So that everyone will know the

of the Sefhira of *Yesod* - Fundament, and she became the conduit for the residence of the *Shekhina* - Dwelling Presence of God in the world. Abraham had disqualified himself by saying, 'Oh that Ishmael might live before You!' God said to Sarah, "No! But you did laugh." The word for did laugh, - צחקת - *Tza'chakt*, can be read, - צדיק חקת - *Tzadik Chakt* - You carved the Sefhira of *Tzadik* - *Yesod* - Fundament. A Gematria - numerical value of the phrase - לא כי צחקת - *Lo ki Tza'chakt* - No! But you did laugh, has the same value as the phrase - ויאמר יהו"ה אל משה - *Vayomer Adonai El Moshe*, God said to Moses. Concerning Moses we read in the Talmud, (Berachoth 45a) that the *Shekhina* spoke out of his throat. Previously, Ch. I. Preface to Mishna 6 (cit. loc. And to His word) it was said that prophecy came to Sarah in the identical way it came to Moses. The phrase, 'God said to Moses' is written 66 times in the Torah. The Hebrew phrase has 14 letters. $14 \times 66 = 1024$, the Gematria - numerical value of the verse, (Psalm 118:20) "This is the gate to God; The righteous shall enter into it."

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(קמ)

exact reason why Akiba Akiba died the way he did, the verse continues, 'whatever passes under the staff.' Whatever passes is not referring to sheep but to the ten martyred rabbis; each who passed into martyrdom was - תחת השבט - *Tachat HaShavet* - instead of a Tribe. (The word *Shavet* may be translated as a staff or a tribe) For each of the rabbis was a substitution for one of Joseph's brothers. And thus 9 righteous men perished to atone for the sin of the sale of Joseph. But there were only 9 brothers implicated in Joseph's sale, for Reuben did not attend, and Benjamin was still small and had not left the house. Joseph, of course, was not responsible either, so of the 12 brothers only 9 were there at the sale into slavery. Why then was another, tenth man; R. Akiba, required to atone for their sin? R. Akiba, as was noted previously, is connected to the tenth Sefira, he is, as the verse continues, 'the tenth one shall be holy for God,' because he was the substitute for the Shekhina who, as it were, was implicated in the sale of Joseph. Understand this. And this is the hint in the Talmud, (Berachoth 61a) R. Akiba's soul left his body as he was completing the verse from the *Sh'ma*, "Hear O Israel, the Lord, our God, the Lord is One." As he said the word, One, his soul departed, and a voice rang out from heaven saying, "Lucky are you Rabbi Akiba, for your soul departed on the One." Meaning, of course, on behalf of the One, the only One. Understand this."

הנה בספ' ניולוי שמסון מציא העתק מספ' פתגמין קדישין על פ' בחוקתי מהרב הקדש מוהר"ר שמשון אוסטרופוליא הי"ד, וז"ל (ויקרא כ"ז ל"ב) וכל מעשר צקר ולחן כל אשר יעבור תחת השבט העשירי יהיה קדש ליהו"ה. זא"ד, אמנם רמז עמוק עמוק רמזה לנו התוכ"ק כי הנה ידוע הוא שעשרה הרוגי מלכות הם היו תמורת עשרת השבטים עבור החטא שעשו שגנבו ומכרו את יוסף וכו'. וזא"ד והנה ידוע שרבי עקיבא הוא היה התמורה לשכינה, א' שהוא היה בן גרים והוא תלוי צמדה העשירית מדת מלכות כידוע. והב' מחמת שרבי עקיבא דרש את יהו"ה אלהי"ך תירא לרבות תלמידי חכמים (פסחים כ"ג) נמלא השורה כבודו לכבוד המקום ז"ה, וע"כ היה הוא להש"י וזאת ידוע שרבי עקיבא היה רועה כמ"ש בגמרא (כתובות ס"ג) והבן. וזא"ד וזהו התגלות רמזי קודש התוכ"ק, וכל מעשר צקר ולחן, ר"ת וידעו כולם למה מ'ת ע'קיבא ש'היה ר'ועה צקר ולחן. והיינו ידעו כולם טעם מיתתו של רבי עקיבא, כי באמת כל אשר יעבור, היינו כל מי שמת ועבר מן העולם מן עשרה הרוגי מלכות הוא תחת השבט, היינו כל אחד מת צעד שבט אחד, ונמלא היו ט' שבטים וע"כ נהרגו ט' לדיקים בגזירת המלכות, אמנם העשירי, היינו מה שנהרג עוד לדיק עשירי, והיינו רבי עקיבא שנקרא עשירי שהוא תלוי צמדה העשירית כנ"ל, יהי קודש ליהו"ה, הוא היה תמורה קדושה כזיכור עבור השכינה, שהשכינה היתה כזיכור ג"כ בענין זה, וע"כ יהיה הוא תמורתו קודש והבן. וזהו (ברכות ס"א). שינתה את קול ואמרה אשריך רבי עקיבא שינתה נשמתך באחד, היינו כזיכור עבור האחד יחיד ומיוחד והבן, ע"כ.

Mishna 1

Three mothers *AM"Sh*, (*Alef, Mem and Shin*), a great mystery; wonderful, obscured and sealed with six rings. From them emerges Fire, Water and Breath, divided into male and female.

משנה א'

²³⁰ שלש אמות אמ"ש ²³¹ סוד גדול ²³² מופלא ומכוסה ²³³ וחתום בשש טבעות, ומהם ²³⁴ יוצא ²³⁵ אש ²³⁶ ומים ²³⁷ ורוח

230. שלש אמות אמ"ש: פי' אותן שאמרנו לעיל (פרק ב' משנה א') שיסודן כף זכות וכף חובה וכו'.

Three mothers *AM"Sh*, (*Alef, Mem and Shin*): Those about which we said, above in Ch. II. Mishna 1, that they are founded in the pan of credit and the pan of debt, etc.

231. סוד: ויסודו (בראשית מ"ט ו') בסודם אל תבא נפשי בקבלם אל תחד כבדי כי באפם הרגו איש וברגלם עקרו שור וגו'. ואיתא צמדרש (בראשית רבה ל"ט ו') כשיעמוד זמרי ויעשה אותו מעשה כזמרי וכו', בקבלם אל תחד כבדי כשיקביל קרח את עדתו לחלוק וכו', כי באפם הרגו איש וכו' איש אחד הרגו והרי כתיב (בראשית ל"ד) ויברגו כל זכר וכו', ארור אפם לא קלל אלא אפם וכו' אחלקם ציעקב כיצד כ"ד אלף נפלו משבטו של שמעון בזמרי. וכולם מרמזים לרבי עקיבא בן יוסף, א. שהוא גלגולו של זמרי כדאיתא בליקוטים, ב. שהוא נשמת קרח כדלקמן ד"ה רוח, ג. שהוא גלגול שכם בן חמור, ד. עקרו שור היינו מכירת יוסף..

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(קמז)

Mystery: The source for this word is, (Gen. 59:6-7) "Into their [Simeon and Levi] secret, come not, O my soul! In their assembly be not united, O my honor; For in their anger they slew a man, And in their self-will they hamstrung the ox. Cursed be their anger, for it is fierce And their wrath, for it is cruel. I will disperse them in Jacob, And scatter them in Israel." These verses are explained in the Midrash, (Gen. Rabba 99:6 - 98:5) When Zimri, [Prince of the Tribe of Simeon] stands up to do that act with Kosbi the Midianite woman - 'Into their secret, come not, O my soul!' When Korach assembles the congregation to rebel against Moses - 'In their assembly be not united, O my honor.' 'For in their anger they slew a man.' Did they only slay one man, they slew the whole city of Shechem? What ox did they hamstring? They hamstrung the train of converts to Judaism. 'Cursed is their anger,' Jacob did not curse them, only their anger. 'I will disperse them,' this meant the death of 24,000 men of the tribe of Simeon who died in the matter of Zimri, whose widows were dispersed among the other 12 tribes. All these midrashic hints are aimed at R. Akiba. 1.) R. Akiba was the reincarnation of Zimri, as we learn in the writings of the Ari. 2.) R. Akiba had the soul of Korach, as will be described later in the Mishna. 3.) R. Akiba was the reincarnation of Shechem son of Chamor. 4.) The Ox mentioned in Jacob's speech refers to Joseph and their role in his sale into slavery.

232. מופלא ומכוסה: ויסודו (בראשית י"ח י"ד) היפלא מיהו"ה דבר וגו'. ופרש"י שם, היפלא - כתרנומו היחכסי וכי שום דבר מופלא ומופרד ומכוסה ממני מלעשות כרזוני ע"כ.

Wonderful, obscured: It's source is the verse, (Gen. 18:14) "Is anything too wonderful for God?" Rashi, (ibid.) explains - Wonderful - as the Targum translates it, Is it obscured? i.e. is anything too wonderful, impossible and obscured, preventing Me from doing My will?

233. וחתום בשש טבעות: פי' תורה שצכתה שהיא חתומה צמנין אותיותיה וכל פרטיה. שש טבעות רומזים לרבי עקיבא. שתי טבעות היינו חכמה ובינה שצין שניהם אות שי"ן, שרבי עקיבא עלה למרום בסוד חמישים שערי בינה, וכדאיתא (צמדבר רבה י"ט ו') דברים שלא נגלו למשה נגלו לר"ע וחזיריו (איוב כ"ח י') וכל יקר רחמיה עינו זה רבי עקיבא וחזיריו, ואיתא (ראש השנה כ"א.) חמישים שערי בינה נבראו בעולם וכולן ניתנו למשה חסר אחד שנאמר (תהילים ח' ו') ותחסרו מעט מאלהי"ם, ע"כ. ובסוד (צבא בתרא י"ב.) אמר חמימר חכם עדיף מנביא וכו', אמר רבא דאמר גברא רבה מילתא ומתאמרא משמיה דר' עקיבא בר יוסף כוותיה, אמר רב אשי תדע דקאמר גברא רבא מלתא ומתאמרה הלכה למשה מסיני כוותיה ע"כ. ושתי טבעות היינו גדולה וגבורה צחי' אות אל"ף צחי' אברהם וינחם וביניהם שרה, צחי' ואת הנפש אשר עשו וגו'. ושתי טבעות היינו נלח ורוד צחי' אות מ"ם משה ואהרן וביניהם מרים. משה צחי' תושב"כ ששמע מפיו הגבורה, אהרן צחי' תושב"כ כד"א (מלאכי ב' ז') כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו וגו'.

Sealed with six rings: The written Torah is sealed. There is an exact irreducible number for its letters, and for every other aspect of it. The six rings hint at R. Akiba in the following way. The first pair of rings are the Sefirot of *Chokhma* - Wisdom and *Binah* - Understanding. Between them is the letter - ש - *Shin*, represented by Eve. R. Akiba traversed the path between these two Sefirot. Firstly, because he achieved mastery over the 50th Gate of *Binah* - Understanding, as we read in the Midrash, (Num. Rabba 19:6) "Things not revealed to Moses were revealed to R. Akiba and his friends, as it is written, (Job 28:10) "And every precious thing his eye has seen." Referring to R. Akiba and his friends. In the Talmud (Rosh Hashana 21a) we read, 50 Gates of *Binah* - Understanding were created in the world, all of them were given to Moses except for one, as it is written (Psalm 8:6) "For You have made him but a little less than God," Secondly because he mastered *Chokhma* - Wisdom, as we read in the Talmud, (Bava Batra 12a) "Ameimar said, A *Chacham* - Wise one is greater than a Prophet. R. Ashi said, "It is so, for we read that a great man may teach something which is then, later, proved to have already been said by R. Akiba, and sometimes a great man may teach something which is then, later, proved to have already been said by Moses at Sinai," (which proves that although the gift of prophecy no longer exists, someone with *Chokhma* - Wisdom may yet still have the gift in their heart.) The second pair of rings are the Sefirot of *Hesed* - Lovingkindness and *Gevurah* - Might, represented by Abraham and Isaac respectively. Between them is the path of the letter - א - *Alef*, represented by Sarah. R. Akiba, as was said above, is the soul Abraham and Sarah made in Haran. The third pair of rings are the Sefirot of *Netzach* - Victory and *Hod* - Beauty, represented by Moses and Aaron. Between them is the path of the letter - מ - *Mem*, represented by Miriam. Moses represents the Written Torah which he heard from God. Aaron represents the Oral Torah as we read, (Malachi 2:7) "For the priest's lips guard knowledge, and they should seek the law at his mouth; for he is the messenger of the Lord of hosts." Rabbi Akiba is the bridge between these two Torahs.

234. יוצא: עכשיו צהרה. ולא צערה. (רמ"ק)

Emerge: In the present and not in the past tense. (Ramak)

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ק"י)

235. אש: מרמז ללות ש"ן וכוד מכירת יוסף, כד"א (עמוס ה' ו') פן ילנה כאש בית יוסף וגו'. ומרמז להריגת רבי עקיבא בן יוסף, וכוד מיעוט הירח וכוד שעיר של ראשי חדשים, הביאו כפרה עלי כמבואר להלן במשנה ד' (ד"ה בשנה).

Fire: Hinting at the letter - ש - *Shin* and the mystery in the sale of Joseph, as it is written, (Amos 5:6) "Seek the Lord, and you will live; lest the house of Joseph break out like fire," Hinting at the death of R. Akiba and the mystery of the diminution of the moon, and the secret of the sin offering of the New Moon; God saying, 'Bring an atonement for My having diminished the moon,' as will be explained later in Mishna 4, (cit. loc. Year).

236. מים: מרמזים למעשה זמרי, כד"א (במדבר כ"ה א') וישב ישראל בשטים ויחל העם לזנות וגו'. ואיתא במדרש (במדבר רבה כ' כ"ג) יש מעינות שמגדלין גבורים ויש חלשים ויש נאין ויש מכווערין ויש לנועין ויש שטופין צומה ומעין שטים של זנות היה וכו'. ומרמזים גם לשכם ודינה, דכתיב ביה ארבע לשונות של חיבה, דביקו"ת אהב"ה חש"ק וחפ"ן. דביקו"ת רמז ליו"ד שבשם, שבדוק חכמה בקולו העליונה בכתר עליון, כדאיתא בזוה"ק (חלק ג' רנ"ת) וז"ל דאינון י' חכמה, ה' בינה, ו' עמודא דאמלתיא, ה' מלכות קדישא, רישא דאתער בארבע אתון, דא כתר ריהטא דרישא, עכ"ל. אהב"ה רמז לה"י שבשם, שאהבת בינה כאימא עילאה. חש"ק רמז לוי"ו שבשם כד"א (שמות ל"ח י"ג) ווי העמדים וחשוקיהם כסף וגו', וחפ"ן רמז לה"ה אחרונה שבשם כד"א (ישעיה ס"ג י') לך יקרא חפני צ"ה וגו'. וארבע לשונות אלו דהיינו יתדבוק, ויאבה, חשקה, חפץ, בגימט' (זכריה י"ד ט') והיה יכו"ה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יכו"ה אחד ושמו אחד.

Water: Hinting at the story of Zimri, as it is written, (Num. 25:1) "Israel encamped in Shittim and the people began to fornicate." In the Midrash we read, (Num. Rabba 20:22) "There are some wellsprings which breed strength and some that breed weakness. There are wellsprings breeding beauty and others, ugliness. Some wellsprings breed chastity and others are steeped in depravity, like the wells at Shittim which bred fornication." Water also represents desire, which is a hint to Dinah, daughter of Jacob. For, concerning her, the text (Gen. 34:3-8-19) tells us that Shechem expressed four types of desire. - *Deveikut* - Attachment, - *Abava* - Love, - *Cheshek* - Longing, - *Cheifetz* - Desire. - *Deveikut* - Attachment hints at the letter - י - *Yud* in the Name of God. Because the letter - י - *Yud* is associated with the Sefira of *Chokhma* - Wisdom which is attached to *Keter* - Crown through the ever vanishing point of the letter, as we learn in the Zohar, (Vol. III 258a), "- י - *Yud* is *Chokhma* - Wisdom, - ה - *Heb* is *Binah* - Understanding, - ו - *Vav* is the middle column, - ה - *Heb* is *Malkhut* - Holy Sovereignty, while on the top is the crown of the four letters, *Keter* - Crown is the point on top." - *Abava* - Love hints at the letter - ה - *Heb* in the Name of God, because love is *Binah* - Understanding the Supernal Mother. - *Cheshek* - Longing hints at the letter - ו - *Vav* in the Name of God, as it is written, (Ex. 38:12) "The hooks of the columns and their - *Chabshukim* - Binding Rings of silver." - *Cheifetz* - Desire hints at the final - ה - *Heb* in the Name of God, as it is written, (Isa. 62:10) "and you will be named, - *Cheftzi Bab* - My Desire is her," My desire, says God, is the final - ה - *Heb* in the Name. The four expressions of desire in the chapter dealing with Shechem and Dinah, He was attached, He loved, He longs, He desires, altogether have the precise Gematria - Numerical value of the whole verse, (Zach. 14:9) "And the Lord shall be King over all the earth; on that day shall the Lord be One, and His name One."

237. ורוח: מרמז למחלקת קרח ועדתו שהקבלו על משה. ועיין רש"י (שבועות ו) יהושע בנו של ר' עקיבא - הוא יהושע בן קרח שר' עקיבא קרח היה כדאמר'י בצבורות (נ"ח) בן עזאי אומר כל חכמי ישראל דומין עלי כקליפת השום חוץ מן הקרח הזה ע"כ. ואמרו (שער הגלגולים - הקדמה ל"ד) למה גם ר' עקיבא היה בו כח זה כמוהו [בן עזאי], ולכן הזכירו בשם קרח, והענין הוא צומה שהודעתיו, כי קרח בן יצהר גם הוא נמשך משרש קין, והנה אמרו בזוה"ר כי למה נקרא שמו קרח, לפי שהיה לוי, והלוי לריך שיגלה כל שערו ולהיות קרח, מפני חוק הדין והגבורה שבו, והנה גם ר' עקיבא היה משרש קין שהוא עיטרא דגבורה, (עיין אורח י' דרגין דמסאבותא בסוף הספר ענין ראייה עיטרא דגבורה) וע"י חסידותו גלה כל שמות הדין והמתיקס, ולכן היה קרח, ע"כ. ואיתא במדרש (פסיקתא רבתי פרשה י"ד) ויקחו אליך וכו', אמר לו הקדוש ברוך הוא משה לך אני מגלה טעמי תורה אבל לאחריים חוקה וכו', (ישעי' מ"ג ט"ז) אלה הדברים אעשה אין כתב כאן אלא עשיתים כבר עשיתים לר' עקיבא וחבריו א"ר אחא דברים שלא נגלו למשה נגלו לר' עקיבא וכל יקר ראתה עינו (איוב כ"ח ט') זה ר' עקיבא עכ"ל. וז"ל שיש ביאור ענין הטעם מטעמי התורה דייקא, ולמה נגלה לרבי עקיבא דווקא, הנה עולם הטעמים היא למעלה מעולם הנקודות שהיא למעלה מעולם התגין שהיא למעלה מעולם האותיות. ואיתא במדרש (במדבר רבה י"ח ח') וז"ל וקרא שפקה היה מה ראה לשעות הזה אלא עינו הטעמו ראה שלשלת גדולה עומדת הימנו ע"כ. השלשלת הגדולה היא יסוד כל הטעמים שצתורה, שכולם דהיינו כל הטעמים באו מצדי קרח שהיה יסוד הטעם והניגון והמוסיקה שהתורה נדרשת בהן. ויסוד השלשלת היא כדכתיב (בראשית י"ט ט"ז) ויתמהמה, דכתיב לגבי לוע. והוא צחי' חכמה שבחכמה, כח מה שבמה, והוא סוד הזמן שישאלם להקב"ה גם בחלל הזמן כדפרישית להלן בפתיחה למשנה ו' (ד"ה כתיב). וטעות קרח היה שחשב שביע כבר לצחי' ראייה צחי' (תהילים ל"ד ח') עטמו וראו כי טוב יכו"ה. והאמת הוא שעדיין לא בא קרח למדרגה זו אלא רבי עקיבא, כמו שמבואר לעיל, דברים שלא נגלו למשה נגלו לר' עקיבא וכל יקר ראתה עינו (איוב כ"ח ט') ראתה דייקא, שרבי עקיבא בא לצחי' ראייה הטעמים, בסוד כניסתו לפרדם. ובשביל זה יחסו דוד המלך ע"ה בהמזמרים בניו ע"ש קרח אביהן, החזירו כללנו, כי באם לא היה להם טובה מזה לא היה מיחסם לרע להם ח"ו, כדאיתא בגמ' (שבת נ"ה:) אפשר חטא בא על

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(קיד)

²³⁸ ומתחלקין זכר ונקבה.

ידו והכתוב מיחסו, ומה שתיקן האר"י ז"ל לומר קודם תקיעת שופר המזמור לבני קרח ונתפשט בכל תפולות ישראל. כמו שמצואר צם' מי בשילוח (חלק א' קרח ד"ה כי כל) היה מרמז לרוח שהוא קול השופר.

Breath: Hinting at the story of Korach and his rebellious assembly who congregated against Moses, (Num. 16:1). Rashi on the Talmud, (Shavuoth 6a) mentions the fact that Yehoshua, son of R. Akiba was also known as R. Yehoshua b. Korcha, because R. Akiba was - קרח - *Kore'ach* - Bald, as we learn in the Talmud, (Bechoroth 58a) Ben Azai said, "All the sages of Israel are as [insubstantial as] the peel on a garlic in comparison with me, except for this bald one, [R. Akiba]." In the Book, Sha'ar Hagilgulim (Preface 24) we read the following. "Why was R. Akiba also endowed with the same abilities [as Ben Azai], and which is also why he is called The Bald? The reason is this, as we have already informed you, [The soul of] Korach b. Yitzhar was also drawn from the source of Cain [who murdered his brother, Abel]. In the Zohar it is said, Why was he called Korach, because he was a Levite, and all Levites had to be shorn of all their hair, to be bald, because of the powerful *Din* - Judgement and *Gevurah* - Might associated with hair. Now, R. Akiba [his soul] was also from the source of Cain who is the crown of *Gevurah* - Might. (see illustration of the 10 levels of the dark Sephirot at the end of the book) And R. Akiba through his piety succeeded in shaving off all his hair representing *Din* - Judgment, sweetening them all. That's why R. Akiba is called The Bald." In the Midrash, (Pesikta Rabati 14) we read, (Num 19:2) "They should bring you." God said to Moses, "To you I am revealing the Reasons of the Torah, [i.e. secrets of the Red Heifer] but for everyone else it will remain a statute." (Isa. 42:16) "And I will bring the blind by a way that they knew not; I will lead them in paths that they have not known: I will make darkness light before them, and crooked things straight; these things have I done, and I will not forsake them." The verse does not say 'I will do', but 'I have done' for I have already done them for R. Akiba and his friends. R. Acha says, "Things not revealed to Moses were revealed to R. Akiba. It is written, (Job 28:10) "His eye sees every precious thing," this refers to R. Akiba." It may be possible to understand this Midrash in a new way. Why does God say to Moses that He will reveal the Reasons of the Torah in particular, and not some other aspect of Torah? And why is R. Akiba the exception to all the rules concerning Moses' unique supremacy in that respect? The reason may be as follows. - טעם - *Ta'am* is the Hebrew word for Reason but also the word for Taste and also the word for Musical Note. Now, according to the tradition, The highest of the Worlds of Torah is the World of - טעמים - *Ta'amim* - Trope/Musical Notes, which is above the world of - נקודות - *Nekudot* - Dots & Vowels, which is above the world of - תגיני - *Tagin* - Letter Crowns, which is above the world of - אותיות - *Otiyot* - Letters. In the Midrash, (Num. Rabba 18:8) we read, "Korach who was such a brilliant man, what possessed him to do such a stupid thing? His own vision deceived him; seeing [prophetically] that a chain of greatness would be coming out of him." This Midrash may be understood as saying that Korach saw the - שלשלת - *Shalshelet* - Chain - a reference to the Trope known as the - שלשלת - *Shalshelet* - coming out of him. He had a vision of himself as the source of all of the - טעמים - *Ta'amim* - Trope of the Torah which are the very highest world. For, historically, it was the the music of the Levite Sons of Korach which was most performed in the Temple. The very first - שלשלת - *Shalshelet* - in the Torah appears above the word, (Gen. 19:16) - וַיִּתְמַהְמַהּ - *Vayitmahmah* - 'But he procrastinated', describing Lot's behavior when exhorted to flee the doomed city of Sodom. That first - שלשלת - *Shalshelet* - in the Torah conceals the mystery of the highest level; the level of - חכמה שבחכמה - *Chokhma* - Wisdom of *Chokhma* - Wisdom. Because - חכמה - *Chokhma* - Wisdom is also known as the secret of - כח מה - *Ko'ach* - Power of - מה - *Mah* - What. - וַיִּתְמַהְמַהּ - *Vayitmahmah* - is the *Mah* of *Mah* - the What of What - the question of questions. This hints at another mystery, the fact that we crown God sovereign even over the vast emptiness of Time, which will be discussed later in the chapter, (preface to Mishna 6, cit. loc. It is written). Korach's mistake was in thinking that he was already at the exalted level of 'seeing' to the level of the verse, (Psalm 34:8) - טעמו וראו - *Ta'amu U'Reu* - "Taste and see that God is good" Korach was not yet at that level, only R. Akiba was truly at that level, as was explained above, things not revealed to Moses were revealed to R. Akiba; as it is written, (Job 28:10) 'His eye sees every precious thing.' R. Akiba can 'see' everything, even the - טעם - *Ta'am* - Taste and Trope of the Torah, because he is the only one to enter and leave Paradise in peace. In the book, Mei Hashiloach (Vol. I. - Korach) we read, "It was King David who established the *yichus*/genealogy of the Levites, in the Book of Psalms, where he refers to the Levites as 'sons of Korach'. Thus, he returned Korach back to his place among the Jews. For, had it not been to their advantage, he would not have ascribed to the Levites their genealogy from Korach. As we learn in the Talmud (Shabbat 55b), 'Is it possible that he is a source of sin, yet the Torah traces ancestry to him?' And this is why the Ari ordered the forty seventh psalm, beginning, "For the Chief Musician. A Psalm by the sons of Korach." to be read seven times before the Shofar is blown on Rosh Hashana, and it has become the custom among all Jews wherever they are." The *Ruach* - Breath, here in our Mishna refers also to the breath powering the sound in the Shofar.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(ק"ט)

Mishna 2

And three mothers *AM"Sh (Alef, Mem and Shin)* in the world; breath and water and fire, and from them were born the fathers from whom everything was created.

משנה ב'

ושלש אמות אמ"ש בעולם, רו"ח ומי"ם וא"ש, ומהם נולדו אבות שמהם נברא הכל.

Preface to Mishna 2

Up to this point in the book - בריאה - *B'riah* - Creation and - בורא - *Boreh* - Creator have not been mentioned. This far the text has used the words - יוצר - *Yotzer* - Former and - יצירה - *Yetzira* - Formation, - עושה - *Oseh* - Maker and Making

פתיחה למשנה ב'

עד כאן בספרנו לא זכר ענין בריאה ובורא, ולא השתמש רק בתואר יולר ויולירה ועושה ועשיה בלבד. וידוע שתואר בריאה איננו יאות אלא לדבר שנברא מן האין - יש מאין. וכמוכן שצמשתנו הגענו לפרק חדש ולמושגים חדשים. ואולי א"ל שעד כאן בספר היה מדובר על ענינים ומושגים איליים ומעשיו מדובר על דברים ממשיים, דברים הנראים לעין שילאו מגדר האין ומופיעים בעולם היש. ואחד החילוקים בין שני העולמות הוא ענין אמות ואבות, שבהופעת מושג הבריאה מופיע גם מושג אבות. והופעת הבריאה תלוי בשלשה דהיינו בעולם ונפש ושנה. כי א"ל הקצ"ה הכל הוא אחד ואחיד ועכשיו וכאן, ובעולם שאנו דרים עליה יש מקום אחר, זמנים טובא, ונפשות רבות. וכל עוד שלא ילא המושג לעולם המעשי היה צבחי עתיד לבא, צחי נוקבא להוולד, צחי אמות, ומשיאל לעולם המעשי נכנס לעולם שיש בו גם צחי עבר והיה, צחי דכורא זכירה, צחי אבות.

המשנה הזו היא היחידה המתחילה ברות ו"ו, וצאה לאמר שהיא המשכה המשנה הקדמה, ומה שאמרנו על הבריאה שהיא צחי יש מאין לאו דווקא דהא גם לה הי' קודמן. ומה שקדם לבריאה הי' עולם האלילות. ושם צחי עלה צמחשבה שאמרנו עליו על ר' עקיבא (מנחות כ"ט:).

והנה להבין סוד האש והמים שנשארן במקומן אפילו אחר שהאבותיות אל"ף ושי"ן נתגלגלו ממקומן ונקצעו למעלה ולמטה כמבואר, שהקו הימיני מחכמה עד נלח הוא צבחי מים דחסדים, וקו השמאלי מצינה עד הוד הוא צבחי אש דגבורות, אצאר צביואר צחי רחל ולאה שיש שייכות למשנתנו. הנה איתה צמדרש (בראשית רבה ע' ט"ז) ועיני לאה רכות וכו'. ומהו רכות רכות מצביה שהיו אומרים כך היו התנאים הגדולה לגדול והקטנה לקטן והיתה זוכה ואומרת יהי ראון שלא אפול בגורלו של רשע א"ר הונא קשה היא התפלה שצטלה את הגזירה ולא עוד אלא שקדמה לאחותה ע"כ²³⁹. ואיתה (סוטה ב'): אמר רב יהודה אמר רב ארבעים יום קודם ילדת הולד צת קול יולאת ואומרת צת פלוני לפלוני וכו'. ופי' נודע לה ללאה שנתפלה לו לעשו הרשע לזיווג ששייכת לו מששת ימי בראשית, אלא שהתפילות והדמעות ששפכה לאה שלא תפול לגורל אותו רשע קרעו רוע הגזרה מעיקרה וילא צת קול שהיא תפול בגורלו של יעקב. וזה סוד התשובה שצבכותה מהפכים זדונות לזכויות ששייך אך ורק אלל צניה של לאה. ולאה היא צחי אימא עילאה, צחי צינה, מקור התשובה, צחי (ישעי' ו' י') ולצבו יצין ושז וגו'. שע"י תפילותיה נהפכה העצר, והוא פלא. כי לשנות מה שהיה כבר להפוך העצר להחליף גזר דין על זיווג שנגזרה קודם ילדתה וילאתה שמועה בכל העולם כמו שמבואר בגמ' (צבא בתרא קכ"ג.) שהיתה שומעת על פרשת

238. ומתחלקים זכר ונקבה: כל דבר בעולם יכול להיות משפיע ומושפע, צחי זכר ונקבה, (רמ"ק). ונ"ל שכדאי להדגיש שהאשה משפעה שיצבת על המשצר להוליד היא צבחי זכר משפיע ומשם עד שהגמל הוולד היא שופעת.

Divided into male and female: Everything in the world can be both a giver and receiver, male and female. (Ramak)
It is worth noting that from the moment a woman goes into labor to give birth she becomes a 'giver' and thus has a masculine status until her infant is weaned from the breast.

239. וקשה, הלא צכה לאה היה להפוך עשו הרשע למוטב. ומה גם שידוע שהיה צו מלוות כיבוד אב, ומאין דנה לאה דין לעלמה, ואולי תכזבה עשו כמו שכידד את אציו. אלא ודאי מצחי מים דחסדים המחייב לכל חסיד להתחסד עם הקצ"ה, ובכלל לא על עלמה כוונה לאה, אלא לעשות חסד למעלה כוונה. צחי ורוח אלהי"ם מרחפת על פני המים, זו רוחו של משיח. דאי לאו תפילותיה היתה נופלת בגורלו של עשו, ורוחו של משיח מה תכווי עלה.

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(קפ)

דרכים בני אדם שהיו אומרים שני צנים יש לה לרצקה שתי צנות יש לו ללצן גדולה וגדול וקטנה לקטן והיתה יושבת על פרשת דרכים ומשאלת גדול מה מעשיו וכו', זה דבר שאפילו שלא כדרך הטבע הייתי אומר שאי אפשר. וכח זה שהמליאה לאה לעשות שני צנות קול מעיקרא, לרפאות מה שעצר, שתהא רפואה קודם למכה ממש, זה מיסודות דתינו ואמונתנו, בחי' מאחורי רפאל שהוא המלאך הממונה על הרפואה והולך אחרי האדם לרפאות מה שזקוק לרפואה צמה שעצר עליו. והנה רחל צאה, כי צכה החסד שעשתה רחל עם אחותה כדאיתא (שם שס) דכתיב ויגד יעקב לרחל כי אחי אציה הוא וכי צן רצקה הוא והלא צן אחות אציה הוא אלא אמר לה מיינסבת לי אמרה ליה אין מיכו אצא רמאה הוא ולא יכלת ליה אמר לה מאי רמאותיה אמרה ליה אית לי אחתא דקשישא מיינאי ולא מנסבת לי מקמה אמר לה אחי אני צרמאות [א"ל] ומי שרי להו ללדיקי לסגויי צרמאותא אין עם נצר תחצר ועם עקש תחפל מסר לה סימנין כי קא מעיילי לה ללאה סצרה השתא מיינספא אחתאי מסרתינכו ניהלה והיינו דכתיב ויהי צצקר והנה היא לאה מכלל דעד השתא לאו לאה היא אלא מתוך סימנים שמסר לה יעקב לרחל ומסרתה ללאה לא הוה ידע לה עד הוה שעתא²⁴⁰, ע"כ. שמעתי ממורי ר' שלמה ז"ל שצזכות מסירת נפשה צעד אחותה שלא תצזייש לאה ולא תעליצ ע"י אי-מסירת הסימנים, ואע"פ שהיה לרחל לדון לנפשה ססוף כל סוף הצושה לא יהיה כל כך גרוע, שאחותה לא תמות מן הצושה, ושתהיה לה צוודאי תקומה וארוכה ונחמה אחר זמן מה, לא שמה לצ זה כלל, אלא מסרה נפשה וסיכנה נשמתה צין צעולם הזה צין לעולם הצא, פן ואולי היא תפול לגורלו של עשו הרשע, ומסרה הסימנים ללאה. וצזכות זאת המליאה עתיד חדש שיהי' ליעקב שתי נשים ושני זיווגים, דבר שלא היה מעולם. שע"י כח החסד נתן צה כח להפוך את העתיד לצא לרפאות את העתיד. וזה שייך רק לרחל וצניה, וזה פי' הפסוק (צמדצר ט' ז') ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לצלתי הקריב את קרבן יהו"ה וגו'. שצוודאי אמר להם משה לא אשמים אתם על עומאתכם, חצל שלא תקריבו קרבן פסח, אצל סוף סוף לא כל כך גרוע, לא תמותו מן הצושה, ויהיה לכם וודאי תקומה וארוכה ונחמה לשנה הצאה. והס לא הקשיבו ולא קצלו ממש תשובתו ודחוי, ואמרו צעוחים אנחנו שגם יש אפשרות להליל את הפסח שלנו, ויאמר אלהם משה עמדו ואשמעה מה יאיר יהו"ה וגו'. וקשה מהיכן ידעו האנשים ההם שיש להם תקוה על הקרבנות הפסח. אלא כדאיתא צמדצרש (שמות רבה כ' י"ט) ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ואין אדם אלא יוסף וכו' ע"כ. שהיו נושאים עצמות יוסף שהוא מצני רחל שהורידה לעולם תרופה גם על העתיד להיות, וכל התקוה שיש לנו תפיסה צה, שיש מושג אחרית טוב לכל בני ישראל, גם זו מרחל צאה. ודנה דין להקצ"ה צקל וחומר צן צנו של קל וחומר, כדאיתא צצזית²⁴¹. וצגלל זה יש לנו מלות פסח שני מה שאין כדוגמתו צתרי"ג מלות. ושייך צחי' יסוד לדיק צחי' יוסף לכאן משום שענין רצי עקיבא מקושר עם ענין יוסף הדיק כמצואר.

משנה ב'

²⁴² ושלש אמות אמ"ש²⁴³ בעולם, ר"ח ומי"ם וא"ש, ומהם נולדו²⁴⁴ אבות שמדם²⁴⁵ נברא הכל.

240. וקשה, הלא גנבה רחל דעת יעקב, ומאין דנה דין להחיר עצמה לעשות כן. אלא וודאי מצחי' אש דגצורות המחייב שני אפילו נגד הצווי, כמו שהחירה חוב את עצמה לאכול מעץ הדעת, כדפרישית לעיל (צפתיהה לפרק א' משנה י"א) צחי' גדולה עצירה לשמה.

241. (הקדמה לאיכה רצתי פסקה כ"ד) צאותה שעה קפלה רחל אמנו לפני הקצ"ה ואמרה רצש"ע גלוי לפניך שיעקב צעזך אהצני אהצה יחירה ועצד צצזילי לאצא צצע שנים וכשהשלימו אותן צצע שנים והגיע זמן נשואי לצעלי יען אצי להחליפני לצעלי צצזיל אחותי והוקשה עלי הדבר עד מאד כי נודעה לי העצה והודעתי לצעלי ומסרתי לו סימן שיכיר ציני וצין אחותי כדי שלא יוכל אצי להחליפני ולאחר כן נחמתי צענמי וסבלתי את תאותי ורחמתי על אחותי שלא תלא לחרפה ולערב חלפו אחותי לצעלי צצזילי ומסרתי לאחותי כל הסימנין שמסרתי לצעלי כדי שיהא סבור שהיא רחל ולא עוד אלא שנכנסתי תחת המטה שהיה שוכב עם אחותי והיה מדבר עמה והיא שותקת ואני משיצתו על כל דבר ודבר כדי שלא יכיר לקול אחותי וגמלתי חסד עמה ולא קנאתי צה ולא הוצאתיה לחרפה ומה אני שאני צצר דם עפר ואפר לא קנאתי ללרה שלי ולא הוצאתיה לצושה ולחרפה ואתה מלך חי וקיים רחמן מפני מה קנאת לעצודת כוכבים שאין צה ממש והגלית צני ונהרגו צחרצ ועשו אויבים צם כרצונם מיד נתגלגלו רחמיו של הקדוש צרוך הוא ואמר צצזילך רחל אני מחזיר את ישראל למקומן הדא הוא דכתיב (ירמיה ל"א) כה אמר ה' קול צרמה נשמע נהי צבי תמרורים רחל מצכה על צניה מאנה להנחם על צניה כי איננו וכתיב (שם) כה אמר ה' מנעי קולך מצני ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעולתך וגו' וכתיב (שם) ויש תקוה לאחריתך נאם ה' וצבו צנים לגבולם, ע"כ.

242. ושלש: ו"ו מחצרה. וזה ספי' יסוד העוסק צחיצור, וכן עושה שלום ג"כ צספי' יסוד, וזה ענין שאמר יעקב צצנו ע"ה ליוסף (צראשית ל"ז י"ד) ראה את שלום אחיך ואת שלום האלן וגו', כי צחי' שלום שייך דווקא ליוסף צחי' יסוד. וזה סוד אמרם (שם כ"ט ו') ויאמרו שלום והנה רחל צצו צאה וגו'. כי רחל היא צחי' צאה להצא כמצואר. וע"ע לקמן פרק ד' משנה א' (ד"ה שלו"ס)

243. בעולם: ויסודו (צראשית כ"א ל"ג) ויטע אשל צצאר צצע ויקרא שם צצס יהו"ה אל עולם. כי י' פעמים נכתב צצורה עולם ופירושו זמן ועת, עד האחד עשר שפירושו מקום. ומשום שמצינו לפנינו ענין צריאה יש מאין, מצינו גם ענין טעה ומקום, כי זה צלי זה אי אפשר, צריאה יש מאין טופס מקום, משא"כ מושגים הקודמים אי-ממשיים אינם טופסים מקום. ואם נאמר שאצברהם אצינו חידש שמו ית' תחילה על העולם צחי' מקום, ודוד המלך חידש שמו ית' אחרון על העולם צחי' (תהילים ז' צ') ומעולם עד עולם אתה אל וגו'. משה רבנו חידש שמו ית' צין העולמות צחי' חלל העולם כמו ישצצאר להלן צפתיהה למשנה ו' (ד"ה משה).

ספר יצירה ע"פ הא לכם זרע

(קבא)

244. אבות: פי' דבר שילא מן הכח אל הפועל, כמו שפירשנו לעיל בפתיחה לפרק צ' (ד"ה כל סודות). אכן יש לתרגמו באופן אחר לגמרי. אצות לשון תאוב ורזון, כמו (שמות י' י"ז) ולא אצה לשלחם. (ועיין הכתב והקבלה ע"פ ואף בעונת אצתם אתם ימקו, ויקרא כ"ו ל"ט)

245. נברא הכל: כגון שמים וארץ. וקשה הא ידוע צפי כל שענין בריאה הוא יש מאין דווקא ולא יש מיש. ואם נאמר שדבר זה נברא מזה הלא הוא יצירה ולא בריאה. ובקושיא זו קפלו לתוך כצונו של עולם דהא כבר העיר הרמב"ם על זה צמורה נצוכים (חלק צ' פרק כ"ו) וז"ל ראיתי לרבי אליעזר הגדול דברים צפרקים המפורסמים, הנודעים צפרקי רבי אליעזר (פרק ג'), לא ראיתי מעולם יותר זרים מהם צדצרי אדם מן הנמשכים אחר תורת משה רבינו. וזה, שהוא אמר דבר, שמע לשונו. אמר, שמים מאי זה מקום נבראו. מאור לצושו, לקח ונטה כשלמה, והיו נמתחין והולכין, שנאמר, עוטה אור כשלמה, נוטה שמים כיריעה; הארץ מאי זה מקום נבראת. משלג שתחת כסא כבודו, לקח זרקו, שנאמר, כי לשלג יאמר, הוא ארץ. זה לשון המאמר הנאמר שם: ואני תמה, זה החכם מה האמין. האם האמין כי הוא מן השקר שימלא דבר לא מדבר ואי אפשר מצלתי חומר, יתהוה ממנו מה שיתהוה, ולזה ציקש לשמים ולארץ, מהיכן נבראו. ואי זה דבר הגיע מזה המענה, יתחייב שיאמר לו, ואור לצושו מהיכן נברא. ושלג שתחת כסא הכבוד מהיכן נברא. וכסא הכבוד עלמו מהיכן נברא. ואם ירצה באור לצושו דבר צלתי נברא, וכן כסא הכבוד, צלתי נברא, יהיה זה רחוק מאד; וגם יהיה מודה בקדמות העולם, אלא שהוא כפי דעת אפלטון: אמנם היות כסא הכבוד מן הנבראים, החכמים כתבו בזה, אצל על פנים זרים - אמרו, שהוא נברא קודם בריאת העולם. אמנם כתובי הספרים לא זכרו בו בריאה כלל, צלתי מאמר דוד, יהו"ה בשמים הכין כסאו. והוא מאמר יסבול הפרוש מאוד. אמנם הנלחות בו, הגה כתוב, אתה יהו"ה לעולם תשצ כסאך לדור ודור. ואם היה ר' אליעזר מאמין קדמות הכסא, אם כן יהיה תואר לאלוה, לא גוף נברא, ואיך אפשר שיתהוה דבר מתואר. ויותר נפלא מאמרו, אור לצושו. סוף דבר, הוא דבר יבלבל על צעל הדת היודע, אמונתו מאוד מאוד, ולא יתבאר לי בו פרוש מספיק; ואמנם זכרתיו לך, שלא תטעה בזה, עכ"ל הרמב"ם. ונראה ששיטת החכמים שהזכיר המורה וז"ל אמנם היות כסא הכבוד מן הנבראים, החכמים כתבו בזה, אצל על פנים זרים - אמרו, שהוא נברא קודם בריאת העולם ע"כ הוא שיטת צעל ספר יצירה בדיוק.